

Lung Văn Song Bức Ngọc

Contents

Lung Văn Song Bức Ngọc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	42
14. Chương 14	47
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	54
18. Chương 18	57
19. Chương 19	62
20. Chương 20	65
21. Chương 21	71
22. Chương 22	74
23. Chương 23	80
24. Chương 24	89
25. Chương 25	93
26. Chương 26	97
27. Chương 27	103
28. Chương 28	109
29. Chương 29	114
30. Chương 30	120

Lung Văn Song Bức Ngọc

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, đạo mộ đồng nhânMiêu tả: phiên lưu, trộm mộ, kinh dị, 1×1, HE có chút ngượcTình trạng bản gốc: h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lung-van-song-buc-ngoc>

1. Chương 1

Nói đến đêm 30 trừ tịch, nhất định là phải rũ sạch sẽ toàn bộ xui xẻo của năm cũ.

Ngẫm lại bản thân mình cũng đường đường là một sinh viên tốt nghiệp đại học chính quy, mở tiệm buôn bán đồ cổ một năm nay tuy chẳng kiếm được bao nhiêu tiền nhưng cũng không khiến bản thân chết đói, muốn nhà có nhà, muốn xe có xe, nói gì thì nói cũng không đến mức phải đem đầu treo ở thất lưng mà đi đồ đầu. Chú ba nói mạng của tôi không đủ vững, mấy lần xuống đầu mà vẫn còn sống trở ra chỉ thuần túy là dựa vào vận khí. Tôi cười ha ha mà thầm mắng to trong lòng, nói dối tông đường Ngô gia vẫn là phải dựa vào một mình độc đinh là cháu, dù gì thì trước mặt liệt tổ liệt tông cao cao tại thượng chú cũng không nên nguyên rửa Ngô gia ta đoạn tử tuyệt tôn a.

Tôi nhìn tên nhóc Vương Minh kia cầm cái chổi lông gà gơ từ trên cao phủ phủ xuống mấy cái trên chiếc bình sứ Minh triều mà tôi đã phải dùng một số tiền lớn mua về làm bảo vật trấn tiệm, nhất thời một trận hỏa vô danh dâng lên. Cứ quét xuống như thế chẳng những xui xẻo không trừ xong, mà ngay cả thần tài cũng bị cậu ta quét đi mất.

Bất quá ngẫm lại cũng sắp đến giao thừa rồi mà vẫn còn giữ tên nhóc này lại thì có chút vô nhân đạo đi. Tuy rằng tên này bình thường đức hạnh hết ăn lại nằm so với tôi chỉ hơn chứ không kém, nhưng những ngày tôi không ở tiệm mọi việc đều giao vào tay cậu ta, không có công lao thì cũng có khổ lao. Vì thế tôi lấy ra bao lì xì đã chuẩn bị trước đó, nói hai ba câu rồi đuổi cậu nhóc về nhà. Đóng cửa, đột nhiên cảm thấy tiệm nhỏ không đến một trăm thước vuông này vắng lạnh đến dọa người.

Chuyện cho tới bây giờ, tuy rằng mỗi lần hạ đầu đều có thể thuận lợi trở về, nhưng trong suốt cả quá trình, không thể nghi ngờ tôi chính là kẻ không có sức chiến đấu nhất, miễn cưỡng chỉ có thể tự bảo vệ mình không để trở thành gánh nặng cho những người khác.

Người trong nhóm tam thúc tự nhiên không cần phải nói, mỗi người từng trải qua sinh tử hết lần này đến lần khác, đều là những người có thể ngồi trên quan tài mà pha trà uống, đối với lúc nhìn thấy bánh tống thì như nhìn thấy một nhân vật đã hiểu biết rõ ràng.

Bàn Tử là một côn thịt, nhưng cái côn thịt này chung quy phiền nhiễu đến loạn thất bát tao, lúc nào đem bản thân mình nhiều chết cũng không biết. Cho dù như thế, gã cũng là một tay Bắc phái mò vàng (ý nói dân Đạo mộ Bắc phái) chuyên nghiệp, kinh nghiệm phong phú trải qua trăm trận, thả gã hạ đầu một mình thì hơn phân nửa là không có vấn đề gì.

Lại nói đến chính là Muộn Du Bình. Tôi vẫn luôn thấy rất kì quái, người này rốt cuộc là nhân vật thể nào, dựa theo bức ảnh chụp hai mươi năm trước mà suy đoán, anh ta căn bản không phải con người? Dù sao, tay của anh ta, máu của anh ta, ký ức của anh ta cho đến hành tung quỷ dị của anh ta, hết thảy đều chứng minh người này nhất định là rất có lai lịch. Nhưng là, hiện nay phiền toái không phải nằm ở vấn đề anh ta là ai. Mà là...

Nghĩ đến Ngô Tà – tôi đây với gương mặt đẹp trai, thân hình tuấn dật, đầu óc khôn khéo tung hoành giang hồ hơn hai mươi năm cũng không thiếu con gái thích. Tôi đối với những mỹ nữ ăn diện hợp thời, hay thanh thuần đáng yêu, hoặc trưởng thành khêu gợi, cũng thường có cảm giác giác ngộ được cái gì gọi là “Mẫu đơn hoa hạ tử, Tố quỷ dã phong lưu” (*thành ngữ Trung Quốc*: : *Được chết dưới hoa mẫu đơn, thì*

làm quỷ vẫn phong lưu), hiểu được con gái thật sự là loại sinh vật tuyệt vời thần kì mà Thượng đế đã sáng tạo ra. Hồi học Đại học, tôi trốn trong phòng ký túc xá cùng đám bạn nhìn lên qua rèm cửa, cũng có hiện tượng sinh lý bình thường đi!

Tôi thật sự không thể tin, tôi, Ngô Tà, sau khi sống hai mươi mấy năm, đột nhiên phát hiện mình... thế nhưng thích đàn ông?! ... Không, không, không, nhất định là ảo giác. Nhưng là, loại cảm giác này thật sự... làm cho người ta không không ai có thể giải thích được.

Không thể nghi ngờ, sự tồn tại của Muộn Du Bình bất luận đối với ai cũng đều là một liều thuốc trấn định mạnh mẽ. Nhưng cảm giác này, đối với tôi mà nói lại đặc biệt rõ ràng. Hình dung như thế nào ư, chính là khi Muộn Du Bình vừa đứng bên người, Diêm Vương có muốn lấy mạng tôi cũng phải hỏi qua cảm giác của anh ta đã. Đại khái là lúc trước tôi được người nọ cứu vô số lần, cũng bất giác hình thành một loại cảm giác ỷ lại cùng sùng bái đi?

Ở dưới hải đảo, Bàn Tử bị trúng liên hoa tiễn, tôi lấy cớ bôi kem dưỡng da cho gã, rốt cục bôi nguyên một lưng toàn nước miếng. Khi đó lần đầu tiên tôi nhìn thấy Muộn Du Bình cười. Khi hắn cười, gương mặt bài Joker kia sẽ không lạnh lùng như vậy. Lúc ấy trong lòng tôi khẽ rung lên một cái, nghĩ thầm thoát nhìn như vậy chẳng phải có tình vị hơn sao, luôn giữ bản mặt than kia làm gì. Hiện tại ngấm lại, chính một phút rung động kia đã đẩy tôi xuống vực sâu không đáy, càng lúc càng không thể vãn hồi.

Lần đó bị chú ba lừa, ngồi trên xe lửa chỉ thấy Bàn Tử xum xụp húp mì ăn liền, trái tim của tôi bắt đầu vùng vẫy nhảy loạn, Mắt lập tức chuyển hướng ngược nhìn lên cái giường trên đầu của Bàn Tử, vừa lúc bắt gặp một ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng chính trực thẳng nhìn chằm chằm vào tôi. Mím cười? Nói “Hi”?? — Xong đời, đại não trống rỗng! Không nghĩ tới người kia lúc thường ngay cả nhìn mọi người cũng lười, giờ lại liếc mắt nhìn tôi một cái. Anh ta nheo mắt lại liền xoay người vào bên trong.

Tôi thả lỏng một hơi, lại nghe thấy tiếng hô hấp đều đều của anh ta — tua lại cuốn băng ghi hình kì quái trong trí nhớ kia, lúc ấy tôi lẻ loi một mình trốn trong trại an dưỡng trên hoả địa của Cẩm Bà, đột nhiên người nọ từ đâu mãnh liệt chộp lấy người tôi, dùng tay bịt miệng ngăn tôi lên tiếng, nói: “Đừng nhúc nhích!”

Tôi nhất thời choáng váng, không dám động đậy. Trần ngập đầu óc tất cả đều là... anh ta áp sát trên người tôi, anh ta áp sát trên người tôi, anh ta áp sát trên người tôi, anh ta cứ nhiên áp sát trên người tôi! Mùi hương trên người anh ta còn rất dễ ngủ... Không nghĩ tới người kia gầy gò mảnh dẻ, thế nhưng trên mình cứ nhiên đều là cơ bắp, tuy rằng đang bị ôm rất chặt, bất quá cũng không thấy quá khó chịu. Ôi chao? Hình như anh ta cũng không thấp hơn tôi?

Trong lúc tôi vẫn còn đang miên man suy nghĩ vấn đề này, người nọ khẽ động thân, thản nhiên nói một câu: “Không đuổi theo.” Tôi sửng sốt một lúc lâu, mới hiểu được thì ra anh ta đang nói về con quái vật kia.

Chuyện như vậy nhiều không đếm xuể, tâm phiền ý loạn cảm động vạn phần như nai con ngơ ngác loạn đung lung tung vĩnh viễn đều là tôi, mà Muộn Du Bình vĩnh viễn bày ra cái vẻ mặt Joker thể như mọi chuyện chẳng liên quan đến mình, âm u im ắng không gì sánh kịp...

Ở đầm lầy cũng vậy, khi nhìn thái độ hân hoan nóng bất an khác thường đuổi theo Trần Văn Cẩm một đi

không trở về, một cổ lửa giận vô danh liền từ từ bốc lên trên mặt tôi. Đúng rồi, nói như vậy hai mươi năm trước trong hải đảo, quan hệ của bọn họ không phải rất ám muội sao? Nhìn xem, xem bộ dạng vội vàng của hắn khi đuổi theo Trần Văn Cẩm kia! Cứ như sợ vợ mình chạy theo người khác không bằng!

“Tiên sư cái tên khốn nạn!” Lúc ấy tôi tức giận đến văng tục. “Anh ta quan tâm tới Trần Văn Cẩm như vậy làm gì?!”

Bàn Tử và Phan Tử nghe thấy lời tôi thì hai mặt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ. Tôi đột nhiên ý thức được thái độ của mình đích thực rất có vấn đề, vội vàng sửa lại: “Dì ấy tốt xấu gì cũng đang có quan hệ với chú ba tôi, Tiểu ca kia không khỏi quá tích cực đi!”

Mặt mày Bàn Tử lập tức trở nên hớn hở, vỗ vỗ xuống bả vai tôi: “Ra là đồng chí Thiên Chân quan tâm chuyện này a, rất có tiềm chất làm ông mai bà mối, cậu nói xem chú ba của cậu cùng Trần Văn Cẩm kia có chỗ nào giống vợ chồng? Lại nói, chuyện tình cảm vốn rất khó nói, hai mươi năm a, tôi thấy Tiểu ca cùng Trần Văn Cẩm rất xứng đôi, cả hai đều là yêu quái không già...”

Tôi càng nghe sắc mặt càng khó coi, trong lòng thầm đem tổ tông mười tám đời của Bàn Tử ân cần thăm hỏi một lượt. Phan Tử đứng bên nghe thế cũng không vui: “Tiểu tam gia, cậu đừng nghe Bàn Tử nói bậy, quan hệ của tam gia cùng dì Văn Cẩm thật sự rất tốt.”

Lúc ấy tôi thực khóc không ra nước mắt, cảm thấy chính mình thật sự là có chút vấn đề. Xong rồi, lần này hoàn toàn xong rồi, thấm rồi!

————— Phân cách tuyến — Chúc mừng đồng chí Ngô Tà biến thành pha lê mong manh dễ vỡ a

2. Chương 2

Tôi buồn bực đến thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nhìn cái khăn lau không dùng đến vứt ở một bên, nhất thời cũng không có ý muốn quét tước nữa. Xui thì cứ xui đi! Làm một thanh niên bốn tốt được hưởng nền giáo dục cải cách mở cửa của Trung Quốc, không thể để cho chủ nghĩa mê tín phong kiến làm mê muội đầu óc!

Nghĩ đến không cần quét dọn nữa, tâm tình tôi nhất thời trở nên thoải mái rất nhiều, cầm lấy chìa khóa xe cùng điện thoại di động lên tính toán đóng tiệm về nhà. Ba mẹ đến tuổi về hưu, bình thường tôi có việc đi qua nhà cũng không ghé vào, năm mới cũng nên trở về sớm một chút làm tròn hiếu đạo. Lại nói, không biết món vịt quế hoa không thể thiếu trong bữa cơm đoàn viên hàng năm kia hiện tại đã được chuẩn bị trên bàn hay chưa nữa...

Miệng tôi lẩm nhẩm một khúc hát chuẩn bị đóng cửa tiệm. Đột nhiên giật mình, tôi cảm giác sau lưng có người. Đây thực là một cảm giác rất kì quái, biết rõ ràng không có khả năng một cái bánh tồng nào đó từ trong mộ đi ra rồi lẩn lủ ở trên đường, nhưng vẫn khiến tôi toát mồ hôi lạnh. Cười khổ mà than lá gan của chính mình thật sự càng ngày càng nhỏ, tôi xoay người sang chỗ khác.

Cái này thật sự làm tôi hoảng sợ mà. Một ông lão khom khom lưng đứng ở giữa phòng, thân mặc chiếc áo may ô màu lam nhạt của dân công vào khoảng những năm 80, trên áo toàn là bùn đất cùng vết ố lâu năm. Mặt ông lão tất cả đều chằng chịt những nếp gấp, rõ ràng không phải là nếp nhăn, mà là nếp gấp! Khi da lỏng đến một mức độ nhất định mới xuất hiện dấu hiệu như vậy. Mắt của lão hõm vào rất sâu trong hốc mắt, trông trắng nhiều đến dọa người. Tay trái lão giấu ở phía sau, băng bó một lớp vải màu trắng giống như bị bỏng. Băng vải cùng làn da bị cháy đen tạo nên sự đối lập rõ ràng. Cánh tay phải khô héo như que củi lúc này đang gắt gao nắm chặt một cái bao đỏ tơ vàng. Không biết khi nào thì đưa ra...

Lão nhìn tôi không rời mắt, nhìn đến mức cả người tôi bắt đầu sợ hãi. Ngọc Hoàng đại đế, Quan thế âm Bồ Tát cùng các vị thần tiên! Tôi bình thường mặc dù không thấp hương bái Phật nhưng cũng đâu có làm chuyện gì táng tận lương tâm, mà vừa năm mới đã gặp ngay một bánh tồng sống thế này....

“Vị này... lão tiên sinh...” Tôi phát hiện thanh âm của mình có chút run rẩy, chết tiệt, sớm biết thế đã để Vương Minh ở lại lâu thêm mười mười phút nữa, tốt xấu gì cũng cho tôi thêm chút can đảm. Bộ dạng ông lão này thật sự đã vượt qua ngưỡng cửa nhân loại rồi.

“Ông xem, hôm nay là đêm ba mươi trừ tịch, chúng tôi phải đóng cửa...” có phải là ông nên đi giá một chút, đừng ở đó ngăn cản tôi đóng tiệm a...

“Chú em,” Ngoài dự kiến của tôi, tiếng nói lão tuy rằng khàn khàn, nhưng từng câu từng chữ đều ngừng ngắt đúng điệu, cư nhiên rất là rõ ràng: “Cậu có mua hàng không?”

Tôi sửng sốt, liền hiểu được chính mình gặp phải người trong nghề. Nhìn bộ dạng như vậy, đêm ba mươi không chút e dè mà đi sang tay mấy thứ đồ trong mộ, nhất định cũng là đại nhân vật. Trong nghề buôn đồ cổ, nếu đắc tội với loại khách này, trước không nói sinh ý không thuận lợi, mà ngay cả danh tiếng để đi lại trong nghề cũng sẽ khó coi. Tuy nói Ngô Tà tôi vốn thừa hành chính sách sống trung dung giản dị, cũng không dự định đem tiệm trấn hưng phong sinh thủy khởi gì, nhưng ở trong nghề này thì cũng phải theo quy tắc của nó. Xem ra tiệm này nhất thời không thể đóng cửa được rồi.

Còn không biết vị trước mặt này là thần thánh phương nào, nhưng ở độ tuổi như vậy xem ra trong giới đồ đầu cũng có thể có lai lịch rất lớn: “Hàng tốt tự nhiên là sẽ mua. Lão tiên sinh, mời ngồi, tôi đi pha trà.”

“Không vội.” Ông lão vung tay lên, động tác mạnh mẽ uy nghiêm, tôi không khỏi dừng bước. “Năm mới lão đây cũng không muốn làm chậm trễ thời gian của cậu, chúng ta người mắt sáng không nói lời thôi.” Ông lão ngoài cười nhưng trong không cười mà hắc hắc vài tiếng: “Nếu cậu biết hàng, xem như tôi tìm được đúng người mua, cũng không uổng công.”

Vừa nghe lão nói như thế, tôi cũng dứt khoát ngồi xuống, trực tiếp chờ lão đem hàng ra. Theo như tôi đoán, hàng mà ông ta nói đang giấu ở trong chiếc bao đỏ tơ vàng kia. Cái bao kia đã khá cũ kĩ, tơ vàng cũng nhiễm một màu đen xỉ, thoạt nhìn nghèo túng giống hệt như chủ nhân của nó. Ân, so sánh với nhau thực rất hợp.

Gói ở trong những dạng bao gấm thê này, nhất định không phải là kim khí (*đồ bằng vàng*) thì cũng là ngọc khí (*đồ bằng ngọc*), mà còn hơn phân nữa là vật phẩm trang sức đã được đánh bóng qua. Tóm lại không phải là vật có thể tích lớn. Nhưng giá trị của các loại đồ cổ, rõ ràng không nằm ở thể tích lớn nhỏ của nó.

Nhìn ông lão kia cẩn thận mở cái bao ra, tôi thậm chí lại có chút khấn trương. Trong bao là một miếng hồng ngọc. Nhìn từ xa không rõ tính chất của ngọc, màu sắc cũng không đặc biệt tiên diễm, tất không phải là Kê Huyết ngọc, có thể là Điền Hồng Ngọc hoặc Phù Dung Ngọc.

Hồng ngọc có dạng hồ lô, một cạnh bên bị cắt rất mất tự nhiên, nhưng lại không giống như bị đánh vỡ hay chế tác có vấn đề. Nhìn hình dạng và kích thước khối ngọc có thể thấy đây là ngọc trụ (: *dùng làm mặt dây chuyền hoặc khuyên tai*)

Tôi tinh tế quan sát miếng hồng ngọc, đột nhiên trong đầu “ong” lên một tiếng. Hoa văn điêu khắc này! “Lung văn song bức ngọc ——?!” Tôi buột miệng, choáng váng đến rối tinh rối mù.

Khối ngọc thạch này cũng có sách đã ghi chép lại. Truyền thuyết kể rằng Tống Cao Tông của triều đại Nam Tống vì muốn cầu an mà hiến ngọc cho Đại Kim làm cống lễ. Ngọc này bởi vì toàn khối một màu hồng nhạt, hoa văn điêu khắc cẩn thận tỉ mỉ mà trở nên nổi tiếng. Thậm chí còn nghe đồn khối cổ ngọc này là sản phẩm của thời kì văn hóa Lương Chử, nhưng bởi vì hoa văn của khối ngọc này không hợp với văn hóa Lương Chử nên giả thiết này mới bị bác bỏ.

Nguyên bản tôi đối với thạch ngọc cũng không có nhiều nghiên cứu, chính là ở trong cuốn đạo mộ bút ký ở nhà tôi có kẹp một bức tranh vẽ lại hoa văn của khối ngọc này. Khi nhàn rỗi không có việc gì làm, tôi liền lấy bức vẽ kia xem đi xem lại nhiều lần. Không nghĩ tới hôm nay cơ nhiên có may mắn được nhìn thấy tận mắt thứ bảo bối này.

“Chú em quả nhiên biết nhìn hàng.” Nhìn bộ dạng khiếp sợ của tôi, ông lão kia như thể rất vừa lòng mà gật gật đầu.

Tôi nhìn lão, một nghi vấn chợt hiện lên trong đầu: “Lão tiên sinh, ngọc này... phải có một đôi. Một nửa khác đâu?” Lung văn song bức ngọc, song bức ngọc, tự nhiên là phải thành đôi. Khối ngọc trụ hình hồ lô kia bên cạnh tự nhiên khuyết một lỗ hổng, thực rõ ràng là để khớp với một khối ngọc khác.

Ông lão cười lạnh một tiếng: “Chú em, cậu cũng là người hiểu cách thức. Ngọc này nếu như tôi có một đôi hoàn chỉnh...”

Vậy sẽ không tìm tới một tiệm nhỏ như của tôi để sang tay. Tôi gật gật đầu, nếu lung văn song bức ngọc này có thể thành đôi, Bảo tàng Cung đình Quốc gia khẳng định sẽ dành ra một chỗ cho nó: “Đạo lý này tôi cũng hiểu được, bất quá... nếu chỉ có nửa khối ngọc, vậy giá cả...”

Như vậy giá dù là thấp xuống hơn một trăm lần cũng không phải không có khả năng. Huống hồ tôi cũng không phải ngu ngốc, nhìn lão đây lòng như lửa đốt muốn cấp tốc đem món hàng này sang tay, chắc chắn tin đồn bên ngoài cũng xuất hiện rồi. Lão một lòng tìm đến tiệm đồ cổ nhỏ như của tôi, khẳng định là không muốn để lộ tin tức. Nếu tôi thực sự mua thứ này, cũng không phải là không mạo hiểm. Tôi cũng không muốn năm mới đã bị bắt giam vào bốn vách tường nhà đá, ba mẹ tôi khẳng định sẽ bị tôi chọc cho tức chết.

Sắc mặt ông lão càng thêm thanh lãnh, lão cười cười, lộ ra hàm răng vàng khè vì bị ám khói thuốc lá: “Chú

em nhìn qua cũng là một người thẳng thắn, thoải mái cho giá đi!”

Tôi âm thầm nghĩ, cũng không thể chọc giận lão nhân này. Người đi đồ đấu đều là kẻ bất cứ lúc nào cũng có thể liều mạng, so đi tính lại, cá thể tầm thường tôi đây khẳng định sẽ chịu thiệt, một chút không chú ý nhờ miệng nói sai một lời có thể khiến tôi không sống được đến sang năm.

“Hai mươi lăm vạn.”

Nói ngọc thạch vô giá, nhưng nếu thật sự là dói bụng kiếm ăn, có vô giá cỡ nào thì cũng phải cho nó một cái giá để mà bán đi. Kỳ thật mà nói, nếu tôi cần rằng ép giá ít nhất còn có thể bớt thêm ba đến năm vạn. Nhưng năm mới, xem như mở hàng thuận lợi may mắn đi.

Ông lão tựa hồ cân nhắc một chút, cũng không có nghĩ nhiều: “Thành giao.”

— Bán khối ngọc trụ kia đi liền đủ cho tôi sống vài năm —

3. Chương 3

Nhìn ông lão này dễ chịu như vậy, tôi cũng không biết nên mừng hay nên lo. Tỷ mỉ quan sát khối ngọc trụ kia một lần nữa, xác định không có vấn đề gì lớn, liền thu lấy rồi đi vào buồng trong lấy chi phiếu.

Lão nhận tấm chi phiếu, chỉ nhìn lướt qua một cái, gật gật đầu, cười đến là kỳ quái: “Chú em rất dễ nói chuyện.”

“Mọi người đều có nhu cầu của mình, cũng coi như lợi cả đôi bên thôi.” Đây là chút lời nói mang tính xã giao, làm trong nghề đã lâu, tôi cũng ăn nói rất trôi chảy: “Buôn bán nhỏ, chỉ cầu ấm no.”

Ông lão kia cũng không tiếp lời tôi, đứng lên liền hướng cửa lớn đi ra ngoài. Tôi nhìn theo thân hình lom khom của lão, tầm mắt tập trung ở cánh tay trái bọc kín một lớp băng vải dày... thật sự là đen đến khó coi, xem ra cánh tay kia đã bị phế. Ai, đồ đấu cuối cùng cũng sẽ xuất hiện chuyện hỗn tạp, sớm hay muộn cũng phải trả giá, chỉ mất một tay, cũng đáng.

Nghĩ như vậy, tôi lạnh lẽo đóng cửa tiệm rồi treo lên tấm bảng gỗ nhỏ có khắc dòng chữ “Close”, thuận tay cầm theo bao vải nhỏ có khối ngọc trụ bên trong, bước lên lầu.

Cuốn đạo mộ bút kí của ông nội luôn được đặt ở chỗ dễ thấy, những trang giấy ố vàng tỏa ra một thứ mùi vị mục nát quái dị. Tôi dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy bản bút kí kia nhanh chóng gấp ra, nắm lấy gáy sách, lắc lắc. Nhất thời, những trang lẻ của quyển bút kí không được đóng chắc rời ra thành từng tờ rơi xuống mặt đất.

Tôi ném cuốn bút kí lên trên bàn, ngồi chồm hổm trên mặt đất bắt đầu tìm bản vẽ hoa văn của khối lung văn song bức ngọc kia. Bản bút kí này của ông nội khi mới hơn mười tuổi tôi đã bắt đầu nghiên cứu, hiện giờ đã muốn thuộc nằm lòng. Chỉ chốc lát sau, tôi liền nhặt lên một trang bản thảo được gấp lại còn lộ ra mấy nét đen của mực tàu từ giữa đồng giấy hỗn độn nằm rải rác.

Dem bản vẽ đặt ở trên bàn, mở ra vuốt cho phẳng, tôi lấy khối ngọc trụ từ trong bao vải ra, rút hai cái khăn giấy lót ở phía dưới miếng ngọc, sau đó nhanh chóng vạy núm mở đèn bàn. Lót khăn giấy, hoa văn của khối ngọc trụ sẽ không bị ảnh hưởng bởi khúc xạ của ánh sáng và độ trong suốt của chính tính chất khối ngọc. Nếu như là nghiên cứu chân chính, hẳn cần phải dùng miếng đệm lót chuyên nghiệp hơn, nhưng tôi chỉ là một kẻ nửa mùa, hàng mua rồi cũng tiện thể xem xét một chút. Quả nhiên, hình vẽ cùng hoa văn trên nửa khối ngọc này hoàn toàn đồng nhất.

Lung văn song bức ngọc đầy đủ được tạo thành từ hai khối ngọc thạch hình hồ lô, chính giữa chạm rỗng một hình thoi không hoàn chỉnh lớn bằng cái móng tay. Đỉnh hồ lô trạm trổ hình rồng, phần trên tay tôi chỉ nhìn thấy đuôi rồng, nói vậy đầu rồng được khắc trên một nửa khối ngọc còn lại. Đường nét hoa văn ở giữa tương đối đơn giản, nhìn qua giống như dây leo uốn lượn, để riêng lẻ một mình như vậy, hẳn là tác dụng ban đầu thuần túy chỉ làm trang sức.

Đáy hồ lô có khắc hai con dơi, mở rộng hai cánh, giống như đang tranh đấu, hình ảnh vô cùng sinh động. “Bức” (con dơi) đồng âm với “Phúc”, ngọc trụ này bất quá cũng là thứ xa xỉ trong gia đình quan lại thời xưa thôi. Nghĩ như vậy, tôi nhất thời mất hứng thú. Dem ngọc trụ kia cất vào trong ngăn kéo bàn bên tay phải, tôi vạy núm đèn bàn.

Đột nhiên phát hiện trời đã hoàn toàn tối sầm, trong lòng tôi kêu to không ổn, lập tức lấy điện thoại ra xem giờ. Vừa nhìn thấy điện thoại liền ngã ngửa, năm cuộc gọi nhỡ, đều là do mẹ tôi gọi. Lúc này, tiệc tối liên hoan mừng tết âm lịch đã bắt đầu rồi, tôi thế nhưng vì nghiên cứu khối ngọc kia mà chậm trễ gần ba tiếng đồng hồ. Kỳ quái, tôi đã dùng nhiều thời gian đến vậy sao?

Lại nói, điện thoại di động của tôi cũng đâu chuyển sang chế độ im lặng, vì cái gì năm cuộc gọi mà tôi đến một cái cũng không nhận ra? Xem ra gần đây thần kinh suy nhược. Tôi vội vàng khóa cửa phòng, bước nhanh đi về phía nhà ga.

— Người là cái tên bất hiếu nên bị mẹ mắng —

Những ngày ở nhà chính là rất sáng khoái. Lễ mừng năm mới nên ba chung quy cũng không thể cứ luôn bày ra một vẻ mặt với tôi. Tuy nói tôi đây lúc thường vẫn là đứa con càn quấy hết ăn lại nằm, còn khiến ông phải quan tâm từng li từng tý, nhưng là tốt xấu gì hơn hai mươi tuổi cũng tự mở được một cái tiệm nhỏ tự lực cánh sinh không có làm nhục mặt Ngô gia.

Lúc ăn cơm chiều, mẹ ân cần hỏi tôi: “Con này, dạo gần đây có hút thuốc hay không a?”

“Không có.” Tôi đến đâu cũng không ngẩng lên, chỉ lo ăn. Nói thật thì chính là như thế, con người tôi đối với mùi thuốc lá cũng không có gì ưa thích, hút thuốc thường chỉ vì trấn định cảm xúc, mà nơi cần trấn định cảm xúc thường là chỉ có ở trong đấu, tôi gần đây không có hạ đấu, tự nhiên không cần hút thuốc.

“Vậy có uống rượu hay không a?”

“Không có.” Nghĩ đến đây tôi thấy bản thân đúng là ngoan ngoãn, trước kia còn cùng mấy người lão Dương năm ba bữa tụ tập uống một phen, hiện tại chuyện cũ đã thành mây khói, nghĩ lại mà đau lòng, cũng không dám nghĩ nữa.

“Vậy...” Mẹ tôi chần chờ một lát, đột nhiên như vậy thần bí mà hạ thấp thanh âm: “Có kết giao bạn gái hay không nha?”

Tôi ngừng dũa một lát. Sau khi nhìn lướt qua thấy lỗ tai của ba cũng đã dựng thẳng lên. “Không có.” Tôi lấy lại tinh thần, từ từ đáp, vươn tay gấp lấy miếng thịt heo kho tàu ở đầu bàn bên kia.

Mẹ tôi vội vàng đẩy cái đĩa đầy đồ ăn về phía tôi, tiếp tục dùng ngữ khí thần bí kia thấp giọng nói: “Cái này có thể có.”

Tôi khê thở dài, trong miệng toàn thịt heo. “Thật không có mà.” Bạn gái nha... Trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt của Muộn Du Bình. Bản mặt âm u, không chút ánh sáng, không hề có mị lực gì đáng nói. Chính là cái bản mặt như vậy, tôi lại cứ nhiên **nghĩa vô phần cổ** vấp vào, rốt cuộc là vì cái gì? Thượng thiên a, người thật không có mắt? (*： thành ngữ Trung Quốc: làm việc nghĩa không được chùn bước – cái này tính là việc nghĩa j a~*)

Bất quá cũng phải nói lại, tôi đến ba bốn tháng rồi chưa từng thấy qua thằng cha kia. Không biết qua năm mới tên kia ở đâu, có ăn một bữa cơm thật ngon hay không... Dù sao lúc chúng tôi ở chung, mọi người ăn lương khô đều ăn đến khổ không thể tả, cũng chỉ có anh ta không chút biểu tình không câu oán giận. Anh ta không dùng điện thoại di động, cũng không lên mạng? Bình thường anh ta ở đâu? Ủ... hoàn toàn không có đầu mối. Đã từng thăm dò hỏi chú ba, lão hồ ly kia cũng chỉ lắc đầu, nói chú cũng không rõ lắm.

“Như vậy, chị Ba hàng xóm nói con gái của ông anh họ bên nhà người chị bà con...” Mẹ tôi bưng lên một mâm cá hấp quế, hành ớt tỏi cùng rau thơm rắc trên thân cá béo nỡn, khiến cho miệng tôi đóng mở hết công suất.

“Ôi, tiểu tổ tông của tôi.” Mẹ tôi nhú mày. “Con không thể học được từ ba con cách thưởng thức thanh cao một chút à. Nhớ đến thuở ban đầu khi ba theo đuổi mẹ, cũng là kinh thiên địa, khiếp quỷ thần...”

Ba tôi ngồi một bên đọc báo bỗng nhiên ho khan dữ dội.

“Con thích một hình mẫu, mẹ có thể lưu ý giúp con một chút.” Tôi nhả ra một cái xương cá thật dài.

Mẹ lập tức ngồi sát vào bên cạnh tôi, làm ra dáng vẻ chăm chú lắng nghe.

“Đầu tiên, người ấy phải có mái tóc đen nhánh...”

“Tiếp theo, người ấy phải có gương mặt tựa sông băng vạn năm không đổi...”

“Còn nữa, người ấy phải có tính cách điềm đạm dịu dàng ít nói kiểu bị đánh mười gậy mà cũng không chau mày...”

Mẹ tôi quay trở về chỗ ngồi của bà. “Hoá ra anh đang đùa giỡn bà già này, anh đi thỉnh một pho tượng Bồ Tát về bày trong phòng là được rồi, tìm đối tượng cái gì.”

Tôi nhún nhún vai.

Mồng một mồng hai tết, tôi ở nhà ngủ đến tối tăm trời đất. Thức dậy, liền hết ăn rồi chơi game, chơi xong lại ngủ tiếp, giống như một kẻ giá áo túi cơm mà khiến làm người ta thân tâm khoái trá. Gần đây tuy là không hạ dấu, nhưng những gì trải qua ngày trước vẫn khi có khi không biến thành những hình ảnh hiện lên xen kẽ trong những giấc mơ của tôi, rất nhiều lần tôi đột nhiên bừng tỉnh từ trong cơn mơ, toát ra một thân toàn mồ hôi lạnh.

Một sáng sớm, bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh chi chi chi chi “Mẹ ——” Tôi ngủ đến mơ mơ màng màng, lớn tiếng hô: “Phòng con có quét tước định kì không, có chuột a!”

Gọi một lượt mà không thấy mẹ hồi âm, ngược lại gọi đến chính mình tỉnh táo lại. Trở mình một cái từ trên giường ngồi dậy, tôi cầm lấy cái vật đang kêu chi chi chi chi —— điện thoại di động của tôi.

Bàn Tử. Ách? Tôi thanh tỉnh hoàn toàn.

Cho tới bây giờ, hề thằng cha này tìm đến tôi là liền không phải chuyện tốt đẹp gì, nói đúng ra, chuyện tốt thì cho tới bây giờ gã cũng chưa từng nghĩ đến tôi. Năm mới đừng có mang xui xẻo đến cho tôi, cuộc gọi này vẫn là không nhận đi.

Vì thế tôi một tay nhét điện thoại xuống dưới giường, chuẩn bị xoay người ngủ tiếp. Ai ngờ điện thoại kêu mãi không dứt, kêu đến mức khiến tôi phát hoảng. Kiểu này là không ngủ được rồi, tôi cầm lấy điện thoại ấn xuống phím nghe.

“Ngô Tà cái tên nhãi chết tiệt, mồng bốn tết rồi còn không mở cửa tiệm? Muốn Bàn gia tôi đâm thẳng mặt vào cửa a? Thành thật khai báo năm mới chạy đi đâu chơi bởi trăng hoa? Mau mau mau trở về cho tôi!”

“Anh ở Hàng Châu làm cái gì?” Lòng tôi thầm kêu không ổn, hay là đã xảy ra chuyện gì?

“Còn không biết à? Không rõ ràng lắm sao? Không thấy linh quang chói lọi của Bàn gia tôi hả? Đến đây đến đây, tên nhóc cậu mở tiệm ngay cho tôi, Bàn gia tôi đây sẽ một năm một mười nói cậu biết a, nhanh lên!”

4. Chương 4

Tôi khởi động chiếc xe tải nhỏ, lắc lư tiến vào ngã tư đường phố thân quen. Bây giờ đúng là không khí đón mừng năm mới mỗi năm lại một kém đi. Dừng xe xong xuôi, nhìn về phía xa, chỉ thấy một đồng tròn vo đang ngồi trước bậc thềm của tiệm của tôi gật gù hát ‘Hoa nhi vì sao lại hồng như vậy’.

Đợi đến khi gã ấy rên rĩ đến đoạn ‘nhiệt huyết của tuổi thanh xuân ào ạt sôi trào’ thì tôi liền bắn một viên sỏi nhỏ vào sau gáy gã, nói, “Đến đây, tôi cho anh tiền lì xì.”

Bàn Tử bị chọc giận liền rống to, bảo rằng gã là có ý tốt đến báo tin cho tôi, cư nhiên lại bị tôi đối xử như vậy, thậm chí còn hăm dọa nếu như tôi không mời gã đến Thiên Hương lẩu ăn canh cá Tây Hồ, gà hầm, tôm lột, uống trà Long Tĩnh thì gã sẽ đập nát quán của tôi.

Tôi cười cười mở cửa để gã vào trong, tự mình pha trà Long Tĩnh Tây Hồ cho gã uống xem như an ủi. Kỳ thực, Bàn Tử đến tìm khiến cho tôi vô cùng cao hứng. Sau biết bao nhiêu chuyện xảy ra, tôi cảm thấy trên đời này có một người bạn tri giao cởi mở chân thành đích thực là con mẹ nó không hề dễ.

Chờ Bàn Tử uống vài chén trà lót dạ, tôi vỗ nhẹ mặt bàn nhắc nhở gã ta nhanh chóng vào đề.

“Hai ngày trước tôi biết được một việc lớn trong nghề.” Bàn Tử giả vờ thần thần bí bí mà nháy mắt loạn xạ với tôi, nhảy đến mức thần kinh của tôi bắt đầu run sợ.

Tôi chuyển rời tầm mắt xuống ấm trà, rót thêm nước, nói, “Tôi cũng không phải người trong nghề các anh, làm sao biết được anh đang nói cái gì.”

“Cho nên tôi mới đến thương lượng với cậu một chuyện!” Bàn Tử đặt mạnh chén trà xuống mặt bàn, vất chéo chân nói, “Cậu cũng biết đến một nhân vật tên là ‘Khô Quy Tử’ đi?”

Tôi không hiểu, lắc đầu trả lời rằng mình không biết.

“Ông lão này cũng là một huyền thoại trong giới đồ đấu đấy. Lão năm nay đã ngoài sáu mươi, hai năm trước có nói sẽ rửa tay gác kiếm quy ẩn sơn lâm. Đáng tiếc, nếu không phải do cái tên đồ đệ không chút tiền đồ kia...”

“Nói cái quái gì vậy?” Tôi nhíu mày.

Bàn Tử cũng không nôn nóng, uống thêm một ngụm trà rồi mới tiếp tục nói.

Chuyện kể rằng, Khô Quy Tử này cũng là một đại nhân vật tiếng tăm lẫy lừng trong giới đạo mộ, tuổi tác của ông ta tuy rằng ít hơn so với Trần Bì A Tử, thế nhưng danh tiếng hai người cũng sà sà như nhau. Khác biệt chính là ông lão này đặc biệt trọng tình trọng nghĩa, thủ hạ dưới tay ông ta tất cả đều nguyện vào sinh ra tử, không hề oán thán nửa lời.

Hơn hai năm trước, Khô Quy Tử lưu lại đồ đệ đã thành nghề, còn bản thân mình thì rửa tay gác kiếm, về quê dưỡng già, hưởng phúc cùng với cháu con, chờ ngày nhắm mắt xuôi tay. Việc này đáng lẽ cũng nên như thế mà kết thúc, bất quá chẳng biết tại sao, đêm hai mươi tám tháng chạp, Khô Quy Tử lại dắt theo hơn mười người hạ đấu, đã thế còn đào ra một món đồ đặc biệt vô cùng.

Kỳ thực mười tên lính đánh thuê này hơn phân nửa không phải là người của Khô Quy Tử, bọn họ chỉ đơn thuần là quan hệ hợp tác mà thôi, cho nên đồ vật đồ đấu ra hiển nhiên là không dễ dàng chia chác.

Nghe đồn cái mà bọn họ đào ra chỉ là một nửa của món đồ, mà nửa còn lại vẫn còn nằm bên trong đấu. Vì thế đám người kia quyết định hạ đấu một lần nữa. Bất quá lần này Khô Quy Tử lại không muốn tham gia, có nói như thế nào cũng không đồng ý. Hơn nữa, lão còn thừa dịp đám người kia không chú ý mà nằng nết luôn bảo bối vào trong tay.

“Những người đó đều là một bọn liều chết.” Bàn Tử thở dài, “Đáng thương cho Khô Quy Tử một đời kiêu hùng...”

“Làm sao vậy?” Nghe xong lời Bàn Tử, tôi đã muốn đổ một thân mồ hôi lạnh. Chỉ thấy gã ta giờ tay làm một động tác cắt cổ, vì thế tôi nhất thời cứng họng luôn.

“Ông lão kia bị người ta ‘khực’ ngay đêm 30 rồi, thế nhưng vẫn là không tìm được món đồ kia, cậu nói xem... Ai nha, đồng chí Ngô Tà, vì sao sắc mặt của cậu lại kém như vậy?”

Thôi đi, sắc mặt tôi còn có thể tốt được sao? Theo như lời Bàn Tử miêu tả về hình dáng của người nọ, xem chừng cái ông lão trong đêm 30 tìm tới tiệm của tôi bán đồ chính là Khô Quy Tử kia đi. Mà một nửa văn vật biết bao người tìm kiếm, chẳng phải chính là khối Lung văn song bức ngọc hiện tại đang nằm trong ngăn tủ của tôi sao? Thứ này cứ nhiên lại có thể rước tới tai họa chết người như thế!

Sắc mặt tôi hết trắng chuyển thành xanh, sau đó lại từ xanh chuyển thành trắng.

“Cậu biết Khô Quy Tử đào ra cái gì không?” Không chú ý tới dị trạng của tôi, Bàn Tử tiếp tục đề tài của gã.

Tôi lắc đầu.

“Có nói cậu cũng không biết đâu. Cậu đã từng nghe qua cái gì gọi là ‘Lung văn song bức ngọc’ chưa?”

Tôi gật đầu.

“Ai nha, cậu thế mà lại biết a, thế thì chuyện này dễ bàn bạc rồi.” Bàn Tử lại đặt mạnh chén trà xuống mặt bàn, “Truyền thuyết kể lại rằng, Lung văn song bức ngọc là do hai khối ngọc tạo thành, mà đám người Khô Quy Tử lúc trước hạ đấu chỉ tìm được một khối. Tôi cũng không rõ vì sao Khô Quy Tử lại không chịu đi xuống đấu một lần nữa, nhưng là nếu như có thể thực sự tìm được bộ hoàn chỉnh của khối Lung văn song bức ngọc kia thì thực là... chắc chắn.”

Nghe đến đây, tôi nhin không được ném cho Bàn Tử một ánh mắt kỳ dị. Không nói chuyện nửa khối ngọc kia có còn ở trong đấu hay không, cho dù có cũng nhất định là đồ của người khác. Mà Bàn Tử này hám tài thì hám tài thật, thế nhưng với những thứ thuộc về người khác, gã cũng không đến mức đỏ mắt chờ mong. Không hiểu vì sao lần này gã lại háng hái muốn nhúng tay vào như vậy.

Xem ra chờ đến khi tin đồn lắng xuống, tôi phải nhanh chóng mang khối lung văn song bức ngọc đang nắm giữ đi sang tay để tránh rước họa vào thân mới được.

“Này Ngô Tà, lần này tôi đến đây là có chuyện muốn nhờ vả.” Bàn Tử đột nhiên hạ thấp thanh âm, ngữ khí trở nên vô cùng nghiêm túc.

Thấy thế, trong lòng tôi lại âm thầm cảnh giác. Thời điểm tên này trở nên đứng đắn, sự việc gã đề cập tới tuyệt đối chính là nguy hiểm chết người. Tôi gian nan hỏi, “Chuyện gì?”

“Cậu ở trong giới thương buôn cũng có chút quen thuộc, giúp Bàn gia tôi nghe ngóng xem khối Lung văn song bức ngọc của Khô Quy Tử kia rốt cuộc đã bán đi đâu nha.”

Da đầu tôi tê rần một hồi. “Anh hỏi chuyện này làm cái gì? Nếu Khô Quy Tử kia đã vì thứ này mà bị giết thì chuyện này hẳn không phải nguy hiểm bình thường đâu. Anh còn muốn thò chân xuống vũng lầy à?”

Chẳng ngờ Bàn Tử thế nhưng lại thở dài một tiếng.

“Làm sao vậy?” Tôi bị tiếng thở dài của gã làm cho hoảng đến kinh hồn.

“Tiểu Ngô, không giấu gì cậu, cái thằng đồ đệ không ra gì của Khô Quy Tử kia chính là em họ của tôi.”

“Ai cơ?”

“Thằng nhãi kia vừa mới ra nghề không bao lâu liền rước về một thân rắc rối. Chuyện Lung văn song bức ngọc kia không biết là nó nghe được ở đâu.” Bàn Tử lắc đầu, lại cầm chén trà hung hăng uống một hơi, “Nó cứ khăng khăng cùng đám người kia hạ đấu một lần nữa, sau cùng bị Khô Quy Tử biết được. Ông lão kia cũng là người trọng tình trọng nghĩa, rốt cuộc bị thằng nhãi kia làm hại rồi.”

Tôi im lặng một lúc, hồi lâu mới nhả ra một câu, “Tên khốn nhà anh từ khi nào thì có em họ...”

Bàn Tử vừa nghe liền bất mãn, “Như thế nào? Bàn gia tôi cũng là một dòng họ có tiếng tăm trong giới đồ đầu, mà thế hệ của tôi những nhân vật tiếng tăm cũng rất nhiều đấy. Không tin à?”

Cái này có hơi đi xa nội dung câu chuyện rồi. Tôi có chút do dự, không biết có nên nói ra việc khối ngọc kia hiện tại đang ở trong tay của mình không. Tôi tin Bàn Tử, thế nhưng tôi có chút không tin được mấy chuyện mà gã vừa mới nói kia...

Bất quá, giấu lại thì chúng tôi cũng là anh em cùng chung hoạn nạn vào sinh ra tử mấy lần. Bàn Tử tuy rằng bình thường rất không đáng tin, thế nhưng khi gặp đại sự sẽ tuyệt không hoảng loạn.

“À, về phần khối ngọc kia...”

Khi tôi vừa định mở miệng thì đột nhiên cửa tiệm bị người hung hăng đập vài cái. Thanh âm dồn dập cùng với lực đạo kia chẳng khác nào tiếng cô hồn dã quỷ từ âm ti địa phủ đi đến đòi mạng.

— Ai nha! Ai đập cửa nha! Phá hỏng cửa thì không phải đền tiền hay sao—

5. Chương 5

Tôi nhảy dựng khỏi chiếc ghế đang ngồi, thầm nghĩ: không phải chứ, nhanh như thế đã tìm đến cửa rồi?

Người sắp xuất hiện khẳng định không phải là khách tới mua bán, bởi vì ngoài cửa tôi rõ ràng vẫn treo tấm bảng ‘Close’.

Tôi khẽ cắn môi, trong lòng âm thầm kiên quyết, cùng lắm thì giao khối ngọc kia ra là xong thôi. Hai mươi lăm vạn kia xem như cái giá để mua lấy sự mình an cho mình.

Chẳng ngờ Bàn Tử đang ngồi bên cạnh lại bất chợt đứng lên, hùng hùng hổ hổ lao ra mở cửa, động tác dứt khoát cực kỳ, tựa hồ như gã đã biết người tới là ai rồi.

Quả nhiên, cửa vừa mở ra, Bàn Tử liền lên tiếng chửi như tát nước vào mặt người mới đến, đồng thời vươn tay như thể xách một con mèo là lông cổ người kia vào.

Tôi sửng sốt một hồi, chỉ thấy gã ta xách một cậu nhóc ước chừng hai mươi tuổi đi vào. Người nọ bộ dạng gầy gò, thế nhưng ánh mắt lại có vài phần giống với Bàn tử.

“Đây... đây là...” Tôi đầu đầy hắc tuyến.

“Em họ của tôi, cũng chính là thằng ranh không chút tiền đồ mà tôi vừa nói.” Bàn Tử biểu tình rất không nhẫn nại, xem ra rất bất mãn với cậu nhóc này. Gã vươn tay vỗ mạnh lên đầu cậu ta vài cái, “Còn không biết đường chào hỏi đi?”

“Mẹ kiếp!” Cậu nhóc gào lên một tiếng, quay đầu lại gạt phắt bàn tay đang nắm trên cổ áo mình, “Thả ông ra!”

Cái này cũng quá mức ghê gớm rồi! Tôi vội vàng kéo Bàn Tử ra, miễn cho phát sinh thảm án tại cửa hàng của mình. Thoạt nhìn cậu nhóc kia tuổi tác cũng không lớn lắm, thế mà tính tình so với Bàn Tử lại còn nóng nảy hơn.

“Người anh em, phải xưng hô như thế nào?”

“Anh em cái gì, chỉ là một thằng nhóc con thôi, gọi nó là A Qua là được rồi.” Bàn Tử lại vỗ vỗ lên đầu cậu nhóc mấy cái, “Còn không chào anh Ngô một tiếng đi?”

“Xì!” Cậu nhóc ngẩng đầu lên, tà tà liếc mắt nhìn tôi một cái. Không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng tôi cứ nhiên thấy trong ánh mắt cậu ta thế mà tràn ngập khinh thường cùng miệt thị.

“Anh chính là cái tên chủ tiệm đồ cổ miệng còn hôi sữa, không chút bản lĩnh, thế nhưng lại ỷ vào chú mình là thổ phu tử có tiếng mà đòi theo đi đồ đấu, khiến cho người khác phải năm lần bảy lượt chiếu cố mình chứ gì?”

“Vương Minh không có ở đây, tôi đành phải tự mình tiễn khách vậy.” Tôi u ám nói, trong lòng lại thầm nghĩ: mẹ kiếp cái tên Bàn Tử nhà anh, như thế nào lại để người ngoài hình dung về tôi như thế?

Bàn Tử tựa hồ cũng phát hiện có điểm bất thường, vung chân đá A Qua sang một góc, sau đó hì hì cười với tôi, “Được rồi, được rồi, cậu đừng có so đo với tên nhóc này, chính sự tôi còn chưa nói tới đâu.”

Gã đã nói như thế rồi, tôi cũng không chấp chi một tên nhóc trẻ người non dạ nữa, liền ngồi xuống, nghe xem Bàn Tử rốt cuộc muốn nói cái gì.

“Cậu có nghe nói vào khoảng năm 2007, tại Hàng Châu có khai quật được một ngôi mộ cổ khổng lồ từ thời Nam Tống không?” Bàn Tử nghiêm túc nói.

Tôi gật gật đầu. Người làm nghề như chúng tôi, đối với loại thông tin này khá là nhạy bén, huống hồ việc này lại phát sinh trên mảnh đất quê nhà. Nghe nói ngôi mộ kia là mộ của Vương Lưu Kỳ, một vị Tổng vương của thời kỳ Nam Tống, bất quá tôi cũng không biết chính xác là thật hay không. “Không phải là ngôi mộ có hai phòng quan quách ở bên trong thung lũng nối liền giữa Cao Đình Sơn và Bắc Lộ Sơn đó sao? Như thế nào? Bốn con thiết ngư đào được ra kia, chẳng lẽ anh cũng có hứng thú?”

Ngôi mộ kia trước khi được đội khảo cổ quốc gia khai quật đã sớm bị đám thổ phu tử dọn dẹp sạch sẽ rồi,

thật không hiểu Bàn Tử còn nhắc lại để làm cái gì.

“Ông đây khinh!” Bàn Tử lộ ra vẻ mặt kinh bỉ.

Mà cậu nhóc em họ ‘Ngốc Qua’ của gã cũng vậy, “Ai thêm nổi hứng thú với mấy thứ vứt đi đó chứ, đem bán cũng không được bao nhiêu tiền, nhưng mà ngôi mộ kia có phần cổ quái.”

Tôi cười cười, nói, “Như thế nào? Chẳng lẽ khối Lung văn song bức ngọc chính là được đào ra từ ngôi mộ trống không kia sao?”

Không ngờ Bàn Tử thế nhưng gật đầu ngay tắp lự, “Đúng vậy.”

— Ôi chao, má ơi, sự tình quả thực quá mức ghê gớm rồi —

“Anh đùa cái gì vậy?” Tôi nhú mày, không biết lời Bàn Tử vừa nói có phải là thật hay không. Ngôi mộ kia đã sớm được đội khảo cổ quốc gia thăm dò tra xét thì còn có thể sót lại cái gì cho đám thổ phu tử đến sau như bọn họ? Còn nói cái gì Lung văn song bức ngọc?

“Chuyện này hay ho gì mà đem ra đùa? Sự thật chính là sự thật đấy!” A Qua đang bị chúng tôi bỏ mặc một bên, lúc này đột nhiên liên tiếng, biểu tình trên mặt còn mang theo vài phần đắc ý. Nó quay đầu sang phía Bàn Tử, nói, “Anh thấy chưa, em đã sớm nói anh ta sẽ không tin mà.”

“Người lớn nói chuyện, trẻ con xen vào làm cái gì!” Bàn Tử phát tay, giống như xua đuổi ruồi muỗi mà ra hiệu cho A Qua ngậm miệng. “Ngô Tà, việc này là thật. Không biết thằng nhóc này nghe được từ đâu, nhưng trong ngôi mộ kia thực sự có địa đạo. Đám người Khô Quy Tử chính là đào được một cái hầm ngầm ở mộ thất phía nam, mà cái thông đạo này lại dẫn về một nơi rất kỳ quái.”

Tôi vừa nghe thì đầu óc liền liên tục vận động, “Anh nói là mộ thất chính bị khai quật, thế nhưng lại không ai phát hiện ra cái mộ đạo kia?”

Bàn Tử lắc đầu, “Không phải, đây không phải mộ đạo do sức người tạo ra... Kỳ thực tôi cũng không biết nên giải thích như thế nào.”

“Nói tóm lại là anh muốn đi xuống đấy một chuyến?” Tôi đã từng thấy qua rất nhiều chuyện cổ quái, cũng biết trên thế giới này có một vài thứ mà ngôn từ của nhân loại không cách nào miêu tả được.

Bàn Tử cười khỏ một tiếng, lại nhìn về phía A Qua. Tôi nhìn theo ánh mắt của gã, chỉ thấy gương mặt cậu nhóc kia nhất thời nhăn nhó.

“Những tên kia... những tên kia chỉ vì muốn tìm nửa khối ngọc còn lại mà đã ... mà đã hạ thủ với ông tôi... Tôi đã thề nhất định phải tìm ra được khối ngọc kia trước bọn chúng. Như thế bọn chúng nhất định sẽ tìm

đến tôi, đến lúc đó tôi... tôi... tôi...”

Thấy cậu nhóc cứ ‘tôi tôi’ cả nửa buổi cũng không nói ra được chuyện gì, Bàn Tử liền vỗ nhẹ vai nó, trấn an, “Việc này anh mày sẽ lo, yên tâm đi, tuyệt đối sẽ lục tung ngôi mộ kia cho mày!”

Tôi nhướn mày, “Bàn Tử, sao cứ mở miệng là lại khoe khoang như thế? Một mình anh...” Còn chưa nói hết, tôi đã bị Bàn Tử ngắt lời.

“Một mình tôi làm sao? Cậu không biết có tiền có có thể sai ma xúi quỷ hay sao? Khô Quy Tử đã chiếu cố anh em tôi không ít, ông đây cho dù có dốc hết vốn liếng cũng phải lôi được khối Lung văn song bức ngọc kia ra! Hai người đồng hành còn lại cậu cũng quen biết đấy, chỉ là lần này không tới phiên chú ba của cậu gặp lạt ma mà là đích thân Bàn gia tôi đứng ra mời bọn họ xuất mã!”

Trái tim tôi bỗng nhiên nảy lên một nhịp. Hai vị đồng hành kia? Ma xui quỷ khiến... lẽ nào chính là Hắc Nhân Kính và ... Muộn Du Bình?

Tôi cười khan hai tiếng, trong lòng chẳng biết ra cái tư vị gì, vừa chờ mong lại vừa kinh sợ, “Hắc, mặt mũi Bàn Tử anh cũng thật lớn!”

“Chúng tôi kỳ thực đã chuẩn bị gần như đầy đủ hết rồi, chỉ muốn đến báo với cậu một tiếng. Cậu ở Hàng Châu lâu như vậy, có thể làm hậu cần cho anh em tôi, cung cấp toàn bộ tin tức...” Bàn Tử rung đùi uống trà, “Đặc biệt là giúp tôi lưu ý tung tích của nửa khối Lung văn song bức ngọc kia.”

“Tại sao lần này hạ đấu không dắt theo tôi?” Tôi cười, nói.

Vốn dĩ chỉ là nói đùa một chút, không ngờ Bàn Tử thế mà lại buông chén trà trên tay xuống, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Tôi hơi sững sốt, liền hiểu được gã ta muốn nói cái gì, đột nhiên trong lòng dấy lên vài tâm tư mơ hồ không rõ. Tôi đích thực không phải phù hợp với việc đổ đấu, lần này Bàn Tử chẳng khác nào mang cái mạng ra mà đùa giỡn, không đưa tôi đi cùng cũng là lẽ tự nhiên thôi. Nghĩ thế, tôi liền xua tay, tỏ vẻ không cần để ý.

Chẳng ngờ, gã lại nói, “Ai nha~, Tiểu Ngô, đây không phải là ý của tôi. Tiểu ca nói, tốt nhất là đừng đưa cậu xuống đấu.”

— Gia quy số một trong nhà Bình – Tà: Bà xã không được phép tự ý hạ đấu—

6. Chương 6

Vừa nghe được lời này, tôi liền phát ngốc. Kỳ thực không phải tôi quá nhạy cảm, nhưng từ sau lần đổ đầu cuối cùng trở về, thái độ của tên Muộn Du Bình kia đối với tôi rất kỳ lạ.

Trước đây, mặc dù anh ta đối với ai cũng đều xa xa cách cách, thế nhưng nếu có vấn đề nào chúng tôi kiên quyết hỏi đến cùng thì câu trả lời của anh ta cũng chưa bao giờ là qua loa có lệ. Bất quá sau khi trở về, không hiểu vì sao anh ta lúc nào cũng phớt lờ tôi, không thèm đếm xỉa đến tôi, thậm chí còn cố ý né tránh tôi.

Tuy rằng thái độ này cũng chỉ duy trì hai ba ngày, sau đó chúng tôi liền mỗi người đi một ngả, nhưng nó vẫn khiến lòng tôi khó chịu vô cùng.

Lần này anh ta cứ nhiên lại thẳng thắn đề nghị không cho tôi hạ đầu. Tôi thực ra đã đắc tội gì với anh ta? Không thể nhớ được, một chút ấn tượng cũng không có luôn. Ngô Tà tôi đây chẳng lẽ lại trì độn đến mức này rồi?

Tự suy xét một hồi, kỳ thực Muộn Du Bình không cho tôi cùng bọn họ hạ đầu cũng rất có đạo lý. Bản thân tôi một không có công phu, hai không có bối cảnh, ba không có kinh nghiệm, nếu không phải được bọn họ che chở, khẳng định một mình tôi không thể làm được chuyện gì, không chết thì chắc là cũng mất đi nửa cái mạng.

Đúng vậy, loại phân tích lý trí này chính là điều kiện tiên quyết. Nhưng Ngô Tà tôi lại không lý trí được như vậy! Tôi cơ bản là thành phần đại diện cho một phái người hành động theo cảm tính. Vì thế, một ngọn lửa vô danh bỗng chốc bùng hực dâng lên trong lòng.

Dựa vào cái gì nha?! Dựa vào cái gì Bàn Tử là người chủ trì, mà việc tôi có hạ đầu hay không lại phải do Muộn Du Bình quyết định? Dựa vào cái gì anh ta không cho tôi đi theo? Tôi trêu chọc gì anh ta hay sao?

“Tiểu ca đang ở Hàng Châu à? Tôi hỏi.

Bàn Tử thấy sắc mặt của tôi không tốt, cũng không dám nhiều lời, chỉ đơn giản gật đầu một cái.

Tôi cũng không lo nghĩ nhiều nữa, ra hiệu cho hai người bọn họ chờ đợi một hồi, sau đó tức tốc lên lầu. Mở ngăn kéo tủ, miếng Lung văn song bức ngọc kia vẫn nằm ngay ngắn bên trong. Nhìn ngắm một hồi, tôi vươn tay nhặt miếng ngọc lên, dùng một chiếc khăn tay bao lại rồi nhét vào túi áo.

“Đi, đưa tôi đi gặp anh ta.” Xuống lầu, tôi một tay kéo Bàn Tử, một tay đẩy A Qua ra ngoài. Kỳ thực, vừa ra khỏi cửa, tôi đã bắt đầu cảm thấy hối hận rồi. Tính cách của tôi xưa nay vẫn vậy, chỉ hung hăng hùng hổ được một lúc thôi, thế nhưng hiện tại mà quay về thì cũng quá mất mặt đi.

Vừa nghĩ tới bản mặt băng sơn cùng với ánh mắt lãnh liệt của tên Muộn Du Bình kia, tôi thực hoài nghi mình có khi còn chưa kịp nói lời nào, chân tay đã mềm nhũn ra mất rồi cũng nên. Bất quá, nói thật thì

trong lòng tôi thực sự nuốt không trôi cục tức này. Hai mươi mấy tuổi đầu, vẫn là thời kỳ sức sôi nhiệt huyết, mặt mũi còn quan trọng hơn cả trời. Anh ta nói một lời như vậy, chẳng trách em họ của Bàn Tử lại khinh thường tôi.

Chiếc xe tải nhỏ tiến vào bãi đỗ xe của khách sạn, A Qua hai ba bước liền nhảy ra khỏi xe, một mạch chạy thẳng lên lầu. Tôi và Bàn Tử chậm chậm nổi bước ở phía sau. Gã nói, “Tiểu ca và A Qua ở phòng 513, tôi và Hắc Nhân Kính ở phòng 514, hiện tại đã cũng gần giờ cơm trưa, hẳn là bọn họ không ra ngoài đâu.”

Bàn Tử vừa nói vừa vươn tay ấn nút thang máy. Tôi gật đầu, thoáng chút cảm giác có cái gì đó không đúng lắm. Tôi nhìn Bàn Tử, gắt gao mà nhìn gã, nhìn đến mức gã bắt đầu cảm thấy mất tự nhiên.

“Cậu làm cái gì vậy?” Bàn Tử hung hăng nói, “Bắt chước bánh tông sao? Bánh tông cũng không nhìn chòng chọc người ta như thế đâu!”

Tôi cảm giác thanh âm của mình vô cùng quái dị, “Anh và em họ của anh tại sao không cùng ở một phòng?”

Vừa nghe tôi hỏi như thế, Bàn Tử tức khắc ngăn người, một lúc sau mới bắt đầu thở dài một tiếng, “Cậu không biết thằng nhãi kia tên gì Tiểu ca biết bao nhiêu đâu. Tiểu ca ở trong giới đồ đấu chúng tôi cũng được xem như là một nhân vật tiếng tăm vang dội, lại còn trẻ tuổi như vậy. Cũng cũng biết mà, trẻ con thường hay ái mộ người hùng, mà Tiểu ca cũng không phải dạng không đáng tin giống như Khô Quy Tử hay là Trần Bì A Tử...”

Tôi vừa nghe vừa gật đầu, trên miệng vẫn mang theo một nụ cười nhàn nhạt. Nếu không phải tên Bàn Tử này thần kinh thô ráp, hẳn là gã đã phát hiện ra động tác của tôi có bao nhiêu cứng nhắc, mà biểu tình cũng vụng về biết nhường nào rồi.

Ngay sau đó, tôi lại nghe gã nói, “Mà Tiểu ca kia cũng lạ, hình như anh ta cũng không cách nào đối phó được với trẻ con. A Qua nói muốn ở cùng phòng với anh ta, anh ta cũng không phản đối...”

Cửa thang máy ‘Đinh’ một tiếng, mở ra.

— Tên nào quần lấy Muộn Du Bình là phải giết không tha —

Khi Bàn Tử đẩy cánh cửa phòng 513 ra, tôi hít sâu một hơi lạnh khí. Nói thật, tôi còn chưa từng trực diện khiêu chiến với Muộn Du Bình bao giờ. Tôi không phải là đến để cãi nhau, không phải, không phải, không phải. Vì thế cho nên tôi phải thật bình tĩnh, không thể giống như trong phim, đóng vai một bà vợ đập cửa xông vào, chỉ thẳng mặt đôi gian phu dâm phụ mà quát, ‘Anh muốn dẫn bồ nhí và đám bạn đi đâu?! Còn đám trắng trợn gạt tôi sang một bên?!’ được.

Trong phòng, tất cả mọi người đều có mặt. Bàn Tử đứng ở cạnh cửa, để chừa cho tôi một lối vào phòng. Nói thực thì, ở tại Hàng Châu này, khách sạn bốn sao cũng không có được mấy cái, lần này Bàn Tử vất cổ chày ra nước thế mà chịu chơi ghê. Đây là căn phòng đôi tiêu chuẩn, vì thế mọi thứ đều đầy đủ không thiếu cái gì.

Lúc này Hắc Nhân Kính đang nằm ở trên giường, chân vắt chéo vào nhau, tay cầm điều khiển từ xa liên tục chuyển kênh. Muộn Du Bình ngồi trên ghế trong phòng khách, đang nghiêng đầu lắng nghe cái gì đó, mà cậu em họ của Bàn Tử thì đang ngồi xồm bên cạnh anh ta thì thầm to nhỏ vài lời... Tôi hết nói nổi rồi.

Gặp quý rồi, lao đầu vào ô tô rồi, heo mẹ biết treo cây rồi! Hôm nay cái tên mặt lạnh đáng chém ngàn đao Muộn Du Bình thế mà lại ngoan ngoãn ngồi nghe người khác nói chuyện?! Anh ta không hẳn là nên nhắm mắt lắc đầu hoặc nhìn cửa sổ hay nhìn trần nhà gì gì đó, biểu tình chẳng hề lọt tai câu nào mới phải chứ?!

Tôi vừa bước vào liền thu hút sự chú ý của mọi người trong phòng. A Qua kia căn bản là không đếm xỉa gì đến sự tồn tại của tôi, mà Muộn Du Bình vừa ngẩng đầu nhìn thấy tôi liền liếc mắt về phía Bàn Tử.

Bàn Tử tức khắc quay đầu ra ngoài cửa, vừa đi vừa nói, “Tôi đi gọi chút đồ ăn...”

Chỉ có Hắc Nhân Kính coi như thân thiện, nở một nụ cười đánh tiếng chào hỏi với tôi.

Bàn Tử vừa đi khỏi, tình cảnh của tôi trở nên hết sức khó xử... Không được sợ hãi, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh. Tôi thẳm nhủ trong lòng như thế, sau đó bước tới phía trước, nói, “Đã lâu không gặp.”

Lời này của tôi chính là nói với Muộn Du Bình, bắt quá anh ta chẳng qua chỉ ngẩng đầu liếc tôi một cái, sau đó lại cúi xuống tiếp tục nghe thằng nhóc kia thuyên huyên...

Một cảm giác thất bại quá mức dâng lên trong lòng, bắt quá tôi không hề lùi bước, “Nghe nói các anh muốn hạ đấu?”

Lần này Muộn Du Bình trực tiếp xem như không nghe thấy, đầu cũng không thèm ngẩng lên.

Đừng có hiếp người quá đáng như vậy a!!! Tôi hỏa khí công tâm, “Nghe Bàn Tử nói anh không cho phép tôi đi theo?”

Cứ như vậy đi! Vào thẳng vấn đề! Tiến tới trọng tâm! Tôi xem anh còn có thể phớt lờ tôi không!

Thế nhưng trái với dự đoán của tôi, Muộn Du Bình thực sự không thèm để ý. Ngô Tà tôi đây, từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng bị người coi thường như thế này đâu... Nhất thời con tức giận xông lên đến tận đỉnh đầu.

“Cậu đòi đi theo làm cái gì?” Một thanh âm lãnh đạm hờ hững vang lên.

Tôi sửng sốt một hồi, hoàn toàn không nhận ra là anh ta đang nói chuyện với mình. Mãi cho đến khi bắt gặp ánh mắt khinh thường của A Qua, tôi mới sực tỉnh, run rẩy đáp, “Vì sao tôi lại không thể đi theo?”

Ai nha~ Quá thất bại rồi, lời này nói xong, bản thân tôi cũng cảm thấy hít thở không nổi nữa.

“Tôi hỏi là vì sao cậu lại muốn đi theo? Cho tôi một lý do cho thấy không có cậu thì không thể được!”
Muộn Du Bình rút cuộc ngẩng đầu, ánh mắt vẫn bình thản không một gợn sóng như lúc trước.

Mặc kệ là trong thời điểm nào, gặp phải chuyện bất trắc ra sao, ánh mắt anh ta vẫn luôn luôn cách xa trần thế như vậy, lành lũng thơ ơ đến mức làm tâm người ta lạnh run lên như vậy.

Tôi nhìn thẳng vào đối phương, nhìn chăm chú. Biểu tình của anh ta lúc này căn bản đang cho rằng tôi nhất định không thể đưa ra được một lý do nào cả.

Nhìn đi nhìn đi! Thản nhiên chưa, tự tin chưa! Hôm nay ông đây nếu không phá tan cái bản mặt đơ như tú lơ khơ của anh thì họ Ngô nhà tôi sẽ viết ngược lại!

Tôi thò tay vào trong túi áo lấy ra cái bao đựng một nửa khối Lung văn song bức ngọc kia. Mở chiếc khăn tay, tôi quơ quơ miếng ngọc trước mặt người nào đó, nói, “Bởi vì trong tay tôi có một nửa khối ngọc này.”

— Nơi nào có áp bức, nơi đó sẽ có đấu tranh —

7. Chương 7

Lời này vừa thốt ra, tôi liền hồi hận không thôi. Bởi vì căn phòng bất chợt yên tĩnh lại, không biết có phải Hắc Nhân Kính giờ trò quỷ gì mà ngay cả tiếng TV cũng tắt ngấm rồi.

Tôi nhìn Muộn Du Bình, anh ta cũng nhìn tôi. Phải nói hiếm khi tôi bắt gặp loại biểu tình như lúc này của anh ta, vừa có chút kỳ quái lại vừa kinh ngạc, sau cùng còn mang theo một tia vỡ lẽ. Cuối cùng anh ta dùng vẻ mặt phức tạp mà nhả ra một câu, “Cậu lấy miếng ngọc này ở đâu?”

Ngay sau đó là một tiếng thét chói tai, A Qua vốn dĩ vẫn như người vô hình lúc này bất chợt nhảy dựng, “Nói mau!!!”

“Chính tay ông của cậu bán cho tôi.” Tôi cũng không phải dạng thừa nước đục thả câu.

A Qua hít vào một hơi lãnh khí. Tiếp đó, không gian trong phòng lại khôi phục về yên tĩnh mới vừa rồi, yên tĩnh đến mức vô cùng quỷ dị.

Tôi có chút luống cuống tay chân, không biết sự im lặng này có ý nghĩa như thế nào. Bất quá cũng chỉ là một miếng ngọc thôi, có cần phải phản ứng như thế này không...

“Xem ra Tiểu Ngô cũng có duyên với chuyện lần này.” Đột nhiên một cánh tay vắt lên vai tôi, thân mật vỗ vỗ vài cái.

Tôi giật mình, quay đầu nhìn lại mới biết người vừa lên tiếng chính là Hắc Nhân Kính. Người này không biết đã rời giường từ bao giờ, cứ thản nhiên không biết quý không hay mà vòng ra phía sau tôi.

“Này!” Hắc Nhân Kính nhìn về phía Muộn Du Bình, rõ ràng là đang gọi anh ta, “Cậu không còn lý do gì để phản đối nữa chứ?”

Muộn Du Bình không nhìn chằm chằm vào tôi nữa, trái lại tầm mắt thoáng quét tới cánh tay của Hắc Nhân Kính đang đặt trên vai tôi. Tôi bị cái nhìn này của anh ta khiến cho rùng mình một cái, tức khắc bước lên phía trước thoát khỏi ma trảo của người kia.

Hắc Nhân Kính ha hả cười mấy tiếng, tựa hồ không mấy lưu tâm, lại bò lên giường, bày ra tư thế lúc trước.

“Ngày mai xuất phát, trang bị của cậu cậu phải tự chuẩn bị.” Nói xong, Muộn Du Bình cúi đầu, sau đó không hề ngẩng lên lần nào nữa.

Trên đường trở về, Bàn Tử oán giận, “Tên khốn cậu thật không có nghĩa khí anh em, khối ngọc kia nằm trong tay cậu, cậu thế mà cũng không nói trước với tôi một tiếng, khiến cho Bàn gia tôi y như thăng ngục vậy!”

Tôi không thèm để ý đến gã ta, cứ thế điều khiển vô lăng, đồng thời vươn tay bật điều hòa nhiệt độ, “Không biết lúc vừa bước vào phòng, cái tên nghĩa khí ngút trời nào đã ném tôi ở lại một mình trong hầm băng kia nữa?”

Bàn Tử nhất thời câm nín. Kỳ thực tôi nghĩ, nếu như Bàn Tử muốn trở mặt với Muộn Du Bình thì gã ta cũng không đến mức không dám, nhưng là gã béo này thoát nhìn như vô tâm vô phể, thế nhưng trong lòng lại rất khâm phục Muộn Du Bình. Ai nha, người ta đơn thuần chỉ là bái phục anh ta, tôi vì cái gì lại có những cảm xúc biến dị như thế?

“Dù vậy, có thể đối mặt với cái loại biểu tình này của Tiểu ca cũng chỉ có Hắc Nhân Kính mà thôi.” Bàn Tử nhún vai, “Thật không hổ danh là những nhân vật lợi hại.”

Tôi vừa nghe đã cảm thấy có cái gì không đúng, “Vì sao ai cũng gọi anh ta là Hắc Nhân Kính?”

Bàn Tử tà tà liếc mắt nhìn tôi một cái, “Đều gọi như thế cả. Ai bảo từ sáng đến tối anh ta đều không tháo kính ra, hơn nữa anh ta cũng không nói ra tên của mình.”

“Khi ngủ cũng không tháo?”

“Ngay cả khi tắm còn không tháo nữa là.”

“ ... ”

Trên thực tế tôi không có những trang bị cần thiết cho ngày mai, thế nhưng Bàn Tử lại chuẩn bị cho chuyến đi này rất đầy đủ. Hơn nữa núi Cao Đình cũng không kinh tâm động phách giống như núi Trường Bạch hay núi Côn Lôn, cùng lắm thì cứ xem như đi ngắm cảnh một chút thôi. Hướng hồ nhà nước cũng đã khai quật rồi, xung quanh hẳn là sẽ không có gì nguy hiểm đâu, cho nên trọng điểm chính là thời gian sau khi hạ đầu.

Bàn Tử hỏi tôi ở Hàng Châu có khu chợ đen nào bán vài khẩu súng hay không, tôi nói, “Không thể nào! Anh nghĩ bây giờ còn là những năm 40 – 50, chỉ cần người nào có chút bản lĩnh là có thể tự làm ra một khẩu súng hay sao?”

Nhưng nói là nói như thế, cả ngày hôm nay tôi vẫn theo Bàn Tử chạy ngược chạy xuôi khắp cả Hàng Châu, cuối cùng thực sự tìm được hai khẩu súng đất. Loại súng này rất giống với loại chuyên dùng để đi săn, nòng đúc bằng thép, báng súng thì dùng gỗ làm thành, không có rãnh ở nòng súng. Súng đất như thế này bình thường có thể nhồi thuốc nổ hoặc cũng có thể là đạn sắt, bi thép, nhưng mỗi lần chỉ có thể bắn một viên, bắn xong phải nhồi đạn ngay lập tức. Loại súng này thường được dùng khi vào rừng săn bắn, nếu đối phó với chó sói và gấu đen thì cũng không thành vấn đề. Lực sát thương của nó không lớn, bất quá có vấn đề hơn là không.

Chúng tôi trở lại căn phòng 514 của Bàn Tử, sắp xếp hành trang một lúc, sau đó tôi quyết định trở lại cửa hàng. Máy thứ này để ở khách sạn cũng không tiện cho lắm, cho nên sáng sớm ngày mai bọn họ sẽ tới cửa tiệm đón tôi. Lúc đi ngang qua phòng 513, tôi thậm chí không dám liếc mắt nhìn vào bên trong lấy một cái.

Sau khi tôi sắp xếp xong xuôi thì cũng đã hơn tám giờ tối. Tôi và Bàn Tử liền đi loanh quanh ăn uống, gọi mấy chai bia, coi như giải quyết gọn nhẹ bữa chiều. Bàn Tử uống say, cho nên tôi đưa gã về khách sạn. Thấy bước chân gã tựa hồ loạng chà loạng choạng, tôi vươn tay đỡ lấy đối phương rồi lôi lôi kéo kéo về phòng.

Khi tôi mở cánh cửa phòng 514, vừa định nhấc chân đi ra ngoài thì phát hiện Muộn Du Bình đang đứng ở trước mặt. Tôi nhất thời dừng bước, có phần luống cuống nhìn anh ta. Người này là đến tìm Hắc Nhân Kính hay là tìm Bàn Tử đây?

“Bàn Tử uống say rồi, vị đeo kính kia thì không ở trong phòng...”

Muộn Du Bình không nói gì, dựa lưng vào tường rồi lặng lẽ nhìn tôi.

... Nha~. Vô dụng quá rồi, tim đừng có đập mạnh như thế có được không? Thôi xong, không chỉ thế, mặt mình hình như cũng phát đỏ luôn rồi!

“Ngô Tà...” Anh ta đột nhiên gọi tên tôi, trong giọng nói mang theo vài phần không biết phải làm sao, “Cậu thực sự không nên đi cùng bọn tôi.”

Tôi hoài nghi mình sắp phát khóc, trong lòng vô cùng suy sụp, cứ như thể bị mấy chục tảng đá nặng trĩu đè lên vậy. Tôi nghĩ hiện tại sắc mặt của mình rất khó coi, bởi vì biểu tình trên mặt Muộn Du Bình cũng nhất thời thay đổi.

Anh ta bước tới hai bước, dường như muốn nói điều gì đó.

Sợ đối phương lại nói ra những lời khiến mình thương tâm, tôi liền vội vàng thối lui vài bước, ổn định lại cảm xúc trong lòng, “Tôi mặc kệ...”

Tôi cúi đầu nhìn xuống bàn chân đang liên tục cọ cọ lên tấm thảm của mình...

Muộn Du Bình hình như cũng không nghe rõ tôi nói cái gì, chỉ thoáng nhíu mày một cái.

Tôi hít sâu một hơi, ngẩng đầu, hung hăng nói, “Tôi mặc kệ anh nói cái gì! Tôi muốn đi thì sẽ đi!”

Dứt lời, lại sợ phải thấy phản ứng của đối phương, cho nên tôi một mạch chạy về phía thang máy. Tôi vừa ấn nút bấm thang máy vừa nhìn lại phía sau, Muộn Du Bình không hề đuổi theo, chỉ ngẩn người đứng yên tại chỗ. Ngay cả khi cánh cửa thang máy từ từ khép lại, người kia vẫn không hề nhúc nhích.

Đêm đó trở về, tôi không cách nào ngủ ngon, cứ liên tục mơ một hồi quái mộng. Trong mơ, Khô Quy Tử mặt mày quái dị đầm đìa máu tươi tề nhào trên mặt đất. Tôi bước lại gần ông ta vài bước, thế nhưng ông ta cứ nhiên mở bừng đôi mắt, nắm chặt lấy tay tôi.

Tôi giãy giụa mấy cái cũng không cách nào thoát ra được, chỉ thấy diện mạo ông ta càng lúc càng dữ tợn, nói, “Cậu vì sao lại muốn cướp ngọc của tôi?” Tôi nói tôi không cướp, là ông mang ngọc này tới bán cho tôi! Tiếp đó, ông ta lại muốn tôi trả lại khối ngọc này, vừa nói vừa dùng bàn tay khô quắt ghì chặt vào cổ tôi.

Mảnh liệt mở mắt, tôi phát hiện toàn thân đã ướt đầm mồ hôi. Tôi quay đầu nhìn về phía chiếc đồng hồ báo thức ở trên bàn, lúc này đã là năm giờ ba mươi sáng.

Bên cạnh cái đồng hồ còn có một vật đen đen. Tôi hí hóp mắt tỉ mỉ quan sát ... thế mà lại là khối lung vân song bức ngọc kia?! Tôi trợn tròn con mắt. Kỳ quái, tối hôm qua tôi đã đặt miếng ngọc này ở bên gối sao? Mở đèn ngủ đầu giường, bên cạnh cái đồng hồ báo thức đích thực mà miếng ngọc lại lịch quỳ dị nọ.

Tôi cầm miếng ngọc lên, vuốt ve những đường nét hoa văn tinh tế được trạm khắc bên trên... Có phải là tôi quá nhạy cảm rồi không? Chẳng lẽ miếng ngọc này mọc chân mà chạy? Tôi thở dài, một lần nữa tắt đèn, xoay người lại vô tri vô giác ngủ thiếp đi.

— Tiểu Ngọc nha, trẻ ngoan thì không được chạy loạn lúc nửa đêm nửa hôm như thế —

8. Chương 8

Núi Cao Đình nằm ở phía Đông Bắc Hàng Châu, ngồi trên xe buýt ngắm cảnh không đến một giờ là tới. Đương nhiên chúng tôi không ngồi xe buýt ngắm cảnh. Vốn dĩ tôi định lái chiếc xe tải nhỏ của mình, thế nhưng Hắc Nhân Kính nhắc nhở, dùng xe của mình mà đi trộm mộ chính là một hành động ngu xuẩn cực kỳ. Vì thế tôi nhờ bạn bè thuê giúp một chiếc xe quân dụng, sau đó chở đám người nọ chạy thẳng ra ngoại thành.

Núi Cao Đình từ triều đại Nam Tống cho tới nay vẫn có tập tục ‘ngắm đào Cao Đình’. Sườn tây của núi có một rừng đào trải dài mười dặm. Vào thời Nam Tống, thung lũng hai bên bờ sông kín mít cây đào, mỗi khi xuân về hoa nở, sắc đỏ lại phủ kín cả một mảnh rừng.

Núi này cao hơn mực nước biển ước chừng ba trăm mét, cũng là một bảo địa phong thủy đặc biệt tốt. ‘Núi như hổ, nước như rồng’, đỉnh Cao Đình sơn mặc dù hình thái bé nhỏ nhưng khí thế lại đặc biệt hào hùng. Ven sông có thêm ngọn núi Thiên Mục nổi vào tạo thành một dãy núi dài trùng trùng điệp điệp tới hơn mười dặm trước khi bắt gặp ngọn núi Bình Chư.

Long mạch như thế này tuy rằng không thích hợp với vua chúa, nhưng với quan lại thế gia mà nói chính là phù hợp vô cùng.

Hướng hồ ở giữa núi Cao Đình và núi Bắc Lộ, hình thái của hai sa hộ vệ tả long – hữu hổ rất chuẩn mực. Đây là huyết kết vô sa thu thủy, thế nhưng phần đầu dãy núi lại hạ xuống một chút, hình thành một mạch hồn nguyên, giống như một người đại quý thẳng lưng ngồi ở giữa, được núi non bao bọc bảo hộ xung quanh. Huyết này cũng khá thuận khí, tốt càng thêm tốt, có thể coi là một địa thế phong thủy thuận lợi.

*[*Chú thích:*

– LONG – HỔ là hai sa hộ vệ bên tả và bên hữu của huyết.

– HẠ SA là cái sa ở phía tay dưới nó nghịch chuyển lại. Có hai cái: một cái sa thu thủy, cái còn lại sa thu khí; có cái vừa thu khí, vừa thu thủy. Cái hạ sa thu thủy hẳn là nghịch thủy; Cái hạ sa thu khí thì hẳn là thuận thủy, phần nhiều thấy như vậy. Ý là địa đúc kết, là long với thủy cùng đi đôi, đến chỗ kết huyết thì long và thủy cùng quay đầu nghịch trở lại]

Truyền thuyết kể lại rằng Lung văn song bức ngọc là công phẩm Tống Cao Tông tặng cho đại Kim. Như thế, gì thì gì nó cũng không nên rơi vào mộ huyết của một vị quan viên chứ?

Huống chi khi ngôi mộ này được khai quật, bên trong căn bản không hề tìm thấy Lung văn song bức ngọc. Mộ thất lại có một mộ đạo khác... Chẳng lẽ thực sự có huyền cơ gì?

Nghĩ thế, chúng tôi dừng xe ở chân núi, đi bộ lên tiếp. Với kinh nghiệm tích lũy từ những chuyến đi trước

đây của tôi, cho dù là lưng mang vài chục cân trang bị thì việc leo lên ngọn núi cao vài trăm mét cũng chỉ như vượt một gò đất nho nhỏ mà thôi.

Thế nhưng tôi buồn bực phát hiện bản thân mình vẫn là thành viên yếu nhất đội! Thực lực của Muộn Du Bình, Bàn Tử và Hắc Nhân Kính thì chẳng cần phải nói đến nữa, nhưng cái chính là thằng nhóc A Qua kia. Có lẽ là vì trước đây nó đã tới nơi này một lần, cho nên quen chân mà bước rất nhanh.

Bàn Tử nói thằng nhóc ấy tuy rằng ngu thì ngu thật, bướng thì bướng thật, thế nhưng được Khô Quy Tử đào tạo nhiều năm, cho nên vẫn có một chút kinh nghiệm thực tế.

Nhìn vào vẻ mặt của cậu nhóc, thật chẳng khác nào một con gà mái vừa đẻ được trứng vàng.

Muộn Du Bình vẫn luôn thờ ơ lãnh đạm với tôi suốt cả chặng đường, trái lại thằng nhóc A Qua đi sau lưng anh ta cứ một câu ‘Trương đại ca’, hai câu ‘Trương đại ca’, gọi đến là thân thiết.

Khi đó tôi thật sự có một loại xúc động muốn chạy lên phía trước nói cho cái thằng ngốc ấy rằng, ‘tuổi tác Trương đại ca của chú mày đã đủ lớn để mày gọi là bác được rồi đấy!’ Bất quá, nghĩ thì nghĩ, thế nhưng tôi vẫn nhịn xuống.

Tôi dùng một sợi dây đỏ xuyên vào cái lỗ trên khối Lung văn song bức ngọc rồi đeo lên cổ. Theo từng nhịp bước chân của tôi, khối ngọc lắc lư lay động không ngừng, cọ qua cọ lại vào vùng cổ khiến cho tôi có một cảm giác rất kỳ dị.

Sơn đạo này được tu sửa làm nơi ngắm cảnh, dọc đường có thêm đá chận chu. Chiều rộng thêm đá không lớn, cho nên nếu như có hai đoàn người ngược chiều mà gặp nhau thì nhất định phải có một bên nhường đường, còn bên được nhường đường hiển nhiên là mỉm cười một cái rồi nói cảm ơn.

Tình huống như thế, trên đường chúng tôi gặp phải không ít. Phần lớn những vị du khách này khi nhìn thấy hành trang lớn bé trên lưng chúng tôi đều tưởng là chúng tôi chuẩn bị lên núi cắm trại, vì thế thái độ vô cùng hòa nhã.

Tôi đi được một chút thì bắt đầu miệng đắng lưỡi khô, vừa ngẩng đầu lên liền thấy một cái bóng đen đang men theo thêm đá đi xuống. Lại phải nhường đường rồi. Tôi thở dài, dừng bước, đứng nép sang một phía. Nhưng kỳ quái chính là Bàn Tử đi đầu thế mà lại không hề dừng lại, cứ tiếp tục đi tiếp lên trên.

Mất thấy đám người Bàn tử sắp húc đầu vào đoàn người đi xuống, tôi bất giác hô lên một tiếng, “Này!”

Bọn họ ngừng lại, tất cả đều tò mò quay lại nhìn tôi. Tôi sưng sốt ngẩng đầu, cái bóng đen kia thế mà đã biến mất sạch sẽ rồi. Phía trước Bàn Tử không có một cái gì cả, chỉ có thêm đá trống trơn.

Tôi cả kinh, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra. Vừa rồi chẳng nhẽ lại là ảo giác? Rõ ràng là có một đám người từ trên đi xuống ...

“Cậu nhìn thấy cái gì sao?” Hắc Nhân Kính lúc này đã đi đến sau lưng tôi, vỗ nhẹ lên vai tôi một cái.

Tôi giống như bị điện giật mà hồi thần, quay đầu nhìn anh ta một cái, xấu hổ cười, “Không... không có gì, chẳng qua là thấy hơi mệt thôi.”

“Hắc! Tôi cũng khát nước rồi, chúng ta nghỉ một chút, uống hộp nước đi... Cậu nói xem, giữa trời đông rét lạnh như thế này, sao tự nhiên lại nóng vậy...” Bàn Tử vô tâm vô phế tiếp lời, đặt mông ngồi phịch xuống bậc thêm bằng đá.

Tất cả mọi người cũng ngồi xuống. Tôi lơ đãng tiếp nhận bình nước mà Bàn Tử đưa qua. Vừa nâng mắt, tôi liền thấy Muộn Du Bình vẫn còn đang đứng. Anh ta không uống nước, cũng không gỡ trang bị trên lưng xuống. Bởi vì anh ta quay lưng lại đây, cho nên tôi không nhìn rõ ánh mắt của anh ta, bất quá chỉ có thể vội vã cúi đầu... cứ nhiên lại có một chút chột dạ.

— Trong ngày đông giá rét mà còn có thể đổ mồ hôi, thử hỏi lớp mỡ của Bàn Tử anh dày bao nhiêu a —

9. Chương 9

Chuyến đi này chính là một sự kiện bất ngờ nho nhỏ, cũng không có nhiều người chú ý tới. Chúng tôi từ Hàng Châu xuất phát vào lúc tám giờ, hơn mười một giờ đã có mặt ở đỉnh núi. Từ sườn núi phía nam mà muốn đến được chân núi phía bắc, đương nhiên chúng tôi phải vượt qua ngọn núi này.

Trên đỉnh núi có một khách sạn, cũng có cả nhà hàng. Đúng thực là chưa có lần hạ đầu nào lại khoan thai nhàn hạ đến như vậy, điều kiện ở chỗ này phải nói là rất tốt. Mọi người bàn bạc xong liền quyết định ăn một bữa no nê rồi mới bắt đầu xuống đầu.

Bàn Tử nhìn tôi, cười hì hì nói, “Đồng chí Ngô Tà, lần này cậu đãi khách đi.”

Vì thế tôi cũng rất sẵn khoái, yêu cầu phục vụ sắp xếp cho một gian phòng kín đáo, gọi vài món đặc biệt của nhà hàng, bắt quá bởi vì sợ hỏng việc cho nên không gọi rượu.

Trên đường đi vệ sinh, tôi nghe được mấy cô phục vụ trẻ đang bàn ra tán vào.

“Đây là nhóm thứ mấy rồi?”

“Từ ngày hôm qua, đã ba nhóm lục tục kéo đến đây rồi...”

“Cậu nói có kỳ quái không, núi Cao Đình cũng không phải một chỗ rộng lớn gì, bọn họ có cần mang theo bao lớn bao nhỏ như thế không?”

“Có lẽ là phát hiện ra danh lam thắng cảnh nào đó, cho nên người ta cho người tới khảo sát điều tra đi. Chúng ta ở đây quản nhiều chuyện như thế làm gì?”

“Tôi thấy mấy người này không giống như đám người đến trước, ai cũng mi thanh mảy tú...”

“Đặc biệt là cái anh béo kia đúng không?”

Tôi cảm thấy cứ tiếp tục trốn ở trong nhà cầu cũng không phải chuyện hay, cho nên đành phải bắt chấp tất cả mà đẩy cửa đi ra. Mấy nữ phục vụ kia nhìn thấy tôi thì tựa hồ có chút giật mình hoảng sợ, liếc cúi đầu tiếp tục làm chuyện của mình.

Tôi trở lại ghé ngồi, nói lại chuyện vừa nghe được cho mấy người ngồi ở bên ngoài.

A Qua lập tức giậm chân, “Tôi đã biết bọn chúng chắc chắn sẽ hành động mà! Mẹ nó, chậm một bước rồi!”

“Chưa chắc bọn họ đã đi tới cổ mộ kia...” Bàn Tử ôm ấp hi vọng, nghiêm túc nói, “Không chừng chỉ là khách du lịch thông thường thôi thì sao? Chẳng hạn như phụ nữ mang theo nhiều đồ trang điểm hay là quần áo gì đó...”

“Mang lên đỉnh núi sao?” Tôi lập tức nhả ra một câu như thế. Tất cả mọi người nhất thời câm nín không nói thêm điều gì.

Hắc Nhân Kính ngược lại ung dung dùng bữa, “Tôi cho rằng đám người kia chắc chắn là đi vào cổ mộ.” Sau đó lại quay về phía Muộn Du Bình, “Cậu nói xem?”

Muộn Du Bình vốn dĩ đang ngăn người nhìn bàn ăn, cũng không biết là có nghe mọi người nói chuyện hay không, lúc này nghe thấy Hắc Nhân Kính nói thế mới ngẩng đầu lên, “Chỉ có hai nhóm, vẫn ít hơn nhiều so với dự tính.”

Bàn Tử chửi thề một tiếng, nói, “Thế còn ngồi đây làm cái gì? Không nhanh lên đường đi? Đến lúc bị bọn chúng nắm tay trên rồi thì khóc cũng không kịp đâu!”

Hắc Nhân Kính cười nói, “Cậu em trai kia từng hạ đấu một lần rồi, hỏi nó một chút xem có phải mộ kia dễ trộm như vậy không?”

A Qua vừa nghe Hắc Nhân Kính hỏi mình, tức thì biến sắc, sau đó cúi đầu lắc lia lịa. Nhìn thấy phản ứng này của thằng nhóc, tôi đã cảm thấy sống lưng rét lạnh một hồi. Vốn nghĩ ngọn núi Cao Đình này cũng chỉ như một gò đất nhỏ, sẽ không có sự việc kinh thiên động địa nào, nhưng xem ra cũng có khá nhiều trò đây.

“Tiểu Ngô, sắc mặt làm sao khó coi như vậy a?” Bàn Tử ngồi bên cạnh đột nhiên dùng khẩu tay hung hăng huých vào cánh tay tôi.

Tôi bị gã huých đến mức thiếu chút nữa bổ nhào về phía trước, nghẹn ứ một miếng cơm. Cổ nhin không nổi nóng, tôi nói, “Bị anh huých như thế, sắc mặt ai có thể dễ coi cho được?”

“Ha ha, tôi chỉ muốn khuấy động không khí một chút!” Bàn Tử lại vươn tay vỗ vào lưng tôi hai cái.

Không biết là có phải ảo giác hay không, nhưng miếng lưng vẫn song bức ngọc ở trên cổ tôi thế nhưng lại phát nhiệt một chút.

— Xem Tiểu Tà bị Bàn Tử vỗ hai cái đến nổi thiếu chút nữa là phun cơm kìa —

Bởi vì sợ đội khảo cổ quốc gia cử người tới trông coi cổ mộ, cho nên chúng tôi dự định chờ khi trời chạng vạng mới bắt đầu leo xuống chân núi phía Bắc, lợi dụng bóng đêm che giấu mà lẩn xuống dưới đất.

Nhưng là Bàn Tử và A Qua lại đồng thanh biểu tình, nói cái gì mà bảo bối sẽ không đợi người, tuyệt không thể kéo dài thời gian thêm được. Ai bảo hai người bọn họ là chủ trì lần này cơ chứ? Vì thế cả bọn liền ngay giữa trưa, khi mặt trời treo giữa đỉnh đầu mà xuống núi.

Tục ngữ có câu, lên núi thì dễ xuống thì khó, mộ huyết kia theo lý mà nói phải đặt ở lưng chừng trong lòng núi mới đúng. Chúng tôi mất một khoảng thời gian bằng với lúc leo lên để tới được mục tiêu đã định ban đầu.

Con đường này vốn dĩ cũng thuộc tuyến đường du lịch, thế nhưng hiện tại mới là bắt đầu của kỉ nghỉ lễ, nhiều người leo tới đỉnh núi liền dừng lại ngắm cảnh, cho nên suốt dọc đường xuống núi, chúng tôi hoàn toàn không gặp một người nào.

Mộ huyết kia kỳ thực đã được khai quật rồi, cho nên việc xác định vị trí của nó rất dễ dàng. Xung quanh còn có mấy hàng rào bảo hộ, cửa huyết vốn dĩ được một miếng nhựa màu xanh thoát nhìn bởi vì phơi nắng dầm mưa nhiều ngày mà đã có chút bạc màu che lại. Vì sao tôi lại nói ‘vốn dĩ’ ư? Là bởi vì tấm nhựa kia hiện tại đã bị gỡ ra rồi, nhìn xuống bên dưới chỉ thấy một huyết đạo tối đen như hũ nút.

Bàn tử không chút do dự định phi thân nhảy xuống, thế nhưng lại bị A Qua ngăn lại.

Tôi cũng cảm thấy bầu không khí có chút bất thường. Nói ra thì nơi này là di sản văn hóa quốc gia, nếu may mắn không chừng còn biến thành một địa điểm tham quan du lịch. Hơn nữa cách hố đất của mộ này không xa chính là một gian phòng nhỏ nhỏ, tuy rằng đơn sơ nhưng chắc chắn là có người ở.

Nhìn vào phản ứng của A Qua, có thể đoán ra khi nó đến đây lần trước thì chỗ này cũng đã có người canh gác rồi.

“Không được đâu, vẫn là nên chờ đến tối đi.” Tôi mở miệng nói.

“Không cần.” Lần này người lên tiếng là Muộn Du Bình. Tuy rằng anh ta đứng ở rất xa, nhưng tôi vẫn có thể nghe ra được tiếng của đối phương.

Hắc Nhân Kính lập tức chạy về phía Muộn Du Bình. Hành động của người này khiến cho tôi ý thức được sự việc không hề đơn giản, vì thế vội vã đuổi theo.

Chỉ thấy Muộn Du Bình đang ngồi xổm trên bụi cỏ, bên cạnh là một cỗ thi thể. Hiện tại anh ta đang kiểm tra tình huống của xác chết kia. Người nọ ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi, ngực trái lộ ra một lỗ máu, là vết thương do súng đạn tạo thành. Cái xác đã cứng lại, thế nhưng chưa có dấu hiệu thối rữa. Điều này chứng tỏ người nọ mới chết không bao lâu, trên tay ông ta còn nắm chặt một cái đèn pin.

Tôi tuy rằng nhìn thấy không ít người chết, thế nhưng đều là bị quái vật hoặc là bánh tông hại chết, còn người bị súng đạn bắn chết như thế này vẫn là lần đầu bắt gặp, vì thế có phần chấn động.

Người này hẳn là chủ nhân của căn phòng nhỏ bên cạnh mộ huyết kia, là người trông coi mộ cổ.

“Lúc tiến vào cổ mộ bị phát hiện, cho nên bọn chúng đã ra tay giết người diệt khẩu sao?” Hắc Nhân Kính thở dài, không hiểu có phải anh ta cảm thông và thương tiếc thật hay không, “Đúng là một đám liều mạng nha.”

Tôi bất chợt nhớ đến cảnh tượng trong mơ, Khô Quy Tử khắp người be bét máu nắm chặt tay tôi, đòi tôi trả lại miếng ngọc cho lão.

Người ra tay giết Khô Quy Tử và người đàn ông gác mộ vô tội này nói không chừng là một, con người so với ma quỷ kỳ thực còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Tôi liếc mắt nhìn sang Muộn Du Bình một cái, thấy sắc mặt anh ta cũng không mấy dễ coi. Với thân thủ của anh ta mà nói, đối phó với mấy người kia hẳn là không vấn đề gì, nhưng là vẫn có chút mạo hiểm, mà sự tồn tại của tôi vô hình chung lại là một gánh nặng đối với đám người bọn họ...

Đột nhiên tôi cảm thấy mình có lẽ thực sự không nên theo tới nơi này.

— Tiên sinh canh mộ, ông hãy yên giấc ngàn thu đi nha —

10. Chương 10

Muộn Du Bình quan sát cỗ thi thể một chút sau đó đứng lên liếc mắt về phía tôi một cái. Thôi xong, sớm biết như thế này tôi đã nghe lời anh ta rồi, lại bị xem thường...

“Hạ đầu thì tự bảo trọng một chút.”

Khi anh ta đi lướt qua tôi, đột nhiên nói ra một câu như thế, thanh âm trầm thấp đủ để cho mình tôi nghe thấy. Mà lúc này tôi đang uể oải chán trường, bỗng nghe được một lời này thì xúc động tràn trề đến nỗi thiếu chút nữa là lệ rơi đầy mặt.

A a a ... Muộn Du Bình, anh thực sự là người tốt mà!

Vừa quay đầu, tôi lại thấy Hắc Nhân Kính đang nhìn tôi mà cười hi hi, nhất thời, tôi cảm thấy khuôn mặt mình nóng lên một chút. Thấp giọng ‘khụ’ một tiếng, tôi vác trang bị lên vai, đi theo mọi người chuẩn bị hạ đầu.

Bàn Tử dẫn đầu đi xuống trước, kế tiếp là A Qua và Muộn Du Bình. Tôi bám vào mấy hòm đất đá bên trên vách tường mộ huyết làm để làm điểm tựa, trườn người đi xuống theo bọn họ. Hắc Nhân Kính bọc hậu ở sau cùng.

Quả nhiên đúng như lời Bàn Tử và A Qua đã nói, bức tường đất nguyên bản ở phía nam mộ huyết này đã bị đào ra một cái lỗ lớn. Tường đất dày chừng bảy tám tấc, mà cửa động cùng với địa đạo đi vào thì tối đen như mực, thoạt nhìn hoàn toàn không biết sẽ dẫn tới nơi đâu.

“Hắc!” Bàn Tử dùng tay vỗ vỗ lên bức tường dùng để niêm phong mộ huyết, “Thế mà lại là tường xi măng? Chẳng trách ngay cả thiết bị công nghệ cao cũng thăm dò không ra.”

Tôi hoàn toàn bó tay, nói, “Ông anh à, nếu là xi măng, thế nào mà chẳng bị dò được, hơn nữa, triều đại Nam Tống cũng không nên có cái thứ gọi là ‘xi măng’ đi? Đây là một loại vật liệu chuyên dùng để phong bế cửa mộ vào thời đó. Nó dùng đất đỏ, nước gạo, máu gà, còn có nước tiểu trẻ em, vãn vãn, trộn lẫn vào nhau mà thành, con mẹ nó, so với bê tông hiện đại cũng vững chắc không kém đâu.”

Hơn nữa, có lẽ là vì cấu tạo của mặt tường này tương đối giống với tính chất đất đá của vùng núi xung quanh, lại thêm mộ huyết cũng hoàn toàn tương ứng với cách thức mai táng của triều đại Nam Tống, cho nên các thiết bị thăm dò mới không phát hiện ra.

Bàn Tử nghe được thì trừng mắt, quay đầu nhìn về phía A Qua, “Lần trước các chú hạ đầu chẳng lẽ còn mang theo thuốc nổ? Thế mà cũng không nói với anh mày một tiếng!”

“Không cần thuốc nổ.” Muộn Du Bình ở một bên lên tiếng, “Loại tường đất này chỉ cần một lượng dung dịch axit nhất định là có thể bào mòn.”

Dường như để chứng minh lời anh ta nói, Hắc Nhân Kính dùng tay gầy nhẹ mấy cái lên vách tường kia, ngay lập tức một mảng tường liền rã ra rơi vào trong tay gã.

A Qua gật đầu, “Khi đó tôi cũng không biết, trang bị đều là ông tôi chuẩn bị.”

Bàn Tử không thèm nghe chúng tôi nói chuyện, gã mở đèn pin, soi vào bên trong địa đạo một phen. Hành lang bên trong địa đạo này sâu không thấy lối ra, lại dốc 45 độ về phía dưới, ánh sáng đèn pin vì thế rất nhanh bị bóng tối nuốt lấy, chỉ có thể nhìn thấy bề mặt đường đi tương đối gồ ghề.

Hắc Nhân Kính nhìn một hồi, sau đó xoay người hỏi Muộn Du Bình, “Cậu thấy sao?”

Muộn Du Bình gật đầu, “Hoàn toàn không vấn đề.”

Tôi liếc mắt khinh bỉ, hai người bọn họ nói chuyện cứ như là đánh đố, bất quá vẫn có thể đoán ra được ý tứ của đoạn đối thoại ngắn ngủn vừa rồi. Muộn Du Bình và Hắc Nhân Kính chính là cảm thấy mộ huyết và địa đạo này cũng không có vấn đề gì.

Địa đạo này hẳn là có từ trước, cũng tức là sau khi người xưa đào xong mộ thất thì mới phát hiện ra chỗ này vốn dĩ còn có một cái động. Thì ra đây là một loại mộ huyết hạ táng có hai động khẩu, cũng là một hình thức không hay theo nguyên tắc phong thủy ngũ hành, thế nhưng không biết vì sao mộ huyết này lại không bị vứt bỏ, mà trái lại, người ta xây một bức tường phong mộ ở chỗ động khẩu tự nhiên vốn có, sau đó đặt thêm thiết ngư hai bên để trấn tà.

Mấy người bọn họ liếc mắt nhìn nhau rồi bắt đầu đi vào bên trong mộ đạo.

— Cảm thấy bốn cái Thiết ngư trấn trạch kia hẳn là rất đáng yêu đi —

Địa đạo này không giống như được con người tạo ra, rất tự nhiên mà dốc xuống phía dưới. Mặc dù nhìn không ra dấu vết nhân công, thế nhưng độ dốc của mộ đạo vẫn luôn luôn duy trì một góc 45 độ, khúc trước khúc sau không có gì khác biệt.

Bàn Tử cầm đèn pin đi títt đằng trước, tường đất bị ánh đèn chiếu vào dường như loang lổ những đốm sáng hỗn độn không có một quy luật nào. Dọc đường, không một ai lên tiếng, bầu không khí nhất thời có chút nặng nề.

Bất chợt Bàn Tử đi đầu hình như dừng bước.

“Làm sao vậy? Tôi ở phía sau hỏi vọng lên.

“Không đi tiếp được.” Bàn Tử nói, xong lại chiếu đèn pin lên vách tường đất xung quanh.

“Cái gì? Sao có thể?!” A Qua vọt qua Bàn Tử, chạy về phía trước vài bước, sau đó cũng liền dừng lại.

Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, tiến lên mấy bước chân, đi đến cạnh hai người bọn họ để xem thế nào. Mộ đạo thế mà nứt ra một cái hố rộng chừng bảy tám mét. Tôi cầm đèn pin chiếu xuống bên dưới, chỉ thấy đen kịt một màu, hoàn toàn không nhìn ra cái gì cả. Tôi toát mồ hôi hột, lại một lần nữa đánh giá bề rộng cái

hố trước mặt này, cảm thấy, cho dù có chạy lấy đà đi chẳng nữa, tôi cũng không thể nhảy qua.

Hắc Nhân Kính rút ra một cái pháo lạnh, châm lửa ném xuống bên dưới. Không tồi, cái hố này cũng thực kỳ lạ. Tuy rằng mặt trên miệng hố rộng tới bảy – tám mét, thế nhưng đi xuống thêm vài bước, liền thu hẹp lại chỉ khoảng gần một mét mà thôi, bước một cái liền có thể qua rồi.

Muộn Du Bình nhận lấy đèn pin trong tay Bàn Tử, buộc vào sau lưng, xoay người một cái bắt đầu trèo xuống. Sau đó A Qua cũng trèo xuống theo anh ta. Tôi nhìn vào miệng hố tối đen như mực kia, chỉ thấy ánh sáng đèn pin yếu ớt phát ra từ trên balo của Muộn Du Bình.

“Hắc! Thật sự là một đoạn đường trắc trở.” Bàn Tử nói xong, liền có tiếng vang vọng trở lại, có lẽ là vì cái hố tự nhiên nứt toác giữa đường này đi.

Tiếng vang vọng đi vọng lại vài ba lần, tôi không hiểu sao càng nghe càng thấy khó chịu. Kỳ lạ, lần hạ đầu này thực sự là cảm thấy rất ... quỷ dị mà.

Không suy nghĩ miên man thêm nữa, tôi khoác balo lên vai, theo Bàn Tử trèo xuống dưới. Thấy chúng tôi đều xuống cả rồi, Hắc Nhân Kính quay đầu nhìn lại con đường phía sau lưng vài lần, rồi đuổi theo.

Tường đất ở chỗ này rất nhiều chỗ lồi ra lõm vào, cho nên không khó tìm điểm tựa để đặt chân trèo xuống. Nhưng là ở một chỗ tối tăm như vậy mà cứ trèo xuống, dù thế nào đi nữa trong lòng vẫn có chút không yên.

Tôi trèo rất chậm, đất ẩm cùng với mồ hôi dính chặt vào lòng bàn tay khiến cho tôi cảm thấy có phần khó chịu, không, phải nói là vô cùng khó chịu.

“Bàn Tử, anh tới nơi chưa?” Tôi cảm thấy đường dài đằng đẵng như không có điểm dừng, không khỏi u mê, gọi to một tiếng.

Nào ngờ một tiếng này lại chẳng có hồi âm. Một mảnh tối đen trước mặt, không có gì ngoại trừ ánh sáng le lói nhạt nhòa từ ngọn đèn pin mà Muộn Du Bình lúc này có lẽ đã cầm trên tay kia. Ánh sáng ấy ở cách tôi ít nhất cũng phải hai, ba trăm mét. Căn cứ vào tốc độ hiện tại, chỉ sợ là tôi phải trèo thêm một tiếng nữa mới đến nơi.

Tôi lại cúi đầu nhìn xuống một cái. Mà thứ nhìn thấy lần này cũng thực dọa người, khiến cho tôi thiếu chút nữa giật mình buông tay rơi xuống. Ánh sáng lơ lửng dưới kia không phải là đèn pin của Muộn Du Bình, mà là một con mắt màu vàng!

Trong phút chốc cả người tôi toát mồ hôi lạnh. Đúng vậy, con mắt màu vàng, không hề chớp động chăm chăm nhìn về phía tôi. Căn cứ vào hình dáng con mắt này, xem ra nó thuộc về một con thú nào đó, nhưng là vì sao nó lại ở dưới đáy tường đất được? Thậm chí tôi còn có thể thấy đồng tử trong con mắt kia dường như tràn đầy tơ máu...

Bất chợt có người vỗ lên vai tôi một cái, lúc này tôi mới hồi thần, nhìn về phía Hắc Nhân Kính ở bên trên.

“Làm sao vậy?” Anh ta hỏi tôi, “Vì sao lại đứng ở đây?”

Tôi vừa định nói cho anh ta nghe ở phía dưới có một con mắt vàng, hơn nữa cũng không thấy bọn Muộn Du Bình đâu nữa, thế nhưng đúng lúc đó, tôi lại nghe thấy tiếng của Bàn Tử vang lên, “Mẹ nó! Như thế nào còn chưa tới? Một chết ông đây rồi!”

Tôi khựng lại một chút, sau đó nhìn xuống bên dưới. Con mắt vàng kia đã biến mất không thấy tăm hơi, mà bên dưới tuy rằng tối tăm hắc ám, thế nhưng vẫn có thể nhìn thấy mấy cái bóng người. Đèn pin của Muộn Du Bình vẫn phát ra một thứ ánh sáng lơ mơ nhàn nhạt, lúc này xem ra anh ta đã tới đáy của cái hố rồi.

Tôi lặng lẽ nghĩ tới những bóng người lúc trước nhìn thấy ở trên sơn đạo... chẳng lẽ chính mình thực sự bị ảo giác rồi?

— Chán ghét những sinh vật có con mắt màu vàng —

11. Chương 11

Đoạn đường kế tiếp tương đối thuận lợi, nhưng bản thân tôi vẫn luôn buồn phiền vì những ảo giác mà mình nhìn thấy, cho nên bọn họ chạy đi đâu hay là nói gì, tôi đều không chú ý, chỉ cảm thấy trước mặt lúc nào cũng tối tăm mờ mịt, bất kể đi bao nhiêu bước về phía trước cũng không thấy được điểm cuối cùng.

Trong mắt tôi, những người khác dường như đều biến thành những bóng đen chớp động, chỉ khi bọn họ lên tiếng nói chuyện tôi mới phân biệt được ai với ai.

Mà miếng ngọc đeo trên cổ, không biết có phải là tôi bị ảo giác nữa hay không, dường như nó liên tục phát nhiệt, nóng đến mức làm vùng cổ của tôi cảm thấy cực kỳ khó chịu. Nhưng tôi cũng không có ý định gỡ nó xuống.

Cứ thế, tôi vô tri vô giác đi về phía trước. Bỗng nhiên không hiểu vì sao mọi người lại dừng lại. Tôi lấy lại tinh thần, liền phát hiện chúng tôi vẫn còn đang ở trong mộ đạo, nhưng đoạn hành lang này lại không hướng xuống dưới nữa, mà lại hình thành một góc gấp ngược lên.

A Qua và Bàn Tử đang nói cái gì đó, còn Muộn Du Bình thì đang quan sát bề mặt tường đá xung quanh... tường đá?

Tôi bỗng nhiên rung mình một cái, nhìn sang hai bên trái phải, quả nhiên là tường đá. Không biết vách tường bằng đất đã biết mất từ lúc nào, mà đoạn hành lang hiện tại cũng rộng gấp ba, bốn lần quãng đường

lúc trước.

Thanh âm của A Qua và Bàn Tử nhất thời lớn hơn, hình như bọn họ đang cãi vã chuyện gì đó. Tôi nhủ mày, thăm nghĩ anh em các người có vấn đề gì không nói từ sớm đi, chờ xuống dưới này rồi lại lên cơn ầm ĩ.

Đột nhiên Bàn Tử giơ cao tay, tát cho A Qua một phát khiến cho thằng nhóc lão đảo về phía sau vài bước, vừa vịn đập trúng người tôi. Vốn là thần trí tôi còn chưa thanh tỉnh, lại bị một cú va chạm này làm cho thất điên bát đảo, vì thế cả tôi và A Qua đều ngã nhào trên mặt đất, phát ra một tiếng ‘bịch’ thật là vang dội.

Giữa mộ đạo bằng thạch bích trống không bỗng nhiên truyền đến những âm thanh ‘kèn kẹt’ như thể có một cái gì đó vừa được khởi động vậy.

“Này?” Tôi đẩy A Qua lúc này vẫn còn đang đè nặng trên người ra, “Xảy ra chuyện gì?”

A Qua không trả lời tôi, thế nhưng mặt mày nó đã biến sắc cả rồi. Không đợi tôi lên tiếng hỏi lần nữa, đã thấy một trận gió lướt ngang qua đỉnh đầu. Ngay đầu nhìn lên, tôi liền phát hiện vách tường thạch bích ở hai bên cứ nhiên lại mở ra mấy lỗ hổng tối đen như mực.

Tôi còn đang trong trạng thái thất thần, đột nhiên cảm thấy một lực đạo nắm lấy cổ áo tôi lôi mạnh về phía sau, mà A Qua cũng lộn người một cái, lù về bên cạnh tôi.

Lấy lại tinh thần, tôi mới phát hiện ngay chỗ tôi và A Qua vừa ngã xuống, hiện tại đã cắm đầy những mũi chông bằng đá thật dài. Nếu như vừa rồi không kịp tránh, chắc là trên người tôi lúc này đã bị xuyên mấy chục cái lỗ rồi. Nghĩ đến đây, cả người tôi không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Quay đầu nhìn lại, tôi thấy Hắc Nhân Kính giơ tay ra hiệu một cái, ý bảo chúng tôi lùi lại đi theo phía sau lưng anh ta. Loại thời điểm này một khắc cũng không thể lơ là, bằng không người sẽ bị đâm thành cái tổ ong ngay.

Tất nhiên tôi không dám chậm trễ nữa, vội vàng đứng lên. Nhưng còn chưa đứng vững tôi đã lại bị một lực đạo mãnh liệt đánh tới. Tôi ngã nhào trên mặt đất một lần nữa, cả đầu vì vậy mà cũng đầy sao luôn. Nhìn lại mới thấy chỗ tôi vừa đứng lại cắm một cái chông đá nữa.

Lần này là Muộn Du Bình cứu tôi, anh ta nhanh chóng đứng dậy, dùng một tay kéo tôi lên. Sức lực tên này vẫn lớn như vậy, tôi thăm nghĩ. Nhưng mà tôi còn chưa đứng vững, tên kia lại đẩy mạnh một cái, vì thế tôi thẳng một lèo bay về phía sau, rồi rơi bịch xuống mặt đất.

Mẹ kiếp! Xem tôi là cái bao cát đấy à?! Vừa đẩy vừa xô lại còn liên tục nhiều lần như vậy! Cho dù không bị chông đâm chết cũng bị ngã chết rồi!

Khi tôi còn đang thăm mắng chửi trong lòng thì một thanh âm thật lớn vang lên. Tôi ngẩng đầu, chỉ thấy

chỗ mà tôi và Muộn Du Bình vừa đứng lúc này đã xuất hiện một tảng đá to đùng, lấp kín cả hành lang, không còn chừa ra một khe hở. Nhất thời đầu óc tôi ong ong mấy tiếng. Người này! Anh ta đẩy tôi trở lại, vậy còn anh ta đâu?! Sẽ không phải bị tảng đá kia cán thành bánh thịt rồi đi?!

Không quan tâm mình bị ngã đến bầm dập, cũng không quan tảng đá như thế kia có thể từ trên đầu rơi xuống một lần nữa hay không, tôi vọt tới phía trước, hung hăng đập lên tảng đá, “Trương Khởi Linh-?! Này! Anh không sao chứ?!”

Bên trong hành lang liên tục vọng lại tiếng gọi của tôi, nghe có chút cuồng loạn, quả thực kỳ dị vô cùng. Ở bên kia tảng đá không hề có tiếng hồi âm. Lòng tôi chợt lạnh, thầm nghĩ ‘không phải đâu, tên kia thân thủ tốt như vậy, làm sao bị đá đè chết được!’

Đang định gọi thêm vài tiếng, đột nhiên một bàn tay vươn tới bịt miệng tôi. Tôi hoảng sợ xoay người nhìn lại, thì ra là Hắc Nhân Kính.

Về mặt Hắc Hạt Tử bắt đắc dĩ nhìn tôi, “Đừng gọi nữa, tảng đá dày như vậy, bọn họ ở bên kia không nghe được đâu. Anh ta không sao cả.”

Thì ra ngay thời điểm Muộn Du Bình vươn tay đẩy tôi một cái, cũng mượn lực tự mình bật về phía ngược lại rồi, căn bản không thể bị tảng đá kia đè được.

Tôi nhẹ nhàng thở phào một hơi, cũng hiểu được biểu hiện vừa rồi của mình thực sự là quá mất mặt. Tôi tự giấu rồi lùi về phía sau mấy bước, bắt đầu quan sát mọi thứ xung quanh.

Từ sau khi vượt qua cái hố kia, Muộn Du Bình liền đi lên phía trước dẫn đường, Bàn Tử và A Qua đi ở phía sau, tiếp đó là tôi và Hắc Nhân Kính. Nhưng là sau mấy sự cố liên tiếp xảy ra vừa rồi, tôi và A Qua cùng Hắc Nhân Kính lại bị nhốt ở đoạn đầu một đạo, cũng chính là chỗ mà chúng tôi đã đi qua. Còn Muộn Du Bình và Bàn Tử đang ở bên kia tảng đá.

Sau khi tảng đá kia rơi xuống, trên mặt đất không còn xuất hiện những mũi chông đá nữa. Tôi cảm thấy vô cùng buồn bực, vì sao tự nhiên ở chỗ này lại lòi ra một cái tảng đá khổng lồ chứ? Có mục đích gì hay sao?

Trong lúc đó Hắc Nhân Kính ngẩng đầu đánh giá xung quanh một chút, đột nhiên lại nhìn vào tảng đá kia mà cười thành tiếng.

Tôi cả kinh, nhìn theo ánh mắt anh ta, thì ra phía trên tảng đá đã mở ra một cái lỗ thông gió, độ rộng vừa đủ cho một người bò vào trong.

Tôi nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi, cái lỗ thông ở phía tảng đá này hẳn là ngay khi cơ quan được kích hoạt tảng đá rơi xuống cũng lập tức được mở ra. May mắn là Bàn Tử bị nhốt ở bên kia con đường, bằng không với hình thể của gã, khẳng định là không thể nào chui vào được.

“Lại nữa...” A Qua ở một bên vô thanh vô tức thở dài, “Cái chỗ quái quỷ này, lúc nào cũng làm cho đội ngũ bị phân tách.”

— Không muốn, không muốn! Đừng để Tiểu Muộn tách ra a —

12. Chương 12

Tôi và Hắc Nhân Kính nghe được lời này thì đồng loạt sững sờ, xoay người nhìn A Qua đang ngây ngốc ở một bên.

Tiểu Ngốc Qua thấy ánh mắt của chúng tôi, mặt không biểu tình mà chỉ vào mắt cái động khẩu tối đen như mực, nói, “Lần trước chúng tôi hạ đầu cũng giống như hiện tại, không biết ai đã vô tình kích hoạt cơ quan, khiến cho tảng đá này rơi xuống...”

Tôi vừa nghe ngữ điệu của thằng nhóc, trong lòng thầm kêu không ổn.

“Những người bị kẹt lại bên này cũng không biết ra sao... Bọn họ về sau không thấy đi ra nữa.”

Tôi nhìn cái lỗ thông hơi một chút, lại nhìn về con đường mà mình đã dùng để đi tới nơi đây. Trong lòng cân nhắc rất cuộc phải làm như thế nào. Theo như những gì A Qua nói, một khi tiến vào động khẩu kia, chắn chắn chính là thập tử nhất sinh. Bên trong động khẩu tối đen một mảnh, cũng không biết là cái gì đang chờ đợi chúng tôi, nói không chừng đi được nửa đường thì đầu đã lìa khỏi cổ rồi.

Thế nhưng nếu như lúc này mà quay trở về, thực sự là có chút không cam lòng, khi đó khẳng định sẽ bị Bàn Tử cười chết cho mà xem.

A Qua liếc mắt nhìn tôi và Hắc Nhân Kính một cái, sau đó dẫn đầu bò vào bên trong cái lỗ thông hơi. Hắc Nhân Kính nhìn thằng nhóc một cái, lại quay đầu nhìn về phía lối ra ở sau lưng, rồi lại nhìn tôi một chút, nhún vai, bò theo A Qua đi vào.

Đột nhiên tôi nhớ tới ánh mắt lạnh lùng của Muộn Du Bình, còn có cái giọng điệu đáng chết kia của anh ta, “Cho tôi một lý do không có cậu thì không thể được.”

...

Tôi bám vào miệng lỗ thông hơi, có phần chật vật bò lên. Khi còn nhỏ, tôi đã từng xem qua một quyển sách, sách nói về hai chị em bởi vì papa bị thuyền chuyển công tác và phải chuyển nhà đến một trấn nhỏ, sau khi tới nhà mới, hai chị em nọ liền quyết định đến trường học mới để tham quan, thế nhưng khi đến trường lại phát hiện cuối tuần trường học không mở cửa.

Trần nhỏ này đã từng bị nham thạch của núi lửa bao trùm, khi ấy tất cả trẻ em đang học ở trường này đều không có may mắn thoát chết, cho nên cứ tới cuối tuần, những đứa trẻ đã chết đó sẽ từ trong bãi tha ma đi ra, quay về ngôi trường để học tiếp bài học còn dang dở. Hai chị em nọ không biết chuyện, cho nên vừa tới đã bị cương thi bao vây bốn phía, sau cùng bọn chúng gắng sức chui vào một lỗ thông gió ở phía trên WC để chạy trốn. Đến cuối cùng, câu chuyện đột nhiên đưa ra cho người ta hai lựa chọn: bò tiếp về phía trước, xin mời lật đến trang 172; bò sang bên phải, xin mời tiếp tục đọc. Tôi chọn bò sang bên phải, kết quả, đầu của cô chị đã bị một đồ vật không biết là cái gì chém rớt, rơi xuống mặt đất phát ra một tiếng ‘cạch’.

Câu chuyện kia, hoặc là nói cái lựa chọn từ thuở ấu thơ ấy đã để lại một bóng ma tâm lý trong lòng tôi. Cho nên tới tận bây giờ, tôi vẫn luôn luôn tránh thật xa các lỗ thông gió, hay là ống thoát nước gì gì đấy.

Ở trong mộ đạo tôi tắm, tôi lần mò bò về phía trước, trong đầu đều là tiếng ‘cạch cạch cạch’ do cái đầu cô chị trong cuốn tiểu thuyết rơi xuống đất phát ra...

“CẠCH!” Phía trước truyền đến một thanh âm ngắn ngủn. Tôi giật mình kinh hãi, vội vàng hỏi đã có chuyện gì xảy ra.

Chỉ thấy phía trước có ánh sáng, là Hắc Nhân Kính mở đèn, chiếu tới phía trước mặt. A Qua hình như giẫm phải một đoạn xương động vật nào đó, cho nên sau đó là những thanh âm ‘răng rắc’ liên tục phát ra.

— Cảm thấy đám xương kia chính là đầu lâu của cô chị nhà —

Hắc Nhân Kính đặt đèn pin xuống, bò lên phía trước hai bước, nhặt khúc xương trên mặt đất lên. Lại thấy xung quanh xương cốt rải rác vô cùng hỗn loạn, vừa nhìn đã biết không phải do tự nhiên bị gió cuốn mà thành. Quả nhiên sắc mặt Hắc Nhân Kính nhất thời khế biến, anh ta nói, “Có dấu hiệu từng bị gặm cắn qua.”

Tôi là A Qua đồng loạt cả kinh. Tôi vội hỏi, “Là xương người?”

Hắc Nhân Kính lắc đầu nói, “Không phải, nhưng thật ra có phải hay không cũng không quan trọng, dù sao thì xem ra nơi này cũng nguy hiểm vô cùng, chúng ta nhanh chóng ra ngoài đi.”

Bọn tôi không nói gì thêm, tắt đèn, ăn ý mà lục tục bò về phía trước, rất trật tự mà tốc độ cũng rất nhanh.

Bò qua đám xương cốt kia, chân tay tôi cũng bị chọc đến phát đau, đồng xương dưới thân cũng vì bị tôi đè lên mà phát ra những tiếng ‘rắc rắc’ rất nhỏ, thế nhưng trong hoàn cảnh này lại cực kỳ chói tai.

Hắc Nhân Kính hình như đã bò đi rất xa, lúc này lại quay lại ra hiệu cho bọn tôi im lặng. Tôi sửng sốt, liền không hề dịch chuyển nữa.

Bấy giờ, ở sau lưng tôi, đột nhiên truyền đến những tiếng ‘phành phạch’ giống như là tiếng vỗ cánh của

loài chim vậy. Ban đầu âm thanh còn không lớn, thế nhưng càng lúc lại càng có cảm giác đang tới gần.

Chỉ thấy thân mình Hắc Nhân Kính chấn động rõ rệt, anh ta đi tới phía trước đẩy A Qua một cái rồi lại vẩy tay với tôi, nói, “Nhanh! Chạy mau—!”

Trong lòng tôi hoảng hốt, vội vã chống người dậy, nhanh chóng bò về phía trước, cố gắng đuổi kịp bọn họ. Mấy chục giây ngắn ngủi, tôi có thể cảm giác được tiếng vỗ cánh ở phía sau đã tới rất gần.

“Đến cửa ra rồi!!” Thanh âm the thé chói tai của A Qua bất chợt vang lên, nhưng là lúc này, đối với tôi mà nói, nó đã trở thành một thanh âm báo hiệu tin vui.

Ngẩng đầu, quả nhiên hình bóng của A Qua và Hắc Nhân Kính đã biến mất. Một luồng không khí lạnh ở phía trước mãnh liệt đập vào mặt tôi. Cửa ra phía trước hình như dẫn tới một nơi rất trống trải.

Khi mà tôi chỉ còn cách cửa ra khoảng chừng một cánh tay, bất chợt, trên cổ dường như bị một lực mạnh tóm lấy, hung hăng kéo tôi nằm bẹp xuống. Tôi bị bất ngờ không kịp trở tay, cả người sòng soài lên mặt đất. Tiếng vỗ cánh vẫn còn vang vọng ngay phía sau tai, tôi dường như có thể cảm nhận được một luồng gió mạnh thổi bạt qua đầu, kèm theo đó mà một mùi máu tanh rõ rệt ập tới.

Còn chưa kịp phản ứng, tôi đã cảm thấy trên lưng đau buốt một hồi, giống như bị móng vuốt sắc bén cào qua, đau đến nghẹn lời. Cư nhiên còn có thể xuyên qua quần áo leo núi mùa đông dày như thế mà cào vào da thịt, cũng không biết là loại quái điều hung ác nào quấy phá đây.

Tôi lại nghĩ đến đồng xương trắng vừa nhìn thấy trong đường thông, một cỗ khí lạnh lại dâng lên trong lòng. Ở chỗ này mà ngã xuống thì xong đời rồi. Vì thế tôi lại chống tay cố sức bò lên, nhào về phía trước một cái.

Cửa lỗ thông khí cách mặt đất một khoảng, tôi từ bên trong bổ nhào ra cho nên hậu quả chính là rơi tự do thẳng một đường xuống dưới. May mắn nhờ vào những trải nghiệm lúc trước, hiện tại tôi đã có thể tự bảo vệ mình trong những hoàn cảnh như thế này. Tôi lập tức gấp người cuộn thành một vòng trong, lộn mất cái ở trên mặt đất, xem như hạ cánh an toàn.

Mà đám sinh vật bất ngờ tập kích tôi lúc trước cũng vun vút bay ra khỏi lỗ thông hơi, ở dưới góc độ quan sát của tôi, chỉ thấy một loạt bóng đen lao qua trên đỉnh đầu, giống như một con chim ưng to lớn vật.

Thế nhưng con vật kia còn chưa vung cánh bay lên, một mũi tên bằng sắt đã phóng tới đâm xuyên qua nó. Tôi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thẳng thóc A Qua kia đang cầm một cái nỏ tự chế trên tay, hẳn là mũi tên kia là nó vừa bắn ra.

Một lúc lâu sau, ba người chúng tôi vẫn một mực im lặng không nói. Hắc Nhân Kính quan sát thấy không có cái gì theo ra nữa, cũng dần buông lỏng cảnh giác. Anh ta sợ con quái đen xì vừa rơi xuống đây kia chưa chết hẳn, lại rút ra một con dao nhỏ, bước tới gần nó mấy bước.

Quả nhiên con quái kia còn chưa chết, nghe thấy tiếng bước chân của Hắc Nhân Kính, nó cứ nhiên mở mắt đập cánh mấy cái, nhưng là cũng không thể bay lên được nữa.

Tôi và A Qua thấy thế thì đều thả lỏng không ít. Nhưng khi Hắc Nhân Kính đi tới gần con quái, thì nó đột ngột nhảy lên, ngay từ chính diện Hắc Nhân Kính đánh tới!

Cũng may Hắc Nhân Kính không phải cây đèn cạn dầu, lập tức vung dao, bổ thẳng vào đầu con quái. Nhất thời mùi máu tanh tràn ra bốn phía, tôi và A Qua đều lùi về sau mấy bước, về mặt chán ghét vô cùng.

Hắc Nhân Kính trái lại rất bình tĩnh lau đi mấy vết máu bị bắn lên người, nói, “Là dơi.”

Nghe vậy chúng tôi toàn thân chấn động. Thầm nghĩ chuyện này thực là kỳ quái, núi Cao Đình có lẽ cũng không phải chốn hoang sơ gì, như thế nào lại có một con dơi lớn đến như vậy?

Nhìn kĩ một chút sẽ phát hiện con dơi này thân thể to gấp hai, ba lần dơi bình thường, mà cánh của nó cũng rất rộng, có thể trải ra đến một mét chứ chẳng chơi.

Thừa dịp Hắc Nhân Kính kiểm tra con dơi, A Qua giúp tôi kiểm tra vết thương ở say lưng. May là vết thương không sâu, lấy nước rửa qua, tiêm chút thuốc thông thường là được. Tôi lấy kháng sinh cất ở trong balo, tự chích cho mình một mũi. Sau khi xử lý xong xuôi mọi thứ, trong lòng thế nhưng vẫn cảm thấy có cái gì đó không ổn, thực khó chịu vô cùng.

Không dơi tôi suy đi nghĩ lại, Hắc Nhân Kính đã đứng lên, nói, “Dơi là sinh vật sống theo bầy đàn, nơi này không nên ở lâu, đi nhanh thôi.”

Lời này rất có đạo lý, cũng không nên lấy tính mạng mình ra mà đùa đâu, ai mà biết con dơi kia là ngu ngốc đi săn một mình, hay là một con dẫn đầu trinh sát chứ.

Vì thế chúng tôi liền thu dọn đồ đạc, bắt đầu tìm kiếm đường ra. Giống như suy đoán ban đầu của tôi, cửa ra của lỗ thông hơi dẫn đến một chỗ rất rộng lớn, là ... mộ thất?

Hắn là nơi này không thể xem như mộ thất mới phải chứ. Nơi này đích thực có dấu vết do con người tạo thành, thế nhưng lại trống trơn, không có một vật gì cả. Có lẽ là chỗ để đặt vật bồi táng, nhưng đã bị bọn trộm mộ tới khoảng sạch cả rồi.

Gian phòng mà chúng tôi đang ở lớn xấp xỉ bằng một cái hội trường, những mỗm đá nhô ra trên vách tường cũng được đặt vật dụng chứa dầu để đốt lửa.

Tôi đi xung quanh quan sát một vòng, nói, “Đây khẳng định không phải mộ huyết thời Nam Tống, có lẽ trước đó đã có người nhìn ra được bảo địa phong thủy của chỗ này rồi.”

A Qua ngồi xổm xuống, nhặt một mảnh vỡ gì đó lên. Tôi thoáng giật mình, tên nhóc này rất tinh mắt, đổi lại là tôi, dưới loại hoàn cảnh này, khẳng định cái gì cũng không nhìn ra được.

“Là đồ gốm.” Thằng nhóc đứng lên, lật qua lật lại mảnh gốm trong tay, nhìn một hồi lâu, sau đó đưa lại cho tôi, “Anh nhìn xem.”

Từ sau khi thoát khỏi lối thông gió, thái độ của nó đối với tôi liền có chút thay đổi, cũng không khinh khỉnh và chống đối như trước nữa. Tình huống như vậy, đúng là tôi mong còn không được, phải biết, ở trong đấu càn nhất chính là một từ ‘đoàn kết’. Nếu như nội bộ bất đồng, vậy thì chẳng khác nào tự đâm đầu vào chỗ chết.

Vì thế tôi nhận lấy mảnh sứ trên tay cậu nhóc, cân nhắc một chút, sau đó lại nhờ nó mở hộp quẹt để có thể quan sát rõ hơn họa tiết bên trên.

Nhưng có lẽ là niên đại quá lớn, cho nên những hoa văn bên trên đã bị bào mòn gần hết, trong lúc nhất thời hoàn toàn không thấy được gì.

A Qua nhún vai, lơ đãng nói, “Dù sao khẳng định không phải gốm sứ triều Tống.”

Tôi gật đầu tỏ vẻ đồng ý, căn cứ vào xúc cảm sờ được trên bề mặt, xem ra mặt ngoài của vật phẩm bằng sứ này đã được chà nhẵn, thể nhưng kỹ thuật thô sơ cho nên vẫn có chút xù xì. Đây là một mảnh gốm thời kì đầu...

Ba người chúng tôi tiếp tục đi về phía trước, những tiếng bước chân nhỏ vun ở trong mộ thất trống trải hiện lên một vẻ quỵ dị lạ thường.

Tôi sờ sờ miếng ngọc đang đeo trên cổ, trầm nghĩ cú ngã ở ngay cửa lối thông gió kia thật là khó hiểu. Cứ như thể có một bàn tay từ dưới mặt đất thò ra túm chặt lấy cổ tôi kéo xuống vậy, không thì sao có thể nhếch nhách như chó gặm bùn mà nhào xuống đất thế được.

Hình như sau khi tôi đeo miếng ngọc này lên, mọi thứ đều trở nên có chút kỳ lạ. Nhưng là tôi chỉ cảm thấy sự việc không bình thường chứ không thể nhận định được là không bình thường ở chỗ nào.

Chẳng lẽ miếng ngọc này là thứ tà ma? Nếu như miếng ngọc này thực sự có gì kỳ quái thì trên bút ký của ông nội khẳng định sẽ nhắc tới đi...

Nghĩ tới đây tôi liền sững sốt. Đúng vậy, căn cứ vào tính cách của ông nội, nếu như trên bút ký có kẹp bản vẽ của khối lung văn song bức ngọc, thì chắc chắn ông sẽ viết chi tiết rõ ràng về gốc gác cũng như những hiểu biết của ông về nó. Thế nhưng không. Trong bút ký của ông nội hoàn toàn không đề cập gì tới miếng ngọc này. Thứ duy nhất có chỉ là bản vẽ kia mà thôi.

Chẳng lẽ bản vẽ kia không phải là do ông nội chính tay kẹp vào bên trong bút ký...?

Nhưng điều này biểu hiện cho cái gì? Một suy nghĩ vừa lóe ra trong đầu tôi, nhưng đột nhiên lại bị một cảm giác quái dị đè nén xuống. Tôi bỗng nhiên không muốn suy nghĩ về miếng ngọc này nữa.

Không biết Bàn Tử và Muộn Du Bình ở bên kia thế nào rồi, không phải cũng bị đàn dơi tập kích chứ?

Nhưng dựa vào thân thủ của hai người bọn họ, hẳn cũng không có gì đáng lo.

Còn có nhóm người đã hạ đấu trước chúng tôi kia, không biết lúc này đã ở đâu rồi, so với cái mộ huyết này bọn chúng lại càng làm cho người ta lạnh gáy hơn. Tốt nhất là đừng đụng độ, nhưng là nếu bọn chúng quả thực muốn tìm nửa miếng ngọc còn lại, thì nhất định cuối cùng kiểu gì cũng phải đối mặt thôi. Xem ra cứ thế này, cũng khó tránh khỏi một hồi ác chiến.

Trong đầu tràn ngập những suy nghĩ rối ren, thần trí tôi vừa mới tỉnh táo lại một chút, bây giờ lại một lần nữa rơi vào hỗn độn. Tôi rốt cuộc là làm sao vậy?

Tôi vừa đi vừa lắc lắc cái đầu, bất thành linh đụng vào lưng của Hắc Nhân Kính.

— Cũng muốn đụng vào lưng Hắc Nhân Kính thử xem —

13. Chương 13

“Đường lớn không được tùy tiện hãm phanh nha—” Tôi bị đụng đến choáng váng đầu óc, thuận miệng nói ra một câu như thế.

Hắc Nhân Kính quay đầu lại nhìn tôi một chút, sau đó cong khóe miệng mỉm cười đầy thâm ý. Nụ cười này làm cho đầu óc tôi bình thường lại không ít, vội vàng vượt lên trước anh ta xem xét, “Như thế nào lại đột nhiên dừng lại?”

Lời còn chưa dứt, tự nhiên tôi ngây ngẩn cả người, cái nơi quái quỷ này thế mà lại không có cửa ra! Thứ mà vừa rồi chúng tôi tưởng là một cửa động lại chính là cái bóng của một tảng đá hất lên bức tường.

“Chuyện này...”

Chuyện này khẳng định là không đúng. Bởi vì theo như những gì A Qua đã nói, nhóm bạn lúc trước của cậu ta cũng là đi con đường này. Mà trong mộ thất này hoàn toàn không có thi thể của bạn A Qua, nói cách khác, bọn họ chắc chắn đã đi ra được khỏi chỗ này.

Tôi quay đầu lại, quan sát mọi nơi một hồi lâu, đúng là không hề thấy một cửa ra nào cả. Lại nhìn A Qua, chỉ thấy thẳng thóc kia cũng là vẻ mặt cực kỳ khó hiểu. Xem ra cũng bị lần hạ đấu này hù cho chết khiếp

rồi.

Tôi vô cùng buồn bực hồi tưởng lại, sau đó bắt đầu đi theo Hắc Nhân Kính sờ mó khắp mọi nơi trên vách tường, hy vọng có thể tìm thấy cơ quan nào đó.

Vết thương trên lưng chỉ cần thoáng nhúc nhích liền có một cảm giác đau nhói như bị xé toạc ra, vì thế tôi cứ đi một chốc lại dừng một lúc, cố gắng không làm miệng vết thương rách rộng hơn.

Một lúc sau, Hắc Nhân Kính nói, “Cái chân đèn này có cửa.”

Tôi và A Qua sửng sốt không thôi, nhất thời không kịp phản ứng.

“Các cậu không phát hiện ra sao? Gian mộ thất này có hình bát giác.”

Mộ thất hình bát giác?

“Mẹ nó! Lại là Kỳ môn độn giáp (*)?!”

() Kỳ môn độn giáp: tương truyền là của hai vị tiên sinh Trương Tử Phòng và Gia Cát Lượng làm ra bí kíp. Ở trong nói về hành quân xuất trận cho đến chiếm nghiệm ẩn độn mọi thứ.*

Hắc Nhân Kính khẽ vuốt lên cái mỗm đá đặt chân đèn, nghe thấy câu tôi vừa nói, cũng không quay đầu lại, chỉ hỏi, “Sao? Cậu có nghiên cứu gì về cái này hay không?”

“Không có, chẳng qua trước đó có nghe qua một chút mà thôi.” Tôi vội vàng phủ nhận.

“Không phải, cái này không phải là Kỳ môn độn giáp.” Hắc Nhân Kính kiểm tra xong cái chân đèn, phải tay, bước vài bước về phía chúng tôi, nói, “Mặc dù có cùng nguyên lý, nhưng đơn giản hơn nhiều. Xem ra là Kỳ môn độn giáp của đời trước.”

Nghe anh ta nói như thế, tôi liền bắt đầu chú ý. Phòng này có lẽ chỉ có tám cánh cửa cát – hung mà Kỳ môn độn giáp nhắc tới mà thôi. Tám mặt tường đại diện cho tám phương, cũng chính là tám cánh cửa. Trong Kỳ môn độn giáp, tám cánh cửa này được phân chia thành bốn cát và bốn hung. Cát môn phân thành: Hưu môn, Sinh môn, Cảnh môn và Khai môn; Còn hung môn bao gồm: Thương môn, Đỗ môn, Tử môn và Kinh môn. Nếu chạy vào hung môn đương nhiên ba chúng tôi đây liền rơi vào cảnh thập tử nhất sinh. Mà cho dù tìm đúng cát môn, thì cũng chỉ có một cửa là có thể đi ra ngoài. Nói cho đúng, xác suất để thuận lợi để ra khỏi nơi này là 12.5%...

Mẹ nó, như thế nào lại có cảm giác đang chơi đồ xúc xắc vậy. Mấy người cùng nhóm với A Qua lúc trước, nói không chừng chính là mở sai cửa cho nên mới không thể thoát ra.

“Hai người các cậu có thông thạo cái này không?” Hắc Nhân Kính lắc lư đi đến trước mặt chúng tôi, thoát nhìn bộ dạng anh ta vô cùng ung dung tự tại.

Tôi và A Qua như hẹn trước mà đồng loạt lắc đầu.

“Thế thì tôi liền thi triển ít tài mọn vậy.” Nói rồi, anh ta cởi ba lô trên vai xuống, cởi găng tay ra, nhìn vào bộ dáng kích động của hai chúng tôi rồi chậm rãi bổ sung một câu, “Chết thì đừng có trách tôi.”

Tôi và A Qua nghe được lời này thì liền choáng váng, cả hai nhanh chóng xông lên ngăn cản Hắc Nhân Kính hành động. Việc này nhiều người cùng nhau thương lượng vẫn là tốt hơn so với việc liều mạng mở phải Tử môn rồi gọi một đồng bánh tồng xông tới đi.

Nhưng thân thủ của Hắc Nhân Kính không phải là thứ mà tôi và A Qua có thể ngăn cản được. Anh ta lùi ra sau vài bước để chạy lấy đà, sau đó phóng thẳng về phía trước, dùng chân phải đạp lên mỏm đá trên tường, mượn lực đẩy thân thể bay lên không trung.

Kế tiếp, anh ta rút hộp quẹt vẽ một đường lên cái chân đèn. Dầu hôi bên trong chân đèn kia cũng không biết đã có từ thời nào, thế mà vẫn có thể đốt cháy lên được!

Tôi ở một bên nhìn theo mà nghiêng răng nghiêng lợi: cái chân đèn kia cao không tới hai mét, một người đàn ông trưởng thành tùy tiện với tay một cái cũng có thể châm lửa lên rồi, Hắc Nhân Kính, con mẹ nó, anh ở cái chỗ này đùa giỡn bày ra cái bộ dáng lợi hại đẹp trai là để cho ai nhìn a, chẳng có cô gái nào vì anh mà hét chói tai đâu!

Nhưng là tôi còn chưa oán giận xong, toàn bộ căn mộ thất đã bắt đầu rung chuyển, còn liên tục phát ra tiếng ‘cành cạch’ của cơ quan cọ sát vào nhau.

— Xin vì Hắc Nhân Kính mà hét chói tai —

Tôi và A Qua ngơ ngác nhìn nhau, mà Hắc Nhân Kính thì vẻ mặt lại hiem có mà trở nên nghiêm túc.

Làm sao vậy? Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì rồi? Tôi hết nhìn đông lại nhìn tây, nhưng liền phát hiện, ngoại trừ cái thanh âm cơ quan hoạt động làm cho người ta hết hồn kia thì không hề phát sinh một điểm dị thường nào khác.

Đột nhiên Hắc Nhân Kính thở ra một hơi dài, “Bước đầu thành công rồi đấy, ôi chao, cái mạng này cũng gần đi một nửa rồi, lo muốn chết...”

Bậy bạ! Nhìn anh chỗ nào thì lo lắng khẩn trương hử!

Hắc Nhân Kính quay về phía tôi trêu chọc cười một cái, “Xem ra cái vận cứt chó của tôi cũng không tệ lắm

đi.”

Tôi không có tâm tình đùa giỡn với anh ta, cho nên dứt khoát hỏi vừa rồi rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

“Chúng ta phải căn cứ theo trình tự chính xác để châm lửa vào tám cái chân đèn ở trên tám mặt tường này. Nếu làm sai một bước, vẫn sẽ có một cánh cửa được mở ra, thế nhưng đó chắc chắn không phải là cửa ra. Cho dù vận khí tốt mở trúng cát môn, cũng là thất bại mà thôi.” Vấn đề Hắc Nhân Kính nói ra vô cùng nghiêm túc, thế nhưng ngữ điệu vẫn đặc biệt cà lơ phất phơ, “Chỉ có cánh cửa mở ra sau khi đã thấp đủ tám cái chân đèn mới là cánh cửa mà chúng ta phải đi. Hai nhóc, chúng ta phải dũng cảm tiến lên, tuyệt không lùi bước. Nữ thần chiến thắng đang đứng ở phía chúng ta!”

Tôi và A Qua ném cho anh ta một ánh mắt đã hiểu, sau đó từng người một đốt hộp quẹt của mình.

“Khai môn lục ất hợp lục kỷ (*)...” Hắc Nhân Kính lẩm bẩm, vung cánh tay phải ném hộp quẹt châm sáng chân đèn ở hướng Đông Bắc. “Hư môn lục đinh cộng thái âm (*), nhóc Qua, châm cái bên tay phải ấy.”

() Mấy cái này là nguyên tắc của Kỳ môn độn giáp, xin mời đọc thêm ở <http://xuantoanmsi.xtgem.com/bi%20kiep> -*
—

A Qua gạt đầu, nhanh chóng thấp sáng cái chân đèn bên cạnh mình.

...

“Bước tiếp theo... Ngô Tà, châm cái ở hướng chính Nam.”

Trước sau chúng tôi đã thấp sáng bảy cái chân đèn, cho đến bây giờ vẫn chưa có cánh cửa nào xuất hiện. Điều đó có nghĩa là chúng tôi đã thành công rồi?

Tôi thực lòng cảm thấy khâm phục cái tên Hắc Nhân Kính này, thật nhìn không ra anh ta cư nhiên lại thâm tàng bất lộ như vậy.

“Cuối cùng, Sinh môn lục bính hợp lục đinh.” Hắc Nhân Kính thở hắt một hơi, ném que diêm lên cái chân đèn cuối cùng.

Sau đó...

...

Chuyện gì cũng đều không phát sinh.

Hắc Nhân Kính biến sắc nói, “Thế này thì xong rồi. Cái chỗ quái quỷ này rốt cuộc giữ chân chúng ta làm cái gì?”

A Qua vừa nghe Hắc Nhân Kính nói như vậy liền biết mọi chuyện không ổn, sắc mặt cũng tối hẳn đi.

Tôi vốn dĩ cũng vô cùng khiếp sợ, nhưng nhìn thấy phản ứng trên mặt bọn họ thì liền bình tĩnh đi không ít. Lúc này tuyệt đối không được hoảng hốt, không có cánh cửa nào mở ra, ít nhất chúng tôi cũng không gặp phải mối nguy hiểm nào.

“Này này, nói không chừng cần phải có một câu thần chú nữa mới có thể mở cửa được, chúng ta mỗi người thử nói một câu xem.” Tôi trêu chọc nói, “Mọi người thư giãn một chút đi.”

Hắc Nhân Kính liếc tôi một cái, rồi quay về phía cái chân đèn cuối cùng, hét to, “Vùng ơi mở cửa ra!” (*Thần chú trong truyện Alibaba và 40 tên cướp – Quá ấu trĩ:v*)

Không có động tĩnh.

A Qua cười một tiếng, chỉ vào Hắc Nhân Kính mắng, “Dùng cái thứ ở nước ngoài để áp dụng vào cổ mộ Trung Hoa, thành công được mới lạ!” Sau đó hét to, “Án ma ni bát di hồng!” (*Lời chú nguyện của Quan Thế Âm bồ tát – há há:v:v*)

Hắc Nhân Kính nhún vai, “Phật giáo du nhập vào Trung Quốc ở thời kỳ nào chứ? Cậu cho rằng câu kia có thể được sao?”

Tôi trong lòng đại thán, hai cái người này vì sao lại ngu như thế. Đặc biệt là cái tên Hắc Nhân Kính kia, nói đến Kỳ môn độn giáp thì chú ngữ chỉ có một mà thôi.

“Lâm binh đầu giả giai trận liệt tiền hành!” Tôi còn chưa dứt lời, đột nhiên một hồi thanh âm vận hành cơ quan lần nữa phát ra.

Lần này âm lượng lớn hơn rất nhiều so với những lần trước, thậm chí có thể cảm thấy từng hồi chấn động bên tai.

Ba người chúng tôi quay đầu nhìn về phía cánh cửa vừa được mở ra ngay trên vách tường phía Đông Nam của mộ thất...

Thật sự là mèo mù vớ cá rán rồi, thế mà căn mộ thất này còn có cả hệ thống nhận dạng âm thanh?!

— Thiết nghĩ hệ thống nhận dạng âm thanh nếu như không có nguồn cung cấp điện thì cũng không thể dùng được đâu —

14. Chương 14

Tuy rằng vẫn không thể xác định được cánh cửa này rốt cuộc có phải là mở sai hay không, nhưng giờ phút này chúng tôi cũng không có lựa chọn nào khác.

Hắc Nhân Kính đi đầu, A Qua đi giữa, cuối cùng là tôi. Phía sau cánh cửa là một hàng lang dài. Con đường này có phần na ná với con đường mà chúng tôi đã đi qua trước khi bị tách khỏi nhóm của Muộn Du Bình và Bàn Tử, chỉ có điều thoát nhìn ẩm ướt hơn một chút. Có lẽ là vì cánh cửa lâu năm không được mở ra, cho nên mùi nấm mốc ở bên trong hành lang đặc biệt rõ ràng. Hắc Nhân Kính mở đèn pin, dò xét chiếu thử qua khắp nơi một lượt, sau đó quay đầu ra hiệu bảo chúng tôi có thể đi vào.

Nhìn thấy thân ảnh A Qua dần dần tiêu thất ở phía trước, tôi bất chợt vô thức ngoảnh đầu nhìn lại căn mộ thất một chút. Cái xác của con dơi lúc trước đã biến mất. Tôi trừng lớn con mắt, vội vàng nhìn khắp từ trên xuống dưới mộ thất một lần, thế nhưng vẫn không hề tìm thấy thi thể của nó đâu cả, chỉ có vết máu đỏ thẫm vung vẩy trên mặt đất kia chứng minh tất thấy những gì vừa xảy ra ở đây là sự thật.

Tôi có chút hoảng hốt, dù sao thì trong lòng vẫn có một dự cảm chẳng lành, đồng thời cảm thấy ở bên trong ngôi mộ cổ này có một loại khí tức quỷ dị. Mặc dù từ khi hạ đầu cho đến bây giờ, chúng tôi chưa gặp phải cái gì quá mức nguy hiểm, nhưng những cơ quan bấy rập kỳ lạ thì cũng có cơ hội thưởng thức không ít rồi.

Lại nhìn về phía trước, Hắc Nhân Kính và A Qua đã sớm không thấy bóng. Tôi vội vã đuổi theo. Hành lang này tuy rằng kết cấu tương tự với hành lang mà chúng tôi đã đi lúc trước, thế nhưng lại vạn vẹo uốn khúc nhiều hơn, có cảm giác cực kỳ quanh co khó lòng định hướng.

A Qua tính tình nóng nảy, đi được khoảng nửa giờ đã bắt đầu không kiên nhẫn nổi nữa, lên tiếng hỏi, “Rốt cuộc cái cửa này có đúng không? Hay là quay lại mộ thất thấp đèn lại một lần nữa?”

Kỳ thực trong lòng tôi cũng có chút nghi hoặc. Có khả năng cánh cửa này chỉ là một trong bốn Cát môn mà thôi, nếu không thì tại sao đi lâu như vậy vẫn không thấy được lối ra?

Hắc Nhân Kính ngược lại bình tĩnh vô cùng. Anh ta không tán dóc với chúng tôi như bình thường mà chủ một mực chuyên chú đi về phía trước. A Qua tuy rằng rất nôn nóng suốt ruột, thế nhưng cũng chỉ đành hùng hù hỏ hỏ mà nói gót theo sau. Huyết thống chính là một thứ rất thần kì, ở một khía cạnh nào đó tôi cảm thấy A Qua thực giống với Bàn Tử.

Hắc Nhân Kính lại một lần nữa đột ngột dừng bước. Đây không thể không nói chính là một thói quen cực kì xấu. Nó khiến cho người khác phải giật mình biết không? Vì sao không thể nói một tiếng rồi hãy hành động hả?

Nhưng mà Hắc Nhân Kính có chút khấn trương, vào thời điểm anh ta dừng lại cũng vội vàng tắt ngóm đèn pin trên tay, sau đó ra hiệu bảo chúng tôi dừng lên tiếng.

Tôi và A Qua ngơ ngác nhìn nhau, dừng chân đứng lại nhưng vẫn còn có tiếng bước chân ở đâu đó vang lên, hơn nữa lại còn có thể nghe được hình như là tiếng bước chân của cả một đám người.

Trong lòng tôi thầm nghĩ, không phải là Hắc Nhân Kính kia mở phải Tử môn rồi chứ? Phía trước có lẽ nào là một quân đoàn bánh tồng đang ùn ùn kéo tới hay không?

Nhưng không để tôi kịp suy nghĩ nhiều, tiếng bước chân bước tới còn kèm theo cả tiếng người đang thì thầm to nhỏ, đầu đó còn vang lên vài tiếng chửi rủa thâm trầm.

Tôi đóng tai nghe ngóng, xem ra những giọng nói kia cũng không giống giọng người bản xứ nơi này. Lúc này đột nhiên tôi nhớ tới lời của hai nữ nhân viên phục vụ trong nhà hàng ăn uống trưa nay, ‘đã có hai nhóm tới rồi...’ Chẳng lẽ đám người đang đi tới kia chính là một trong hai nhóm người mà các cô ấy đã nói?

Trong lòng tôi lại càng hồi hộp. Gặp phải đám này so với gặp phải bánh tồng còn phiền phức hơn gấp bội!

Hắc Nhân Kính nhẹ nhàng hít vào một hơi, thấp giọng chửi thề một câu, hình như là mắng một đám đần độn hay là cái gì gì đó. Tôi cũng không biết phải làm gì, nếu lùi lại khẳng định sẽ phát ra tiếng động, mà nếu cứ đứng ở đây thì một lát nữa nhất định phải đụng độ với bọn chúng rồi. Những người đó cũng không phải người lương thiện, nếu giáp mặt chắc chắn khó tránh đổ máu giao tranh.

Trên người tôi chỉ có một cây súng đất đi mua cùng với Bàn Tử lúc trước, A Qua mang theo cung nỏ, xem ra sức chiến đấu quả thực yếu đến thảm thương.

Trong hoàn cảnh này, tôi bất chợt nhớ tới Muộn Du Bình. Tuy rằng thân thủ của Hắc Nhân Kính cũng không tồi, thế nhưng chỉ có Muộn Du Bình mới có thể mang lại cho tôi một cảm giác an toàn tuyệt đối. Tôi thậm chí còn tự hỏi, nếu như lúc này đang ở cùng một chỗ với Muộn Du Bình, liệu tôi có còn cảm thấy lúng túng và hoang mang như thế này hay không?

Nhưng tôi cũng không có cơ hội suy nghĩ nhiều. Hắc Nhân Kính bất chợt ra hiệu cho chúng tôi lập tức đi lên. Tôi sững sờ, ngẩng đầu mới hiểu được ý tứ mà anh ta muốn ám chỉ.

Hàng lang này đích thực rất dài, hơn nữa chiều cao từ trên xuống dưới cũng phải xấp xỉ ba mét, tương đương với lầu hai của một tòa nhà. Ngoài ra, mặt đá bên trên vách tường cũng không quá trơn nhẵn, nếu như bò lên phía trên một quãng rồi lặng lẽ duy trì tư thế đó, vậy thì cho dù có người ở bên dưới đi qua cũng khó lòng phát hiện ra dị trạng.

Tuy rằng tôi cảm thấy chủ ý này cũng không quá an toàn, thế nhưng căn cứ vào tiếng bước chân mỗi lúc một tới gần kia, xem ra chúng tôi đã không còn lựa chọn nào khác nữa. Vì thế Hắc Nhân Kính dẫn đầu trèo lên phía trên, tôi và A Qua cũng tức thì tìm kiếm mấy chỗ lồi lõm có thể làm điểm tựa ở trên vách tường, bắt đầu trèo lên.

Tôi vừa ẩn mình xong xuôi thì một tiếng chửi rủa nhất thời vang lên bên tai. Đôi mắt của tôi lúc này đã thích nghi với bóng tối, mặc dù không thể nhìn quá mức rõ ràng nhưng vẫn nhận dạng được không ít sự

vật quanh mình.

Khi tôi đảo mắt nhìn qua chỗ Hắc Nhân Kính thì không khỏi lú cả lười lại. Tên kia chẳng khác nào một con thạch sùng bám dính lên bề mặt vách tường. Kể cả Ninja trong phim Nhật hay là Spider man của điện ảnh Hoa Kỳ, cũng làm gì có người nào lại có bộ dáng ôm tường chuyên nghiệp như thế đâu? Nếu không phải vì hoàn cảnh hiện tại không cho phép cười đùa thì tôi thực sự sẽ nhin không được mà ha ha cười ra thành tiếng.

A Qua tương đối bình thường, bộ dáng áp sát vào tường né tránh cũng phi thường miễn cưỡng giống như tôi vậy. Hiện tại cậu ta đang tận lực kiềm chế hơi thở dồn dập của mình. Thấy thế, tôi tự nhiên cảm thấy thẳng nhóc này cũng thực khiến người ta thương tiếc. Khi mà tôi mười tám mười chín tuổi, còn không biết đang ăn chơi nhảy múa ở đâu đâu.

Vài suy nghĩ bất chợt thoáng qua trong đầu, đám người kia cũng đã đi tới ngay phía bên dưới chỗ chúng tôi đang ẩn nấp. Bọn họ nói chuyện bằng giọng Bắc Kinh, có chút na ná so với thanh âm của Bàn Tử, xem ra cũng là đồng hương rồi.

Chúng tôi áp sát vào bức tường phía trên, ngay cả thở nhẹ cũng không dám, trong lòng âm thầm cầu nguyện bọn họ ngàn vạn lần đừng có quét đèn pin lên phía trên này. Bất quá, nếu bọn họ thực sự chiếu đèn lên, chúng tôi tuy rằng có nguy cơ rơi vào hiểm cảnh, thế nhưng khẳng định cũng dọa cho bọn họ một trận kinh hồn.

— Nghĩ tới chuyện dọa người khác sợ đến mất hồn mất vía thì còn không bằng lo mà giữ mạng mình đi —

15. Chương 15

Đám người bên dưới chậm rãi đi qua, ước chừng có tới khoảng mười mấy hai mươi người.

“Lão K, mày nói xem, đi lâu như thế rồi vẫn không thấy đường ra là sao? Sẽ không phải là thằng chó này giới với chúng ta đi?”

Người đi thứ hai trong đoàn người của bọn chúng nói rất nhiều, suốt một đường đi tới chỗ này vẫn chỉ nghe thấy tiếng gã cần nhân, mà người gã mới gọi là ‘lão K’ kia có lẽ chính là kẻ đang dẫn đầu cả nhóm. Người này đầu đội mũ, lưng đeo ba lô quân dụng, vóc dáng ước chừng cũng xấp xỉ với chú ba, khỏe mạnh cường tráng, bước chân ổn trọng nặng nề, xem ra nhất định là một nhân vật tàn ác.

So ra thì người lấm mồm kia có vẻ trẻ con một chút, nhưng là ở trong mộ địa tối đen như mực tràn ngập nguy hiểm thế này, gã vẫn có thể ung dung nhàn nhã chẳng khác nào đi dạo trong nhà, khẳng định cũng là một người to gan lớn mật.

Trong đội có người nghe thấy lời nói hoài nghi vừa rồi của gã liền oán giận nói, “Tôi nói, ông chủ, ông cũng

đừng hù dọa chúng tôi đi. Phải biết trong ngôi mộ này có dơi ăn thịt người đấy, tôi đã bảo đừng có xuống rồi mà!”

Lời này khiến cho tôi nhớ tới vết thương ở trên lưng mình. Con dơi đáng chết kia quả nhiên là động vật ăn thịt, một trảo này của nó thực sự là muốn lấy mạng người ta mà.

“Hiện tại nếu không muốn đi theo thì có thể trực tiếp trở về.” Lão K vẫn luôn trầm mặc đúng lúc này mở miệng lên tiếng, giọng nói khàn khàn không biết là do trời sinh đã thế hay bởi vì lâu lắm không nói chuyện với ai. Nghe được lời này, cả đám nhất thời cảm như kiến, trong hành lang chật hẹp chỉ còn vang vọng những tiếng bước chân.

Tôi trong lòng thầm than. Lão K này quả là một nhân vật không tầm thường, ngay cả ông chủ của đám người kia cũng còn chưa lên tiếng, gã thế nhưng đã ra mặt làm chủ rồi.

Mắt thấy bọn chúng sắp đi qua, tôi âm thầm thở phào một hơi, thầm nghĩ lần này đúng là vận khí không tồi, cứ thế cứ nhiên liền có thể thoát thân.

“Ngay từ đầu tao đã nói rồi,” Lão K tựa hồ đang nói với người gọi là ‘ông chủ’ kia, “Nguồn tin của mày liệu có chính xác hay không? Tao cảm thấy chỗ này căn bản không có khả năng tồn tại cái gì gọi là ‘cổ ngọc’ ...”

“Cạch!” Thanh âm đá rơi bất chợt vang lên.

Bởi vì lúc này trong cảm đám người chỉ có một mình lão K lên tiếng, cho nên tiếng động vật cứng rơi từ trên cao xuống này nghe đặc biệt rõ ràng, căn bản không cách nào che giấu được.

Đầu óc tôi ong ong một hồi, theo bản năng nhìn về phía A Qua. Thằng nhóc kia hình như cũng biết chính mình vừa gây ra đại họa, một tay bịt miệng, vẻ mặt kinh hãi không thốt nên lời.

“Tiếng gì vậy?” Đám người ở phía dưới tức thì náo loạn cả lên.

“Mẹ nó, chỗ này khẳng định là có dơi!”

“Bật đèn lên!”

Trong nháy mắt, tôi cảm thấy trên trán mình đã đầm đìa mồ hôi lạnh. Đột ngột, Hắc Nhân Kính trở mình nhảy xuống mặt đất, nhanh chóng phi thân lặn tới đá vào hai gã đang định mở đèn pin. Lúc này cũng chẳng cần phải giữ yên lặng làm cái gì nữa, anh ta lập tức hô lớn với chúng tôi, “Chạy!!!!”

Một tiếng này đã gọi hồn phách tôi trở về, nhưng cũng chọc cho đám thổ phu tử kia tức đến phát điên.

“Con mẹ nó! Nơi này cứ nhiên lại có người!”

Tôi từ trên vách tường nhảy xuống, nhất thời lại cảm thấy mình vừa mới giẫm phải một người. Người này cũng không tính là quá béo, thể nhưng để so sánh với một cây búa thịt thì vẫn quá sức dư dả rồi. Vì thế, tận dụng thời cơ, tôi hung hăng đạp mạnh mấy đạp lên thân thể gã ta, sau đó cật lực chạy theo A Qua và Hắc Nhân Kính.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy mình càng ngày càng giống với Bàn Tử, ở trong hoàn cảnh như thế này mà vẫn còn nghĩ tới việc chinh người khác.

Phía sau truyền đến thanh âm ‘cành cách’ khi súng lên đạn. Trong lòng tôi thầm kêu không ổn. Nếu như bọn họ ngay thời điểm này mở đèn pha nổ súng tấn công, vậy thì tôi đi ở cuối cùng chẳng phải sẽ biến thành một tấm bia sao, nhưng mà hiện tại tôi ngoại trừ việc liều mạng chạy về phía trước thì hoàn toàn không có lựa chọn nào khác cả.

Đèn pha đã được bật, may mà ở cuối hành lang kia có một ngã rẽ, sau khi chạy vào rồi thì mặc dù tôi vẫn nhìn thấy ánh đèn và bóng người đang rầm rập đuổi theo nhưng cũng không còn bị súng ống nhắm tới nữa.

Ngay sau đó, tôi không chú ý tới ánh sáng kia nữa, dồn hết sức lực mà cầm đầu cầm cổ chạy như điên. Cũng không biết đã chạy bao lâu, mãi cho đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân đuổi ráo riết phía sau, tôi mới tạm thời dừng lại.

Thật là quá kinh khủng! Có thể là do đã lâu không vận động kịch liệt như thế, cho nên một hồi chạy chới chết này đã khiến cho lục phủ ngũ tạng của tôi cơ hồ lộn nhào hết cả lên, trong cổ họng còn dâng lên một mùi máu tươi rất kỳ dị.

Hít mạnh mấy hơi, ổn định thân thể của mình, tôi chống tay lên vách tường thở dốc, nhưng ngay sau đó liền phát hiện có cái gì không được đúng lắm! Hắc Nhân Kính và A Qua đâu rồi? Lúc này tôi chỉ một mực cầm đầu cầm cổ chạy thoát thân, hoàn toàn không chú ý tới hai người bọn họ. Bất quá, theo lý mà nói, tôi là người chạy ở vị trí sau cùng, dọc đường cũng không nghe thấy tiếng súng nổ, bọn họ hẳn là không thể bị đám người kia bắt được.

Nghĩ thế, tôi liền thở phào một hơi, đồng thời cũng thầm chửi: mẹ nó, hai tên kia thật không có nghĩa khí mà! Nhưng là nói đi cũng phải nói lại, nếu như tôi không mãi đạp tên béo kia mấy phát cho nên bị chậm trễ thời gian thì cũng sẽ không bị lạc mất bọn họ. Sau khi xả hơi một chút, cơ thể tôi đã tương đối ổn định. Tôi quan sát xung quanh hành lang này một lượt. Xem ra vẫn là đoạn hành lang lúc trước, không có gì khác biệt cả, thể nhưng tôi lại mơ hồ cảm thấy bên trong hành lang này còn phải có một lối rẽ khác, bởi vì tôi có cảm giác được Hắc Nhân Kính và A Qua chắc chắn không có ở phía trước tôi.

Hơn nữa, căn cứ vào đoạn nói chuyện của đám người kia, có thể nhận ra bọn chúng đã quanh quẩn ở cái hành lang này rất lâu rồi. Bởi vì trước đây đã từng có một vài trải nghiệm, cho nên lần này mặc dù một mình một người rơi vào bóng đêm tăm tối, tôi cũng không đến mức hoảng hốt. Thêm nữa, tình cảnh hiện tại so với những lần bị lạc khỏi đoàn lúc trước vẫn là ít nguy hiểm hơn nhiều.

Tôi dựa vào vách tường ngồi xuống, lấy bình nước bên hông ra định bụng uống vào hớp.

“Tí... tách...”

Có một giọt chất lỏng rơi xuống mặt tôi, nhưng loại chất lỏng này không giống như nước bình thường, nó tựa hồ có chút dính dấp và tanh mặn. Tôi đột nhiên cảm thấy mùi vị của loại chất lỏng kia có chút quen quen, bởi vì... nó chính là ... máu!

— Bị cảnh tượng này làm cho kinh hách rồi —

16. Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Suy nghĩ này vừa thoáng hiện ra trong đầu, tôi đã lập tức bị nước vừa uống vào miệng làm cho phát sốc. Tôi vừa ho khan vừa lò dò bò ra khỏi chỗ vừa ngồi, sau đó từ trong ba lô cẩn thận lấy ra một cái hỏa chiết tử (*) rồi châm lên.

(*) Hỏa chiết tử: ống trúc nhỏ bên trong có mồi lửa, rút đầu ra thì liền cháy lên. Chú thích hình:

Đầu tiên tôi nhìn thấy một miệng lỗ thông gió. Cái lỗ thông hơi này thoát nhìn cũng giống như cái mà chúng tôi đã từng bò qua. Máu chính là từ miệng lỗ kia chảy xuống, vừa vụn nhỏ vào đúng vị trí mà lúc này tôi ngồi.

Tội vội vàng giơ cao hỏa chiết tử trong tay thêm một chút, nhưng vẫn không nhìn rõ được cái gì cả. Trong lòng tôi có chút lo lắng chần chờ, không biết rốt cuộc có nên đi tới để nhìn rõ hơn một chút hay không. Bất chợt một khối thi thể từ trong cái lỗ thông gió ấy lao ra, thẳng một đường rũ xuống. Trong lúc nhất thời, một gương mặt huyết nhục mơ hồ, đầm đìa máu tươi hiện ra ngay trước mặt tôi.

Tôi bị dọa đến kinh hồn bạt vía. Khuôn mặt kia phải nói là muốn có bao nhiêu thê thảm liền có bấy nhiêu.

Thịt da bên trên bị xé đến tan nát tới bởi, nhãn cầu một bên đã rớt ra khỏi hốc mắt lừng lờ treo trong không khí, mà một con mắt còn lại chính là đang chăm chăm nhìn thẳng vào tôi. Miệng người này đã bị xé rách hoàn toàn, thế nhưng hàm răng bên trong trái lại vẫn còn nguyên vẹn, lại bởi vì không có môi che chắn mà lộ ra một vẻ dữ tợn kinh người.

Cổ họng bị cắt đứt. Máu là từ động mạch trên cổ anh ta chảy xuống, tạo thành những tiếng tí tách liên tục không ngừng. Thanh âm kia cứ nhiên lại rất có nhịp điệu, khiến cho tôi càng nghe lại càng thấy lạnh cả sống lưng.

Tôi cố nén xuống cảm giác ghê tởm, đảo mắt nhìn qua trang bị của đối phương, xem ra là đồng bọn của đám người ban nãy. Lại nhìn đến vết thương có vẻ như bị động vật cắn xé kia, tôi tự nhiên nghĩ tới vết thương ở phía sau lưng mình. Lúc trước đám người này có nói tới dơi ăn thịt, xem ra bên trong cổ mộ này nơi nơi đều có loài động vật kỳ dị ấy, mà số lượng chắc chắn cũng không phải ít.

Máu của người này vẫn còn ấm, điều đó cho thấy đàn dơi đã tập kích gã ta vẫn chưa đi xa, nói không chừng bọn chúng đang ở ngay bên trong miệng lỗ thông gió kia.

Tôi bị suy nghĩ này làm cho giật nảy mình, chợt thấy bên trong miệng lỗ thông gió kia truyền đến một hồi âm thanh quỷ dị, tựa hồ như có một cái gì đó đang cấp tốc di chuyển vậy. Trong lòng tôi thầm nghĩ, thôi

xong rồi, nếu như là đàn dơi ăn thịt xông tóit, với cái thể lực đã gần như cạn kiệt này của tôi, chắc chắn không chết thì cũng bị thương!

Theo bản năng, tôi liếc mắt nhìn tới cái xác đang buông thõng vất vưởng giữa không trung kia, nghĩ có lẽ không bao lâu sau chính mình sẽ biến thành bộ dạng như vậy. Vừa nghĩ, sống lưng đã rét run một trận.

Trong khoảng khắc tôi chần chừ thì bên trong miệng lỗ thông hơi vụt ra một bóng đen. Bởi vì tôi vẫn còn ngồi thụt ở trên mặt đất, ánh sáng tử hỏa chiếu tử không thể chiếu tới phần miệng lỗ kia, cho nên tôi không thể xác định được bóng đen kia có phải là dơi ăn thịt hay không.

Bất quá, hiện tại muốn bỏ chạy khăng định là không còn kịp nữa rồi. Tôi vội vàng rút khẩu súng đất ra, nhanh tay nạp đạn. Trong vài giây đồng hồ ngắn ngủi, bóng đen kia đã lướt qua cái xác. Nhìn vào tốc độ của đối phương, tôi thầm kêu không ổn, cuống quýt giờ súng về phía bóng đen.

Nhưng là không giống với dự đoán của tôi, bóng đen kia lại không hề bay vụt lên mà nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Tôi cảm thấy kỳ quái, con dơi này như thế nào lại có cái đầu to quá khổ như vậy, vì thế giờ hỏa chiếu tử lên cao, ý đồ muốn nhìn rõ ràng hơn.

Là một người! Tôi trừng lớn con mắt, người đến thế mà lại là – Muộn Du Bình!

— Cô gia, anh cuối cùng cũng xuất hiện rồi —

Thật sự là Muộn Du Bình! Anh ta đã đứng lên, ngay sau đó tựa hồ phát hiện sự tồn tại của tôi. Thật sự là quá nhiều cảm xúc đan xen lẫn lộn! Trong hoàn cảnh ác liệt máu tanh như thế này lại có thể nhìn thấy mái tóc đen quen thuộc, thân thủ linh hoạt cùng với khuôn mặt băng sơn không đổi của Muộn Du Bình, lại còn cả ánh mắt mang theo vài phần kinh ngạc kia... Kinh ngạc?!

“Ngô Tà?” Muộn Du Bình nhíu mày, dùng thanh âm thăm dò gọi tên của tôi.

“Ừ, là tôi.” Tôi luống cuống đáp, nhìn anh ta một cái, lại nhìn khẩu súng trên tay mình rồi vội vàng buông xuống.

“Hừ!” Anh ta thở ra một tiếng buồn bực rồi bất chợt vươn tay nắm chặt tay tôi kéo đi, “Chạy mau!”

Lại phải chạy?! Không để tôi kịp suy nghĩ nhiều, Muộn Du Bình đã kéo theo tôi chạy thẳng vào bên trong bóng tối, mà tôi thì bị anh ta kéo đến mức cả thân thể như muốn bay lên.

Trong cơn hoảng loạn, tôi quay đầu nhìn lại phía cây hỏa chiếu tử vừa đánh rơi trên mặt đất. Cây hỏa chiếu tử kia vừa vụn cháy hết, ngay sau đó cả không gian chìm trong một mảnh tối đen. Kế tiếp, tôi nghe thấy thanh âm ‘phành phạch’ của động vật vỗ cánh... Thanh âm này tựa như một mũi tên mạnh mẽ bay vụt qua rừng cây, hơn nữa ở trong hành lang kín mít không ngừng vang vọng từng hồi khiến cho tôi cảm thấy đau đầu nhức óc vô cùng.

“Dơi... dơi sao?” Tôi nghe thấy thanh âm vô thức bật ra trên môi mình, ở giữa không gian tối tăm chật hẹp tựa hồ có vài phần méo mó.

Muộn Du Bình không trả lời. Anh ta hình như nhận thấy tôi chạy theo không kịp, cho nên bàn tay đang nắm chặt cổ tay tôi bất chợt chuyển qua cánh tay, gần như điều khiển tôi chạy về phía trước. Vì không muốn trở thành gánh nặng của anh ta, tôi chỉ có thể tận lực tập trung tinh thần, vừa liều mạng nhấc chân bước nhanh hết sức vừa tự trách bản thân mình ngày thường không chịu vận động nhiều hơn.

Đúng như tôi dự đoán, hành lang này là một mê cung khổng lồ, uốn khúc ngoằn ngoèo và có rất nhiều ngã rẽ. Nhưng khó hiểu chính là Muộn Du Bình tựa như biết rõ đường đi lối lại, kéo theo tôi rẽ phải rồi lại rẽ trái liên hồi. Mỗi lần rẽ qua một giao lộ, tôi lại cảm giác tiếng đập cánh ở phía sau lưng đến gần hơn một chút.

Tôi chạy đến hoa mắt chóng mặt, phỏng chừng đã chạy được cả nghìn mét rồi chứ chẳng chơi, thế mà đàn dơi kia vẫn đuổi theo không dứt. Mẹ nó, đám súc sinh này cũng quá đói khát rồi đi! Nếu như ông mày mang theo pháo sáng thì đã sớm nổi lửa nướng chết chúng mày rồi, làm gì phải chạy chối chết như vậy?! Mẹ kiếp!

Trong lúc tôi thần trí mơ hồ chửi rửa trong lòng, Muộn Du Bình lại bất chợt thấp giọng nói, “Sắp đến rồi.”

Sắp đến rồi? Tôi trừng lớn con mắt. Phía trước vẫn là một mảnh tối đen như mực, hoàn toàn chẳng thấy cái gì. Nhưng là ... có âm thanh!? Là tiếng nước chảy, hơn nữa dựa vào âm lượng này, dòng nước phía trước hẳn là không hề nhỏ.

Sau đó tôi nhìn thấy cửa ra ở phía cuối hành lang. Khoảnh khắc chúng tôi nhảy ra khỏi đoạn đường hầm, khung cảnh bên ngoài liền mở rộng ra ngay trước mắt. Đường hầm nối liền với một mạch nước ngầm rất lớn, mặt nước rộng khoảng hai – ba mươi mét, dòng nước chảy rất siết. Mà phía trước cửa ra của mộ đạo kia có một cái bực đá khổng lồ, thoát nhìn hẳn là được thiên nhiên tạo thành, bề mặt phiến đá bị nước tràn qua vô cùng ẩm ướt, bước lên hoàn toàn không cảm thấy có lực ma sát nào đáng kể. Vì thế, ngay sau đó tôi liền ngã dúi dụi về phía trước.

Cú ngã này có lẽ là lực đạo quá lớn cho nên Muộn Du Bình không chống đỡ được, bị tôi mãnh liệt kéo xuống một cái. Mà anh ta cũng không hề có chủ ý giữ vững thân thể, cứ thế cùng tôi bổ nhào về phía trước, đồng thời còn vươn tay dúi mạnh đầu tôi xuống tảng đá bên dưới.

Tôi bị đập đầu vào tảng đá đến phát đau, đang định giãy dụa thì lại cảm thấy tựa hồ như có cái gì đó vùn vụt bay qua trên đỉnh đầu. Không đợi tôi kịp phản ứng, Muộn Du Bình đã dịch chuyển thân thể, một phen kéo theo tôi trực tiếp chạy xuống phía dòng sông.

Tông ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy một con dơi thật lớn đang đập cánh xoay mình quay ngược trở lại, tựa hồ như chuẩn bị phát động một đợt tấn công mới.

Tôi không dám lơ là nữa, tức khắc bám theo Muộn Du Bình nhảy ùm vào trong nước. Ngày đông giá rét, chui xuống lòng đất lại còn rơi xuống lòng sông, thân thể tôi nhanh chóng bị nhiệt độ lạnh băng của dòng nước làm cho choáng váng, dần dần chìm xuống. Mãi đến khi uống một ngụm nước to, tôi mới sực tỉnh mà bắt đầu khua múa chân tay, bất quá vẫn là không dám lơ đãng lên khỏi mặt nước.

Ở trong nước, tôi không nhìn thấy Muộn Du Bình. Hiện tại đầu óc tôi đã bị nước làm cho đông cứng lại rồi... cho nên hoàn toàn không biết mình đang bơi về hướng nào, chỉ một mực nhắm mắt quấy đạp chân tay thôi.

— Ngày đông, bơi qua lặn lại trong nước khẳng định là không dễ chịu đi —

17. Chương 17

“Khởi Linh...”

Trong bóng tối, tôi nghe thấy một tiếng gọi. Tiếng nói kia phi thường quen thuộc, nhưng lại có chút xa lạ không hiểu vì đâu.

Tiếng gọi ‘Khởi Linh’ kia ôn nhu mềm mại như nước, dường như có thể khiến cho xương khớp người ta run lên đến rưng rờ. Rõ ràng là giọng nói của đàn ông, bất quá ngữ điệu như thế lại không khiến cho người ta khó chịu... trái lại còn có cảm giác thật sự bùi tai... ..

A! Mẹ nó! Đây không phải là giọng nói của tôi sao?! Tôi nhất thời thanh tỉnh không ít, cảnh vật xung quanh cũng chầm chầm khôi phục lại vẻ sắc nét rõ ràng, tiếp đó tôi phát hiện mình đang lơ lửng giữa không trung. Xảy ra chuyện gì vậy?!

Tôi bị dọa cho phát hoảng, ngây ngây ngốc ngốc đảo mắt nhìn khắp xung quanh... Kỳ thực cũng không tính là bị treo lơ lửng ở giữa không trung đi, bởi vì tôi cũng chỉ cách mặt đất khoảng chừng mấy chục cm mà thôi. Nhưng cái khiến cho tôi vạn phần kinh sợ chính là... tôi cứ nhiên lại bị treo trên cổ của chính mình!! *(bị treo ở chỗ viên ngọc rồi — ta nói ngọc kia chắc chắn là có tình có ý với Tiểu Tà mà a)*

Đúng vậy! Đúng vậy!! Tôi không có nhìn lầm! Đàn dơi kia đã không thấy đâu nữa, mà Muộn Du Bình lúc này đang nằm vật ở một bên vách đá, xem ra bởi vì kéo tôi lên khỏi mặt nước mà hao tổn rất nhiều thể lực, cho nên tạm thời nhắm mắt nghỉ ngơi. Còn tôi... tôi hình như vừa rồi đang nằm bên cạnh anh ta, thế nhưng lúc này đã ngồi dậy, dịch chuyển đến sát gần thân thể Muộn Du Bình.

Tôi đang nằm mơ sao? Hay là tôi đã phát điên rồi? Vì cái gì tôi vừa ngẩng đầu lên lại có thể nhìn thấy căn cổ và quái hàm của chính mình? Còn nữa, nếu như tôi hiện tại đang bị treo lủng lẳng ở đây, vậy thì ‘Ngô Tà’ đang lơ dờ đến chỗ của Muộn Du Bình kia là ai?! Mà cả thanh âm nũng nịu gọi ‘Khởi Linh’ lúc trước lại là do ai thốt ra?!

Đang lúc luống cuống tay chân không biết phải làm như thế nào thì sự việc xảy ra tiếp theo lại càng làm cho tôi vạn phần kinh hãi. ‘Tôi’ đã chậm rãi áp sát tới bên cạnh Muộn Du Bình, người kia vẫn còn nhắm mắt không hề phản ứng lại hành động của ‘tôi’, nhưng mà ‘tôi’ kia cứ nhiên lại vươn tay sờ sờ lên mặt anh ta!!

Tôi ngu luôn rồi! Mà Muộn Du Bình hình như cũng choáng váng không nhẹ. Anh ta mãnh liệt mở mắt, tràn đầy nghi hoặc liếc nhìn ‘tôi’ một cái. Kể đó sự tình diễn biến còn có phần khủng khiếp hơn, ‘tôi’ hình như khẽ mỉm cười một cái, sau đó cứ nhiên xoay người ngồi khóa trên thân thể anh ta.

Nếu như hiện tại tôi có thể lên tiếng thì nhất định sẽ phun ra một loạt những lời chửi mắng thậm tệ nhất trên đời. Này! Này! Này! Mà đang làm gì? Mà đang làm cái gì vậy hả?! Ông đây còn chưa làm đâu! Dựa vào cái gì mà mà dám xuống tay trước a?! Không! Không! Không phải! Như thế này là không được! Này! Mau bỏ xuống khỏi người anh ta, có nghe không?! Cái tên ngu xuẩn kia!!

Tôi không dám tiếp tục nhìn nữa, bởi vì ở ngay vị trí hiện tại, đập vào mắt tôi chính là một gương mặt vô cùng kinh ngạc của Muộn Du Bình. A a a a – Trương Khởi Linh! Muộn Du Bình! Tiểu ca! Ngàn vạn lần đừng tin đây là tôi nha! Dứt khoát như vậy đi, anh vùng tay một cái đánh ‘tôi’ bất tỉnh luôn đi cho rồi!

“Ngô Tà?” Muộn Du Bình thế mà cũng không ra tay, chỉ đơn giản chống người nhồm dầy, nghi hoặc hỏi ‘tôi’, “Cậu làm sao vậy?”

Hỏi rất hay! Ai nói cho tôi biết là tôi bị làm sao đi! Tôi thực sự là không đành lòng nhìn thẳng mà... Hiện tại mặt tôi đã sắp chạm đến bờ ngực trần trụi của Muộn Du Bình rồi.

“Khởi Linh...” Thanh âm của ‘tôi’ hết sức mềm mại nhu hòa, lại còn mang theo vào phần hôn dỗi rất đáng yêu.

Tôi trong lòng đại thán. Trước giờ thế mà không hề phát hiện ra dây thanh quản của mình còn có thể thiên biến vạn hóa, tạo ra một loại thanh âm ướt át hơn cả phụ nữ thế này đây.

‘Tôi’ vòng tay lên cổ Muộn Du Bình. Khoảng cách giữa hai người lúc này đã cực kỳ nhỏ, tôi cơ hồ còn có thể cảm nhận độ ẩm phát ra từ thân thể của cả hai.

“Khởi Linh, tôi thích anh...”

‘Ừnh’ một tiếng sấm nổ giữa trời quang, một phát đánh cho tôi cả trong lẫn ngoài đều cháy xém. Được, được lắm, ngay cả cái câu ‘tôi thích anh’ mà cũng nói ra rồi! Tôi không tin, ‘tôi’ kia còn có thể bày ra trò gì được nữa.

Bất quá, tôi thực sự có chút chờ đợi phản ứng của Muộn Du Bình. Tôi ngẩng đầu âm thầm quan sát biểu cảm trên mặt anh ta. Người kia hai mắt mở to, chăm chăm nhìn thẳng vào ‘tôi’.

... Chàng trai đáng thương, xem ra đã bị dọa không ít rồi.

Tôi vốn định nói nếu như không muốn gặp lại nhau thì tôi cũng không miễn cưỡng. Thời gian trôi qua, tình cảm cũng sẽ dần dần phai nhạt thôi, đúng không?

Trước đây tôi đã từng nghĩ, nếu như thật sự phải thổ lộ, tôi cũng sẽ chọn một nơi thực lãng mạn tràn ngập ý tình, diễn một hồi cầu huyết Quỳnh Dao, sau đó khi anh ta từ chối, tôi sẽ tiêu sái bỏ lại một câu ‘tôi không miễn cưỡng anh’.

Bất quá, hiện tại là cái tình huống gì? Đây! Đừng nha! Mà không thấy sau lưng anh ta còn có một cây đao hay sao?! Mà nói mấy câu hù dọa anh ta cũng không tính là cái gì, nhưng như thế nào còn định... a a a ... đừng có hôn xuống!!

Trải qua một hồi đấu tranh vô nghĩa lúc trước, tôi hiểu được sự tồn tại của tôi lúc này không hề có chút ảnh hưởng nào tới hai người kia cả. Vì thế, tôi chỉ có thể trừng mắt mà nhìn ‘tôi’ ôm lấy cổ Muộn Du Bình, bên môi mang theo một nét cười mỉa hoặc chậm rãi áp tới, đè chặt lên môi của anh ta.

Tôi gần như khẳng định rằng, Muộn Du Bình kia sẽ vì hoài nghi ‘trình tiết’ của mình bị đe dọa mà liều mạng chống cự. Trong một khoảng khắc, tôi liếc mắt nhìn đến thanh Hắc kim cổ đao của Muộn Du Bình, lại ngược mắt nhìn lên cái cổ trắng mịn non mềm của chính mình, thật sự muốn hung hăng mà ghen ngào mấy tiếng.

Chẳng lẽ cái mạng nhỏ này của tôi cứ vì thế mà bị chặt mất sao?! Mà nguyên nhân mất mạng lại là vô cớ phi lễ với Muộn Du Bình?

Xong rồi, dù sao tôi cũng không ngăn cản được, không nhìn một chút cũng phí phạm nha! Nghĩ thế, tôi liền ngẩng đầu nhìn lên, chuẩn bị tinh thần chiêm ngưỡng một hồi huyết án xuất phát từ một nụ hôn.

Tôi quan sát những biến đổi trên khuôn mặt của Muộn Du Bình, chỉ thấy ngạc nhiên ban đầu đã dần biến mất, thay vào đó, ánh mắt anh ta tựa hồ lại toát ra một chút... trầm mê? Anh ta nhìn ‘Ngô Tà’ đang áp tới mỗi lúc một gần, thế nhưng cũng không có ý đẩy ‘Ngô Tà’ ra, chỉ thoáng ngả người ra sau một chút, ý đồ kéo dài khoảng cách giữa cả hai.

Bất quá, ‘tôi’ nhích được một bước lại muốn một thước, hai tay vòng qua cổ Muộn Du Bình, thoáng dùng sức, ngăn chặn anh ta tiếp tục giật lùi.

Bất chợt tôi tựa hồ nhìn thấy một tia gì đó lóe lên trong mắt Muộn Du Bình. Anh ta cứ nhiên vòng tay ôm lấy thắt lưng ‘tôi’, ngay sau đó ngấn đầu lên đón nhận nụ hôn mà ‘tôi’ đang nhiệt tình đặt xuống!

Sẽ không phải là thật sự hôn nhau đi???? Đầu óc tôi cứ thế mà ong ong kêu vang một trận...

— *gào thét* Tiểu Tà, như thế nào ở ngay thời điểm quan trọng này mà bất tỉnh hả —

18. Chương 18

Đột nhiên, một trận lạnh lẽo lướt qua hai gò má tôi, ngay sau đó là cảm giác ướt sũng. Ngày đông giá rét mà bị người hắt nước vào mặt quả thực là không dễ chịu gì.

Tôi nhú mày, mở to hai mắt. Thứ đập vào tầm mắt tôi lúc ấy chính là hai khuôn mặt to bự và một cặp mắt kính đen xì. Tôi hoảng sợ giật nảy mình, sau đó mới kịp thời phản ứng, thì ra là Bàn Tử, Hắc Nhân Kính và A Qua. Mấy người trong bọn họ đang ngồi chồm hổm bên cạnh, cúi đầu nhìn tôi, trong tay A Qua còn cầm một bình nước. Xem ra người vừa hắt nước cho tôi tỉnh lại tám phần mười là tên nhóc này, rất thiếu nhân đạo nha.

“Đồng chí Thiên Chân, chẳng lẽ cậu không biết bơi? Sao mới rơi xuống nước một chút đã đi tong nửa cái mạng rồi?” Bàn Tử dùng ngón trỏ chìa vào huyết thái dương bên phải của tôi, dường như còn ngại không đủ mà hung hăng đâm thêm hai cái. “Về sau ra ngoài đừng nói Bàn gia tôi quen biết cậu, thể diện đều bị cậu làm cho mất hết rồi.”

Tôi mơ màng như ở trong sương mù, trở mình ngồi dậy xòe hai bàn tay ra trước mặt cẩn thận đánh giá một phen. Không sai, tôi vẫn còn là chính mình, không bị bất cứ thứ quái dị nào thay thế.

Chẳng lẽ, hết thảy mọi thứ xảy ra ban nãy chỉ là nằm mơ?! Mặt tôi đột nhiên nóng bừng. Ai nha~~~~, giấc mơ này thực sự quá rõ ràng... không biết cuối cùng có hôn xuống hay không, còn chưa kịp nhìn, thật là đáng tiếc.

Tôi lắc lắc đầu, dùng tay vuốt nước đọng trên mặt. Cảnh tượng kia cả đời này cũng đừng nghĩ có thể nhìn thấy lần thứ hai, cho dù có lấy súng dí vào thái dương thì tôi cũng không dám mò tới hôn Muộn Du Bình đâu.

Quan sát hai bên một chút, tôi phát hiện chúng tôi đang ở chính giữa một căn mộ thật thật lớn. Mộ thất này có kiểu cách giống như căn mộ thất tám bức tường mà chúng tôi vừa thoát ra, thế nhưng lại chỉ có bốn bức tường, mà vật thể giống với chân đèn được gắn trên tường kia cũng có điểm bất đồng so với chân đèn ở trong gian mộ thất lúc trước. Nơi này không nguy nga long lẫy, thế nhưng lại ẩn chứa một khí vị rất trang nghiêm.

“Sao các anh lại ở đây?” Tôi hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử đơn giản thuật lại sự tình đã xảy ra sau khi chúng tôi bị tách thành hai nhóm. Muộn Du Bình cùng gã cũng không gặp phải sóng to gió lớn gì suốt dọc đường đi, chỉ vì tìm chúng tôi cho nên không vội tiến về phía trước.

Tiếp đó, bọn họ tìm được thông đạo dẫn tới mộ thất chính. Nhưng thông đạo này đã vì địa chấn hoặc là một nguyên nhân nào khác mà sụp đổ hoàn toàn, không cách nào qua được. Nhưng cũng bất ngờ, bọn họ lại phát hiện ra một thủy lộ có thể đi, cũng chính là mạch nước ngầm tôi cùng Muộn Du Bình đi qua ban nãy. Nếu vào thời điểm ngôi mộ này mới được hoàn thiện, thủy lộ kia chắc chắn không thể đi được. Thế nhưng, thời gian trôi qua đã rất nhiều năm, mực nước ngầm cũng dâng lên cao hơn rất nhiều so với khi đó, cho nên việc men theo thủy lộ tiến vào mộ chính có thể khả thi.

Muộn Du Bình cùng Bàn Tử ở chỗ này ngây người một hồi, cảm thấy vẫn nên để một người đi tìm và dẫn đường cho chúng tôi, vì thế Muộn Du Bình liền rời đi. Không ngờ tới Muộn Du Bình thế mà lại chỉ tìm được tôi lúc ấy đang một mình bị lạc, còn Hắc Nhân Kính và A Qua lại tự mình mò tới được gian mộ chính kia.

Nói đến Muộn Du Bình, tôi mới liếc mắt nhìn đến một người đang đứng cách đó không xa, người nọ cúi đầu tựa vào vách tường, không biết đang suy nghĩ cái gì. Để chứng minh lúc trước mình đúng là nằm mơ, tôi đánh bạo bước đến bắt chuyện với anh ta. Dù sao thì cũng là anh ta đã mang tôi ra khỏi động dơi mà, “Hắc hắc, ban nãy phải cảm ơn anh rồi!”

Muộn Du Bình nghe được lời của tôi, bất thành linh khựng lại một chút rồi ngẩng đầu, vẻ mặt không thể tin được chăm chú nhìn tôi.

Tôi cũng sững sốt hồi lâu, cúi đầu xem xét lại mình, sau khi khẳng định bản thân không có vấn đề gì, mới

hỏi, “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Muộn Du Bình lại quay mặt nhìn về phía bóng đen của mình phải chiếu lên bức tường, không để ý đến tôi nữa.

Ách, con người kỳ quái! Mặc dù trong lòng tôi âm thầm chột dạ, thế nhưng vẫn lén mắng một câu như thế.

Thấy tôi không sao, mọi người lại bắt đầu tiến hành tìm kiếm bên trong gian mộ thất. Kỳ thực, Bàn Tử đã sớm động tay động chân kiểm tra một lượt cả rồi, ngoại trừ cỗ quan tài bằng đá đặt chính giữa mộ thất ra thì nơi này hoàn toàn trống không.

A Qua nhíu mày, nói, “Kích thước mộ thất này nhìn qua đúng là mộ thất chính, nhưng vì sao ngoài cỗ quan tài kia ra, cái gì cũng không có?”

“Khô Quy Tử không tìm thấy nơi này sao?”

Hắc Nhân Kính liếc mắt nhìn cậu nhóc một cái.

A Qua mờ mịt mà lắc đầu, “Chúng tôi vừa hạ đầu đã lạc nhau, nửa khối Lung văn ngọc kia là ông tôi tìm được tại một gian mộ thất nho nhỏ, khi ấy nó được khảm trên một bức thạch bích.”

Nghe xong lời này, tôi và Bàn Tử bốn mắt nhìn nhau. Bàn Tử tắc lưỡi lắc đầu, nhìn tôi, nói, “Cậu có cho rằng bên trong cỗ quan tài này chứa nửa khối ngọc còn lại không?”

“Khả năng không lớn.” Đầu tôi vẫn còn chút váng vất, chỉ có thể miễn cưỡng nghe đoạn đối thoại giữa bọn họ.

“Nói như vậy, ngọc sẽ được đặt ở phòng bồi táng cạnh mộ thất chính, hoặc là phân bố tại các hướng Đông – Tây – Nam – Bắc để trấn mộ. Dựa theo lời A Qua vừa nói, khả năng ngọc này được dùng làm vật trấn mộ lớn hơn một chút.”

Cho nên, căn cứ vào phỏng đoán của tôi, nửa khối Lung văn song bức ngọc còn lại hẳn là phải đặt ở một trong bốn góc trần trạch của ngôi mộ này. Nói thì nói vậy, nhưng đã vào tới bên trong mộ thất chính, đối với đám thổ phu tử, mà đặc biệt là những thổ phu tử có tính cách như Bàn Tử mà nói, không mở nắp quan tài mà đã bỏ đi thì quả thật là một chuyện hiếm có khó tin.

“Không cần biết bên trong có cái Lung văn song bức ngọc gì đó hay không, nếu đã đến đây, Bàn gia tôi nhất định phải nhìn một cái.”

Bàn Tử chà xát hai tay, “Nào nào, Tiểu Ca, giúp tôi một chút!”

Nghe được lời Bàn Tử nói, Muộn Du Bình rớt cuộc hiện thân, đi về phía chúng tôi.

Tôi nhìn anh ta từng bước từng bước tới đây, trống ngực bỗng chốc đập dồn, ma xui quỷ khiến thể nào mà bất tri bất giác dịch chuyển đến đầu bên kia của gian mộ thất, cách bọn họ một quãng rất xa. Nhưng cũng may không ai chú ý đến hành động của tôi, hiện tại lực chú ý của mọi người đều bị cổ quan tài thu hút triệt để.

“Ngô Tà, ném một cái móng lừa đen sang đây cho tôi.” Bàn Tử gọi to.

Tôi lên tiếng đáp lời, cúi đầu mở ba lô tìm móng lừa đen cho gã. Ai dè, dạ dày đột nhiên quặn lên một cái khiến cho tôi thiếu chút nữa phun hết cả ra. Tôi lảo đảo, tận lực ổn định bước chân, thể nhưng một trận đầu vầng mắt hoa bất chợt kéo tới, trong lồng ngực căng tức đến phát hoảng.

Tôi thầm than không ổn, thời điểm rơi vào trong nước có lẽ cũng chấn động đến não không ít đi. Vội vàng đẩy nhanh động tác trên tay, tôi lấy một cái móng lừa đen từ trong ba lô ra ném sang cho Bàn Tử, sau đó tìm một chỗ an tĩnh, dựa lưng vào tường đá ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đám người Muộn Du Bình đang chuẩn bị mở nắp quan tài, lại nghe thấy tiếng gọi của Hắc Nhân Kính, bất chợt tạm ngừng động tác còn đang dang dở. Bọn họ đồng loạt nhìn về phía vách tường đá ngay trên phần đầu của quan tài mà Hắc Nhân Kính đang chỉ.

Kia có lẽ là một bức phù điêu chạm nổi mấy họa tiết linh tinh gì đó. Nếu như là lúc bình thường chắc chắn tôi sẽ cảm thấy vô cùng hứng thú. Chẳng qua hiện tại thân thể đang vô cùng khó chịu, tôi không cách nào nhúc nhích được cho nên cũng không quan tâm bọn họ nhìn thấy cái gì.

Qua một lúc lâu, tất cả mọi người đều không có động tĩnh, ngay cả thanh âm bàn bạc thảo luận cũng đều ngưng bật. Tôi cảm thấy có phần kì quái, ngẩng đầu lên nhìn về phía bọn họ, thể nhưng lại phát hiện tất cả mọi người đang sững người, nhìn tôi một cách quỷ dị.

“Làm sao vậy?” Là ảo giác của tôi sao? Vì sao sắc mặt ai cũng khó coi như thế? Tôi có làm gì à? Hay là có chỗ nào không đúng? Không... Dường như sau khi hạ cái dấu này, chưa từng có một chuyện gì có thể gọi là bình thường cả.

Có thể vì nhận thấy vẻ mặt tôi lộ ra vài phần kinh hãi, cho nên mọi người chuyển rời tầm mắt. Bọn họ nhìn nhau vài lần, rồi đột nhiên Muộn Du Bình chẳng nói chẳng rằng thẳng một đường đi tới chỗ tôi. Mà những người còn lại nhìn nhìn anh ta một chút, sau đó ánh mắt tất cả đều không hẹn mà cùng dừng lại trên người của tôi.

“Này? Các anh nói a, rốt cuộc là làm sao vậy?” Nhìn thấy Muộn Du Bình từng bước rút ngắn khoảng cách, tôi càng thêm luống cuống, nhanh chóng đứng lên, lảo đảo lui về phía sau.

“Ngô Tà.” Muộn Du Bình mở miệng, sắc mặt nghiêm túc hiếm thấy, nói, “Giao nửa khối Lung văn song bức ngọc kia cho tôi.”

Tôi trừng lớn con mắt. Trong ấn tượng của tôi, Muộn Du Bình tuyệt đối không phải là một người tham tài. Khi thanh Hắc kim cổ đao đắt giá không gì sánh được kia bị mất, anh ta ngay cả lông mày cũng không nhíu lấy một cái. Hiện tại vì cái gì? Vì cái gì anh ta lại muốn khối ngọc này?

Kỳ thực, khối ngọc này tôi mua cũng chỉ với giá hai mươi lăm vạn tệ, không phải là một con số quá lớn đến mức không thể bỏ đi. Nếu như mang theo khối ngọc này có thể rước họa vào thân, tôi tất nhiên sẽ không hề do dự mà ném nó đi ngay. Nhưng, vì sao? Vì cái gì tôi lại không giao miếng ngọc này ra? Vì cái gì, tôi cứ liên tục thụt lùi về phía sau cơ chứ?

“Ngô Tà.”

Có thể là vì phát hiện hành động của tôi có chút kì quặc, Muộn Du Bình nhíu mày, tiến thêm vài bước, bắt đầu giải thích nguyên do, “Ngọc kia rất nguy hiểm, Ngô Tà, gỡ nó xuống ngay.”

“Không.” Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền mở to hai mắt nhìn. Tại sao tôi lại nói ‘không’? Có phần hoảng hốt, tôi vươn tay ý đồ cởi bỏ miếng ngọc đang đeo trên cổ, thế nhưng kết quả, tôi trái lại lại gắt gao che chắn khối ngọc ở trước ngực mình, bộ dạng như thể lo lắng Muộn Du Bình sẽ trực tiếp xông tới cướp đi.

“Vì sao muốn lấy ngọc của tôi?” Nghe xong lời này tôi thiếu chút nữa ngất xỉu. Lời tôi vừa thốt ra là như thế nào?! Tại sao cơ miệng hoàn toàn không chịu sự kiểm soát của đại não?

Nhưng mọi người nghĩ sự kinh ngạc của tôi lúc này là vẻ khẩn trương vì lo lắng bị người đoạt ngọc.

Bàn Tử nhíu mày, nói, “Đồng chí Thiên Chân, chỉ là một khối ngọc thôi, cùng lắm Bàn gia tôi mua cho cậu cái khác...”

Mẹ nó! Ai cùng thêm so đo mấy đồng bạc lẻ này với anh chứ! Trong lòng tôi thì nghĩ vậy, thế nhưng lời nói ra miệng lại hoàn toàn khác biệt.

“Không có khả năng, các anh ai cũng đừng hòng giành với tôi! Ngọc này là của tôi!”

Dường như bọn họ nhận thấy có điểm không thích hợp, có lẽ là vì biểu hiện của tôi đặc biệt khác thường. Hắc Nhân Kính cũng tiến vài bước đến bên cạnh Muộn Du Bình. Tôi đoán, nếu như tôi không giao miếng ngọc này ra, bọn họ sẽ cưỡng chế mà đoạt lấy. Nghĩ vậy, thân thể lại không khỏi thối lui về sau mấy bước.

“Ngô Tà!” Sắc mặt Muộn Du Bình bất ngờ biến đổi, anh ta ổn định thân thể, không tiến lên phía trước nữa. “Tôi không đi tới nữa, cũng không muốn ngọc của cậu, cậu đừng lộn xộn.”

Nghe anh ta nói thế, tôi lại càng luống cuống, thoáng quay đầu nhìn lại phía sau, thì ra tôi đã bất tri bất giác thối lui đến bờ rìa vách đá thông xuống thủy đạo bên trong mộ thất chính rồi. Chỗ này cách chỗ chúng tôi bơi lên bờ cũng chỉ khoảng bốn – năm mươi mét, nhưng bởi vì mực nước cao thấp khác nhau, cho nên nơi này cách mặt nước một khoảng tương đương với bốn năm tầng lầu.

Ngay khi tôi đang quay đầu nhìn lại thì Hắc Nhân Kính bất ngờ xông tới chỗ tôi, thân thủ của anh ta phi thường nhanh nhẹn.

“Chờ một chút!!”

Tôi nghe được tiếng ngăn cản của Muộn Du Bình. Sau đó, khóe miệng vô thức cong lên một mạt cười, tôi nhún chân đạp nhẹ một cái, cứ thế thẳng tắp mà rơi xuống từ một độ cao kinh người như vậy.

“Ngô Tà ——!”

Một tiếng ‘Ngô Tà’ kia, hẳn là do Muộn Du Bình gọi đi... Ừm, rất dễ nghe.

Nghĩ vậy, tôi mạnh mẽ rơi thẳng vào trong nước.

— Tiểu Tà a a a a —

19. Chương 19

Tư thế của tôi khi rớt xuống nước rất không thích hợp, cho nên lực va đập lớn đến mức đủ để so sánh với khi rơi xuống một khối đất bằng. Nhất thời nào tôi ong lên, tai ù mắt hoa đầu vầng không thôi.

Lần này xuất môn thực sự là rất không thuận lợi, vừa hạ đầu đã như đi tong mất nửa cái mạng rồi. Tên khốn Muộn Du Bình kia chẳng lẽ có năng lực tiên đoán hay sao? Không, tôi thà tin rằng anh ta là miệng quạ đen rửa trứng tôi còn hơn.

Tôi nuốt nước bọt, thần trí lại thanh tỉnh dị thường, loại cảm giác hoa mắt chóng mặt lúc vừa mới rơi xuống đã hoàn toàn biến mất. Hiện tại tôi thuận theo dòng nước, trôi đầu thì trôi, gặp sao hay vậy. Tốc độ mạch nước ngầm này quả thật rất nhanh, từ khi tôi rơi xuống đến bây giờ nhiều nhất chỉ có một phút đồng hồ, mà vách đá chỗ đám người Bàn Tử đứng đã sớm biến mất không còn thấy bóng.

Động đập tay chân một chút, tôi phát hiện cơ thể đã nằm trong sự khống chế của chính mình, vì thế bắt đầu lội ngược dòng bơi về phía ngược lại của mạch nước ngầm. Sau một lúc nỗ lực quấy đạp tay chân, tôi phát hiện, lúc này nếu muốn bơi về chỗ tôi vừa mới ngã xuống, căn bản là không có khả năng. Xem ra mạch nước ngầm này chảy rất siết, mặc dù bên trên bề mặt thoát nhìn có vẻ gió êm sóng lặng, nhưng xoáy nước bên trong lại nhiều vô số kể, tôi thực không thể tưởng tượng được lúc trước Muộn Du Bình làm sao có thể kéo theo tôi đến được gian mộ thất chính kia. Chẳng trách lúc ấy anh ta mặt mày như vậy.

Bất đắc dĩ, tôi chỉ có thể tận lực giữ cho bản thân mình không bị dòng nước vùi lấp, vừa nhích về một bên vừa nương theo dòng chảy mà trôi về phía hạ lưu. Hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước, trước tiên phải tìm được chỗ để lên bờ đã, rồi sau hãy nói đi.

Nhưng không bao lâu sau, tôi bắt đầu hết hi vọng. Căn bản không có một cái ‘bờ’ nào có thể trèo lên, mà cho dù có, với tình trạng hiện tại của tôi, cũng tuyệt không thấy được. Tôi phó mặc bản thân mình cho dòng nước chảy đưa. Trôi dạt lâu như vậy, chung quanh vẫn không có chút ánh sáng nào, mà dòng nước lại càng ngày càng buốt giá, cảm giác lạnh lẽo xâm nhập vào tận xương tủy khiến cho tôi rùng mình liên tục, rằng cũng không nhìn được mà lập cập đánh vào nhau.

Không thể ngâm nước thêm nữa! Nếu như cứ tiếp tục thế này, tôi sớm hay muộn cũng sẽ biến thành một cái xác chết trôi! Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng tứ chi của tôi đã đông lạnh đến mức gần như mất đi tri giác, tuy rằng vẫn còn có thể đập đập vài cái, nhưng lại chẳng biết nên đập về phía nào.

Ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ, tôi biết, tình trạng này là bởi vì rét lạnh gây ra. Nhưng ta không thể ngủ được, ngủ cũng tức là sẽ mất mạng.

Bóng tối vô tận bủa vây, cứ thế tấn công vào thị giác của tôi, đồng thời cũng triệt để xâm nhập vào một mảnh ý thức lơ mơ bên trong đại não. Nếu như đang ngủ, cho dù có chết cũng không hề đau đớn nữa đi?....

Chầm chậm khép mắt, đột nhiên tôi nhớ đến khuôn mặt Muộn Du Bình. Kỳ thật, giấc mơ kia... tôi đã thực muốn... hôn xuống, cũng không biết... có còn cơ hội hay không...

Đúng lúc này, cẳng chân vốn đang tê dại bỗng nhiên truyền đến một cảm giác đau nhói giống như bị kim châm. Tôi đau đến giật mình, cảm giác mệt mỏi và buồn ngủ ngay lập tức biến mất không còn một mảnh.

Kết quả, loại đau đớn này liên tiếp nảy sinh, tựa hồ có cái gì đó ở trong nước đang cố sức đâm nát quần áo mùa đông dày xụ của tôi, làm cho tôi thương tích đầy mình. Nhưng là, cảm giác đau nhức đột nhiên xuất hiện này cũng khiến tôi thanh tỉnh không ít, lập tức kích động vùng lên.

Tôi quay đầu nhìn lại, bất ngờ phát hiện, không những dưới nước mà cả trên không tựa hồ xuất hiện rất nhiều mũi chông bằng đá. Thứ này giống loại chông đã trôi lên từ mặt đất mà chúng tôi bắt gặp khi vừa tiến vào mộ thất.

Tôi vươn tay ôm lấy một cọc chông lớn, rốt cuộc có thể cố định thân thể rồi. Kế tiếp, tôi tìm một cây chông thoát nhìn có thể chịu được sức nặng của mình, từ từ dẫm chân trèo lên. Điều chỉnh nhịp thở ổn định, tôi cố gắng bám vào những mũi chông đá này, tự nhắc mình thoát khỏi dòng nước lạnh buốt. Đến khi nước đọng trên người rút xuống khá khá, thân thể nhẹ đi nhiều, tôi mới tiếp tục bám vào đồng chông đá mà bò lên.

Tôi để ý thấy đám chông đá này rất bóng, không có thực vật bám rễ bên trên... có lẽ là mới vừa trôi lên không lâu... Chẳng lẽ lúc này có người chạm đến cơ quan... Điều này có nghĩa là gần đây hẳn là có đất liền?

Ý tưởng này làm tinh thần tôi trấn tĩnh lại, nhanh chóng nỗ lực bò lên. Ngẩng đầu quan sát một hồi, cao thì có vẻ cao thật, thế nhưng tôi rất có lòng tin, dựa vào đồng chông này làm điểm tựa hẳn là có thể bò lên tới mấy chục mét đi.

Cố định thân thể một chút, tôi lần tay vào chiếc túi chống nước lấy ra một cây hỏa chiết tử, cọ cọ một lúc rồi hung hăng ném về phía trước. Ngay sau đó hỏa chiết tử đụng phải cây chông đá ở cách đó không xa, sau đó hoa hoa lệ lệ mà thẳng một đường rơi vào trong nước, ‘phụt’ một cái rồi tắt ngấm.

Lòng tôi đau đớn vô cùng. Rút kinh nghiệm, lần này tôi nhắm đúng mục tiêu ném ra một cái hỏa chiết tử nữa. Một đường sáng lập lờ quét qua không gia tắm tối, sau đó dừng lại ở một góc nào đó, thấp sáng quang cảnh khu vực xung quanh.

Cách chỗ tôi đang vất vả không đến hai mươi thước quả nhiên thực sự có bãi đất trống. Nhưng là... Tôi căng mắt nhìn tới... Trên bãi đất trống kia hình như chất đầy... thi thể? Ý tưởng này vừa xẹt qua đại não thì cũng là lúc ánh sáng từ hỏa chiết tử tắt ngấm.

Toàn thân tôi vốn đã ướt đầm, lúc này lại toát ra một trận mồ hôi lạnh, khó chịu vô cùng. Xem ra, ngôi mộ này quả nhiên là nơi chẳng tốt đẹp gì. Không biết những thứ trên bãi đất kia là cái gì, nếu quả thật là thi thể thì còn đỡ... nhưng nếu có bánh tồng...

Thôi đi, dù sao thì tôi cũng phải đi tới đó, bị bánh tồng cắn chết hay là bị vây khốn ở giữa đám chông này đến chết đều chẳng phải ý tưởng hay ho gì.

Thầm hít sâu một hơi, móng lừa đen mang theo ban này đã ném cho Bàn Tử rồi, hiện tại bên trong ba lô của tôi chỉ còn lại có một túi gạo nếp. Nếu những thứ trên bãi đất kia quả thật là bánh tồng, gạo nếp này chính là vật trừ tà duy nhất rồi. Tôi buộc túi gạo nếp lên lưng, lách qua chông đá, chậm rãi trèo tới bên kia. Đoạn thời gian ngắn ngủi này thực sự là muốn lấy mạng người ta mà.

Đèn pin của tôi đã đưa cho Hắc Nhân Kính, đây là một vấn đề khiến tôi vô cùng buồn bực, phạm vi ánh sáng của hỏa chiết tử rất hạn hẹp, cầm nó trong tay, nhiều lắm cũng chỉ có thể chiếu sáng được đám bọt nước dưới chân mà thôi. Cho nên, khi tôi từng bước tiếp cận với một đồng đen đen trên bãi đất kia, đích thực phải dùng hết can đảm của cả một đời.

Trên bãi đất vừa trải rộng như thế, chỉ có tiếng bước chân của tôi từng hồi vang vọng lại. Càng tới gần hiện trường, chân tôi lại càng có dấu hiệu như muốn nhũn ra, thế nhưng tôi vẫn cố gắng bức ép chính mình phải cực kỳ thanh tỉnh.

Tôi dùng hỏa chiết tử chiếu sáng những thứ đang vật vờ trên mặt đất kia... Đích thật là thi thể, hoàn toàn không có dấu hiệu thi biến. Nghĩ đến trước mặt chính là một đám xác chết không có sức công kích, tuy rằng tôi vẫn thoáng nổi da gà, thế nhưng cũng không hoảng sợ như trước.

Tôi ngồi xổm xuống, sờ lên một khối thân thể gần nhất, lật ngửa thân thể đối phương lại. Ngay sau đó tôi giật mình. Ánh mắt của người kia cứ nhiên lại mở to như vậy, tuy rằng vô thần, nhưng vẻ mặt lại lộ ra sự sợ hãi tột cùng. Đó là biểu tình cuối cùng của một người trước lúc chết vì đột ngột mất mạng mà ngưng kết lại như vậy.

Tôi thầm hít một hơi thật sâu, cầm hỏa chiết tử xem xét một lượt thi thể kia. Không có ngoại thương. Tôi có chút hoài nghi, chẳng lẽ đám người kia là vì độc khí mà chết? Nhưng hạ đầu mà không mang theo mặt

nạ phòng độc căn bản là một hành vi tự sát, chẳng lẽ độc này xông đến quá nhanh, khiến người ta không kịp trở tay mà vong mạng? Tôi có chút luống cuống, để đảm bảo an toàn liền vội vã đeo mặt nạ phòng độc của mình lên.

Đảo mắt nhìn chung quanh một chốc, tôi phát hiện ở đây ước chừng có tám cái xác, tư thế chết không cái nào giống cái nào, thế nhưng về mặt thì lại nhất loạt giống nhau. Căn cứ vào hiện trạng thi thể, hẳn là đám người này mới chết không lâu, trang phục của bọn họ không giống với đám người lão K kia, có lẽ là nhóm người thứ hai mà mấy cô nhân viên nhà hàng lúc trước đã nói tới.

Tôi không khỏi có chút hoảng hốt. Lần hạ đầu này thi thể bắt gặp đều là... mới chết. Xem ra nơi này chắc chắn không thể ở lâu!

Tôi lại nhìn đồng thi thể một lượt, thầm nghĩ đồng bọn của đám người này cũng thật thiếu nhân đạo, cư nhiên bỏ lại một đồng xác chết còn mình thì chạy đi trước. Nhưng ngẫm lại, tình huống lúc đó hẳn là rất khẩn trương...

Tôi chấp tay bái lạy bọn họ một cái, trong lòng khẽ nói: ‘Các vị, không phải là tôi vô tình, nhưng tôi cũng rất quý trọng tính mạng mình a... Các vị hãy yên tâm mà ra đi...’

Đúng lúc này, tôi chợt ngăn người, mồ hôi lạnh nhất thời túa ra từng trịn. Đúng vậy... Không sai... Có một bàn tay bất ngờ vươn tới nắm chặt mắt cá chân phải của tôi.

— Lại một lần nữa bị cảnh tượng này dọa đến rơi lệ a —

20. Chương 20

Vừa nãy tôi đã kiểm tra qua, tám cỗ thi thể, không có lấy một cái còn sống... Chẳng lẽ, bởi tay tôi chạm qua chạm lại mà bọn chúng liền... thi biến?

Suy nghĩ này nhất thời xoẹt qua đầu óc của tôi, tôi lập tức ném hỏa chiết tử trong tay đi, đồng thời hung hăng rứt chân phải về phía sau. Không ngờ chân tôi thế mà lại có thể dễ dàng thoát khỏi sự khống chế của bàn tay nọ.

“Nóng quá...” Một thanh âm rất khẽ vang lên, rất chậm, rất yếu ớt.

Tôi sửng sốt một hồi, thấy cây hỏa chiết tử vẫn còn hừng hực cháy trên mặt đất, lại vội vàng đi tới nhặt lên, cẩn thận soi xuống dưới chân... Là một người. Người nọ đích thực là một trong tám cỗ thi thể kia, nhưng hiện tại anh ta đã hé mắt nhìn tôi, rõ ràng là còn sống.

Anh ta chỉ chỉ vào cây hỏa chiết tử trên tay tôi, nói, “Nóng, đừng ném bậy...”

Tôi vội vàng gỡ mặt nạ phòng độc xuống, đỡ người nọ lên. Anh ta hình như ngồi không nổi, toàn thân mềm nhũn mà cũng lạnh đến dọa người.

“Anh, anh có sao không? Bị thương ở đâu?” Kỳ thực, trong hoàn cảnh hiện tại gặp được một người sống, tôi cao hứng vô cùng. Mặc dù nhân tâm nhiều khi còn tàn ác hơn ma quỷ, thế nhưng dù sao thì cũng là cùng chủng tộc, ít nhất có thể trao đổi thương lượng đi...

Anh ta lắc đầu, nói, “Không bị thương, cậu là ai?”

“Ách...” Tôi gãi đầu, bất đắc dĩ nói một câu, “Cũng là người trong nghề thôi, ha ha...”

Người kia ngẩng đầu nhìn tôi một cái, trong mắt lộ ra ý cười châm biếm, thế nhưng vẫn gật đầu, “Lạnh quá, cậu không phải có mỗi lửa sao? Nhóm một đồng lửa lên đi.”

Trong lòng tôi thầm nghĩ, tên khốn nhà anh là đang làm khó tôi sao, chu dù tôi có mỗi lửa, nhưng phải tìm củi ở đâu để mà đốt đây?

Chẳng ngờ, anh ta tựa hồ như hiểu tôi đang suy nghĩ cái gì, vươn tay chỉ vào mắt thi thể của đám đồng bọn.

Tôi ngu cả người, tức thì đứng bật dậy, khiến cho anh ta mất đi chỗ dựa lại ngã ngửa ra sau.

“Anh! Anh sao có thể châm lửa thiêu bọn họ!” Tôi ảo não, cũng quá đáng quá rồi! Bọn họ dù sao cũng là đồng bọn của anh ta đi?! Khó khăn một chút cũng thôi, lại còn muốn đốt bọn họ để sưởi ấm?!

Người đàn ông kia ném cho tôi một ánh mắt khinh thường, “Nghĩ cái gì vậy? Trong ba lô của bọn họ có quần áo, lấy ra mà đốt.”

Quần áo tất nhiên không thể cháy lâu dài, thế nhưng nhóm lên một ngọn lửa để sưởi ấm tạm thời cũng không khó. Hơn nữa, đám người này hình như rất sợ lạnh, cho nên quần áo mang theo đều là đồ đồng cực dày, gộp tất cả quần áo của bảy người kia lại, xem như cũng đủ.

Kỳ thực tôi muốn đổi một bộ quần áo khác, thế nhưng cảm thấy kích cỡ cũng không vừa, chỉ đành tiếp tục ngồi một bên mà hong khô quần áo ướt sũng trên người mình thôi.

Nhờ vào ánh sáng của đồng lửa, tôi quan sát người đàn ông đang ngồi bên cạnh. Có lẽ là vì lúc trước mới trúng một đòn trí mạng, cho nên hiện tại sắc mặt của anh ta vẫn trắng bệch đến dọa người. Tóc của anh ta rất dài, buông thẳng xuống tận xương vai, mà khuôn mặt thoáng ẩn thoáng hiện bên dưới mái tóc ấy thoát nhìn cũng khá là thanh tú, ước chừng xấp xỉ tuổi tôi. Nhưng người này khi vừa tỉnh dậy, câu nói đầu tiên chính là bảo tôi đừng ném lửa linh tinh... e rằng tư duy cũng chẳng giống người thường đâu...

“Sao chỉ có một mình cậu?” Khi tôi còn đang ngẩn người suy nghĩ, anh ta bất chợt lên tiếng hỏi một câu như vậy.

Tôi sửng sốt, lập tức nhớ lại tình cảnh của mình lúc trước, “... À, tôi bị tác khỏi nhóm của mình.”

“Cậu tới đây là vì nửa miếng Lung văn song bức ngọc kia?” Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt dưới tia lửa bập bùng thoáng có chút gì lơ mơ bất định.

Tôi khựng người một chút. Tuy rằng giờ phút này hai chúng tôi đều là đơn thân độc mã ở nơi đây, nhưng người này thoát nhìn cũng không giống người dễ bị người ta lừa gạt. Hơn nữa, vào thời điểm này, nói dối cũng không có tác dụng gì, cho nên tôi dứt khoát gạt đầu.

Người đàn ông kia khẽ cười một tiếng, nhún vai tựa hồ cũng không quá lưu tâm tới đáp án của tôi.

Tôi có chút bức bối, chẳng lẽ anh ta hạ đầu lại không phải vì nửa khối ngọc kia hay sao? Còn có, người này thật là quái dị, tất cả đồng bọn của anh ta đều chết sạch, thế mà anh ta ngay cả một tia đau thương hay sợ hãi cũng đều không có.

Tôi nghe những tiếng lách tách phát ra từ đồng quần áo đang hừng hực bốc cháy, lại nhìn mấy cái thi thể xung quanh, như thế nào cũng cảm thấy cần phải nói gì đó cho bầu không khí quỷ dị này giảm đi một chút, “Tôi tên là Ngô Tà, phải gọi anh như thế nào đây?”

Người đàn ông kia hiển nhiên không ngờ tôi sẽ hỏi tên anh ta, chính là ngẩng đầu quan sát tôi một chút, sau đó gượng cười, “Tôi họ Long, tên là Phúc Vũ.”

... Người này nói chuyện sao lại nho nhã đến vậy? Tôi nghe mà toàn thân cảm thấy không được tự nhiên.

“Vậy, anh Long, anh có biết tình huống bên trong ngôi mộ này rốt cuộc là như thế nào không? Tôi lần mò nửa ngày cũng không tìm được cửa ra.”

Vốn dĩ chỉ là không biết nói chuyện gì, cũng không trông chờ anh ta có thể nói cái gì cho tôi biết cho nên mới hỏi đại một câu. Thế nhưng chẳng ngờ, người đàn ông nọ lại gạt đầu, tùy tiện nhặt lên hòn đá nhỏ, vẽ vẽ vài đường lên trên mặt đất.

“Đây là phòng chủ mộ, ở chính giữa đặt quan tài, là nơi linh khí của toàn mạch núi này hội tụ.” Vừa nói anh ta vừa vẽ một khối lập phương, đại diện cho gian mộ thất chính. “Phía Tây Bắc, Đông Bắc, Tây Nam và Đông Nam của gian mộ thất chính có bốn gian phòng bát giác, nơi đó là cơ quan bày rập, một khi đi vào thì tám, chín phần mười là không thể ra được.”

Tôi gạt mạnh đầu, tự nhiên liên tưởng đến động tác đùa giỡn đặc biệt ‘đẹp trai’ của tên Hắc Nhân Kính ngu ngốc kia.

Người đàn ông nọ mỉm cười, ở hướng Đông Bắc, Tây Bắc, Đông Nam và Tây Nam liên tục vẽ bốn hình vuông nhỏ, sau đó ở bốn góc của mấy hình vuông kia đánh dấu một đường ngang.

Trong lòng tôi âm thầm để ý, có lẽ là trước đó chúng tôi đã suy đoán đúng, khối Lung văn song bức ngọc kia quả nhiên là bảo vật trấn mộ.

Long Phúc Vũ càn hòn đá nhỏ nhả vào đường ngang ở phía đông, nói, “Nửa khối Lung văn song bức ngọc còn lại chính là nằm ở chỗ này.”

Tôi trầm mặc một hồi lâu, lại nói, “Thoạt nhìn muốn lấy được khối ngọc này thực... dễ.”

Long Phúc Vũ xấu xa cười, sắc mặt trắng bệnh ban đầu cũng vì nụ cười này loáng thoáng có thêm vài phần sinh khí. “Cậu muốn khối ngọc kia làm gì?”

“Không phải là tôi muốn.” Tôi đáp lại một câu như thế. Mà quả thực, tôi cũng chẳng hề có hứng thú với miếng ngọc này, lần này hạ đấu, chẳng qua là muốn đánh cuộc với Muộn Du Bình một phen mà thôi.

“Hừ.” Long Phúc Vũ khê hừ một tiếng, thanh âm không lớn, thế nhưng tôi lại nghe được thực rõ ràng.

Tôi biết anh ta không tin tôi, nhưng lời tôi nói chính là sự thật.

Hai chúng tôi không tiếp tục tán gẫu với nhau nữa, xung quanh nhất thời một mảnh tĩnh lặng bao trùm. Ngay sau đó một hồi thanh âm ‘lạch cạch’ từ đâu truyền đến, giống như có cái gì đó đang lồm cồm bò trên mặt đất vậy. Mà thanh âm này khiến cho tôi cảm thấy có chút quen tai, hình như đã từng nghe thấy ở đâu rồi thì phải.

Tôi ngẩn ra, sau đó đứng bật dậy, rút một thanh đao nhỏ ở trong túi tranh bị ra. Nhưng mà cái gì cũng không hề nhìn thấy... xung quanh cũng không xuất hiện thêm bất cứ vật thể lạ gì... Đúng, không xuất hiện thêm bất cứ cái gì, thế nhưng... lại thiếu đi một cái gì đó.

Tôi trừng lớn con mắt, đếm lại một lượt đồng thi thể ở xung quanh, đếm lại một lần nữa, rồi lại đếm lại một lần nữa... sáu cái... ngoại trừ Long Phúc Vũ còn chưa chết đang ngồi bên cạnh, đích thực là thiếu đi một cỗ thi thể.

Lòng tôi vù vù thổi lên một trận gió lạnh, trước đó tôi đã cảm thấy bãi đất này có cái gì đó là lạ, hiện tại sau khi nghe Long Phúc Vũ ba hoa mấy câu lại quên mất trọng tâm, cứ nhiên lại đi nổi lửa mà nghỉ ngơi ở chỗ này!

Phải lập tức rời khỏi đây! Tôi đứng dậy, chuẩn bị nói một tiếng với Long Phúc Vũ, chẳng ngờ tên kia cứ nhiên gãi đầu, ngáp một cái, rồi nói, “Ài nha~ Tôi quên mất, nơi này là sào huyệt của Huyết thi bức (*bức = dơi*).”

Tôi phát ngốc rồi. Huyết thi bức mà anh ta nói tới, xem ra tám, chín phần mười chính là đám dơi khổng lồ ăn thịt kia đi. Nhưng là, anh ta lại nói nơi này là ‘sào huyết’ của bọn chúng?!

“May là vừa nãy châm lửa, nếu không thì chẳng biết sẽ phát sinh loại chuyện gì đâu.” Long Phúc Vũ đứng lên, vỗ bụi đất bám trên quần áo, “Nhưng đồng lửa nãy cũng sắp cháy hết rồi, xem ra khó lòng chạy thoát được.”

...

Anh ta rốt cuộc là đang nói cái gì? Cái gì mà khó lòng chạy thoát... Trong lòng tôi âm thầm kinh hãi, đảo mắt nhìn khắp xung quanh một lượt. Chẳng biết từ lúc nào, trên vách tường xung quanh chỗ chúng tôi, trên những mỏm đá nhô lên khỏi mặt nước, thậm chí trên cả những cây chông xuyên ra khỏi bức vách kia, đã treo đầy những vật thể đen xì nào đó... Khắp từ trên xuống dưới, bốn phía xung quanh đều chi chít dơi ăn thịt!

Lần này chết chắc rồi! Tôi nhìn đồng lửa đã không còn duy trì được bao lâu nữa, lại nhìn cảnh tượng đáng sợ xung quanh, thầm nghĩ, những con dơi này, chung quy là vẫn sợ lửa. Nhưng mà lửa hiện tại đã yếu đi rất nhiều, cho nên nhiều con đã bắt đầu giương cánh, chỉ chờ cơ hội lửa tắt để bay lên.

Mà Long Phúc Vũ kia, không biết có phải bởi vì đã từng trải qua một hồi chết hụt, cho nên vẻ mặt trì độn vô cùng, giống như chẳng hề quan tâm đến tính mạng của mình, cứ như thẳng ngốc đứng lạng một bên quan sát, ra vẻ tìm kiếm một cái gì đó.

“Anh làm cái gì đấy?” Tôi gắt giọng hỏi, thần kinh lúc này đã căng thẳng đến cực hạn rồi.

“Trong hành trang của người ở bên cạnh cậu có súng và đạn.” Anh ta đáp một câu chẳng liên quan như thế.

Vào lúc này súng có tác dụng cái rắm gì, còn không phải vẫn chết như thường sao! Trong lòng tôi thầm mắng, thế nhưng vẫn lặng lẽ dịch chuyển đến chỗ thi thể bên cạnh, gỡ lấy balo của người nọ kéo về đây.

Trong ba lô có rất nhiều đồ hỗn tạp, tôi lấy ra được hai quả pháo sáng, còn có một cây súng lục và một băng đạn. Khẩu súng đất của tôi bởi vì lúc trước chạy như điên trong hàng lang cùng với Muộn Du Bình mà chẳng biết đã ném đi đằng nào rồi. Bất quá khẩu súng lục này tuy rằng lực sát thương không mạnh bằng súng đất, nhưng lại cơ động và thuận tay hơn.

Tôi thở dài, dựa vào mấy thứ trên tay hiện tại, cũng chẳng chống đỡ được bao lâu. Nhìn đồng lửa mỗi lúc một yếu dần, lại cảm nhận được vết thương đang âm ỉ đau nhức trên lưng, thầm nghĩ lần này lại không thể tránh khỏi một hồi dày vò da thịt rồi. Súng này, tên Long Phúc Vũ kia là ý bảo tôi dùng để tự sát có phải không?

Ngay thời khắc lẫn ranh của sống chết, Long Phúc Vũ kia đột nhiên cười nhẹ một tiếng, “Hắc, thật sự là có.”

Không đợi tôi lên tiếng hỏi có cái gì, đã thấy phía trên vách đá bất chợt nhô ra một cọc chông đá nhọn hoắt. Tôi hoảng sợ vội vã tránh ra. Mà phía trên cái chông to bự này, cứ nhiên xuất hiện một lỗ thông gió tối đen như mực. Lỗ thông gió này to gấp đôi cái lỗ mà tôi cùng Hắc Nhân Kính và A Qua đã bò qua lúc trước, xem ra chỉ cần cong người là có thể thuận lợi di chuyển ở bên trong.

Trong nháy mắt tôi hiểu được, vừa rồi tên này ngăn người tìm kiếm kiếm chính là tìm chỗ để khởi động cơ quan. Nhưng là cũng không để tôi có thời gian kịp suy nghĩ nhiều, đồng lửa đã sắp tắt nhóm rồi.

Thời khắc cuối ngay khi ánh lửa biến mất, tôi nghe thấy vô số tiếng vỗ cánh ở xung quanh. Con Huyết thi bức ở gần chúng tôi nhất tức tốc lao tới, tôi cắn răng một cái, giơ súng đánh rụng vóng vuốt của loại súc vật vừa mới chạm đến chóp mũi tôi.

“Anh đang làm cái gì đó, chạy mau đi!” Tôi thấy Long Phúc Vũ kia vẫn còn ngây ngốc nhìn cửa động mà không chạy, nhất thời nổi nóng, người này, chẳng lẽ không biết là tôi đang yểm trợ cho anh ta hay sao?

Chẳng ngờ tên kia thế nhưng quay đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi một cái, vẫn tiếp tục ngăn người không hề nhúc nhích.

Lập tức một con dơi lao tới định tấn công vào lưng của anh ta. Tôi hoảng hốt, tức tốc nã đạn vào con dơi kia, nhưng là kỹ thuật bắt súng của tôi không thể sánh bằng bọn Phan Tử, cho nên con dơi kia chỉ bị kinh hách một chút, vỗ cánh bỏ đi chứ không chết.

Nhưng bộ dạng hiện tại của tôi có quá nhiều sơ hở, vì thế, má và vai phải lập tức bị trúng một trảo của đám súc sinh, cảm giác đau rát theo đó mãnh liệt lan tràn. Thật không thể hiểu tên đần độn kia đang nghĩ cái gì, cứ ở đây bắn đạn chúng tôi cơ bản là không thể thoát được! Cắn răng một cái, tôi nhét khẩu súng vào trong người sau đó quay lại kéo theo tên ngốc kia tức tốc chạy vào lỗ thông gió.

Tôi cảm thấy tay của tên kia cứng đờ, nhưng cũng không giẫy dụa thoát khỏi tay tôi, vì thế tôi trực tiếp lôi anh ta chạy vào lỗ thông gió. Trong thời khắc này, trên thân thể tôi để lộ ra không biết bao nhiêu sơ hở chết người, thế nhưng nếu như một người đã lâu vào bước đường cùng mà nổi cơn điên thì cũng chẳng còn quan tâm đến bất cứ một cái gì cả.

Tôi một tay che mặt, một tay lôi kéo cổ tay của tên ngốc kia, dùng tất cả sức lực của mình mà chạy như điên như dại. Tiếng vỗ cánh không ngừng vang lên bên tai, lúc này đây, tôi bất chợt nhớ đến Muộn Du Bình. Hiện tại tôi mới biết kéo theo một người bỏ chạy trốn chết có bao nhiêu vất vả. Thì ra lúc trước anh ta cũng tổn hao tâm sức để kéo tôi bỏ chạy như thế này, một đường che chở cho tôi. Đối với anh ta mà nói, tôi thực sự là một gánh nặng...

Nghĩ như thế, tôi không khỏi cảm thấy sống mũi cay cay, nhưng nhịp bước dưới chân lại càng nhanh càng mạnh.

— Tiểu ca sẽ không cảm thấy cậu là gánh nặng của anh ta đâu —

21. Chương 21

Tay của Long Phúc Vũ mềm mại và yếu ớt, hoàn toàn không có khí lực, hơn nữa lại phi thường lạnh lẽo. Anh ta không hề giãy dụa, thẳng một đường chạy theo tôi.

Cường địch ở ngay phía sau lưng, chúng tôi một câu cũng không nói, chỉ cắm đầu bỏ chạy. Lỗ thông gió này không dài, thế nhưng mồ hôi cùng với máu bám ở trên người không ngừng chảy xuống, khiến tôi cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Toàn thân đám súc sinh này mang theo một mùi tanh tưởi theo từng nhịp vỗ cánh mà tản mát vào không gian, ở chỗ chật hẹp này càng nồng nặc vô cùng.

“Mẹ nó! Khốn nạn thật!” Sau cùng tôi cũng không còn chú ý đến hình tượng bản thân nữa, cứ thế một đường vừa chạy vừa mắng chửi.

Cửa ra ở ngay trước mặt, mà hiện tại toàn thân tôi đã thương tích đầy mình. Tôi nghĩ Long Phúc Vũ chạy phía sau tôi hẳn là còn thảm hại hơn gấp bội. Thế nhưng suốt dọc đường cũng không hề thấy anh ta kêu đau, thêm nữa tốc độ chạy cũng không suy giảm, chắc là cũng bị thương không nặng.

“Anh chịu khó một chút, chúng ta sắp thoát ra rồi!” Biết rõ người kia sẽ không đáp lại, nhưng tôi vẫn vừa thở hồng hộc vừa an ủi một câu.

Lời vừa dứt, chúng tôi nhảy ra khỏi miệng lỗ thông hơi, sau đó rơi xuống vách đá của một cái hành lang nào đó. Bên trong mộ huyết này có rất nhiều hành lang chồng chéo lên nhau, đã vậy kết cấu còn giống nhau vô cùng. Cho nên hành lang trước mặt này, có khả năng cũng bố trí cơ quan, chỉ cần chạm đến bộ phận khởi động, lỗ thông gió tức khắc sẽ được mở ra ngay.

Lúc trước tôi cho rằng những cơ quan này là để phòng ngừa bọn trộm mộ, thế nhưng bây giờ nghĩ lại, liền nhận ra một cái tác dụng nữa, đó chính là mở đường cho đám dơi ăn thịt người, để chúng tràn lan vào bên trong mộ huyết.

Tôi quay đầu lại nhìn Long Phúc Vũ. Tên này bị thương xem ra còn không nặng bằng tôi, trên mặt anh ta chỉ có vài vết xước xát nhỏ, thậm chí còn không chảy máu. Tôi nói, đám dơi này thực không công bằng, tại sao còn phân biệt đối xử cả với đối tượng để tấn công như thế a.

Ánh mắt của Long Phúc Vũ có phần ngây dại, anh ta cứ chăm chăm nhìn vào bàn tay tôi đang nắm trên cổ tay anh ta, tựa hồ như muốn nuốt cả bàn tay của tôi vào vậy. Trong lòng tôi âm thầm kinh hãi, theo bản năng định rút tay về, thế nhưng còn chưa kịp hành động, mắt con dơi dẫn đầu đã từ trong lỗ thông hơi ban nãy đuổi phóng ra. Đành vậy, tôi tiếp tục kéo chặt tay người kia chạy về phía trước.

Bất ngờ một tiếng súng vang lên.

Sau đó là một hồi âm thanh giao tranh kịch liệt.

Nếu như không phải hoàn cảnh hiện tại không cho phép dừng bước, tôi thật muốn đứng lại nghe ngóng xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Chẳng biết tốt xấu như thế nào, tôi vẫn một mực chạy thẳng về phía trước. Tiếng đánh nhau kia cũng theo đó mà mỗi lúc một rõ rệt hơn.

Thực sự là trước sau đều là kẻ địch mà! Nhưng hiện tại dừng lại là không có khả năng, so với con đường chắc chắn phải chết, tôi thà chọn con đường chưa biết sẽ ra sao cả. Vì thế, tôi kiên trì chạy tiếp.

Chờ đến khi thanh âm ầm ầm kia vang lên ngay sát bên tai, tôi mới sững sốt một hồi, trong đám người đang đánh nhau kia lại hiện ra mấy gương mặt cực kỳ quen thuộc: Muộn Du Bình, Bàn Tử, Hắc Nhân Kính và A Qua. Mà bọn người đang đánh nhau với bọn họ chính là đám người của lão K. Nhưng không biết có phải là tôi nhìn nhầm hay không, lão K và cái người được gọi là ‘ông chủ’ kia hiện tại không có mặt trong đội ngũ.

Bọn họ nghe được tiếng bước chân của chúng tôi, cho nên tạm dừng giằng co, không có chuyển động.

Khi tôi và Long Phúc Vũ xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, không ngoài dự đoán, cả đám bọn họ liền choáng váng một hồi.

Bàn Tử nhìn tôi, con mắt tròng lớn như sắp sửa lọt tròng mà rơi xuống, vừa mở miệng liền chửi thề, “Mẹ nó! Đồng chí Thiên Chân? Cậu thế mà đi chọc vào ổ dơi sao?!”

Hiện tại tôi làm gì có thời gian đôi co cùng gã, căn bản là không thể dừng chân, vì thế tôi vội vàng chạy về phía bọn họ, vừa chạy vừa tốt bụng xua tay ra hiệu bọn họ cũng mau chạy đi.

Đám người lão K đã từng bị đám dơi này giày vò một trận, nhất thời trở nên luống cuống, vội vã bỏ chạy, đồng thời không ngừng nã súng lại hướng này.

Tôi biết bọn họ căn bản là muốn bắn dơi, thế nhưng tôi và Long Phúc Vũ rõ ràng là những mục tiêu dễ bắn trúng hơn so với đám dơi nhiều. Bị một hồi tiếng súng này làm cho kinh hãi, bước chân của tôi chậm lại trông thấy. Mà Long Phúc Vũ còn thảm hại hơn tôi, anh ta hình như trúng đạn, thân thể nhất thời mềm nhũn cả ra. Tôi vừa lo lại vừa vội, thậm chí đám người kia thật là con mẹ nó khổ nạn mà!

Thoảng một cái, một con dơi đã sà xuống trước mặt tôi, vừa ngẩng đầu, dường như tôi có thể cảm nhận được đám lông lá ở ngay phần bụng của nó. Tôi cúi đầu thật mạnh, định giơ tay lên ngăn cản, thế nhưng móng vuốt của con súc sinh kia đã vươn gần tới mặt tôi rồi, chỉ một khắc nữa là liền cào tới.

Tôi sợ hãi ôm đầu, bất chợt giật mình nhớ đến người kia, vì thế nhắm nghiền hai mắt hét to một tiếng, “Trương Khởi Linh —!!”

Gần như ngay tại thời khắc tôi cất tiếng hét, thì vật thể đang chìa vuốt ngay trước mặt tôi cũng bất thành linh phát ra một tiếng ‘chít’ vô cùng thảm thiết, sau đó rơi bịch xuống mặt đất.

Tôi đảo mắt nhìn qua, chỉ thấy trên lưng con dơi kia đang cắm một lưỡi dao rất nhỏ. Không đợi tôi ngược mắt nhìn lên, đầu đã bị một nguồn lực đè xuống, bên tai liên tục có một trận gió vùn vụt bay qua. Đám dơi kia gây chấn động một hồi, nhưng thanh âm qua một lúc sau bất chợt nhỏ đi rất nhiều.

Lòng tôi bất chợt âm lên, thân thủ này, tốc độ này, ra tay dứt khoát như thế này, ngoại trừ Muộn Du Bình thì còn có thể là ai. Nhất thời cảm giác tìm thấy đồng đội khiến cho tôi thấy lệ nóng quanh tròng. Tôi gỡ ba lô trên vai xuống ném về phía trước, hét to, “Trong ba lô có pháo sáng!”

Không nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất, hẳn là có người bắt được rồi. Lúc này tôi mới dám dừng bước chân, nghĩ đến ban nãy chính mình còn kéo theo Long Phúc Vũ, tên này bị thương, chắc chắn là không thể chạy tiếp được.

Đúng vào lúc này, A Qua đột nhiên hét lớn, “Mọi người nằm xuống!”

Tôi nhất thời ôm đầu ngồi xổm xuống đất, đồng thời cũng buông bàn tay đang nắm tay Long Phúc Vũ ra, hung hăng ấn đầu anh ta xuống. Kỳ quái chính là tên kia lại không hề cự nự hay giãy dụa, mặc dù cú ấn này của tôi có hơi nặng.

Tuy rằng hai mắt đã nhắm nghiền, thế nhưng tôi vẫn cảm giác được một chùm tia sáng cực mạnh đang nổ ra ngay trước mắt. Loại pháo sáng này nổ không lớn, thế nhưng ở hành lang chật hẹp như thế này, thực cũng đủ sức sát thương.

Nhất thời, tôi ngửi thấy một mùi thịt nướng khen khét, kèm theo một hồi thanh âm chín chín thảm thiết của đám dơi. Không để tôi kịp phản ứng, một quả pháo sáng nữa lại phát nổ.

Loài dơi vốn đã rất sợ ánh sáng, từ khi nhìn thấy ánh đèn pin của đám người Muộn Du Bình sức tấn công của bọn chúng đã giảm đi trông thấy. Mà hai lần phát nổ của pháo sáng này đích thực đã hoàn toàn tiêu diệt cả đám chúng nó rồi.

Mấy chục con Huyết thi bức cứ thế mà bị nổ thành dơi nướng, những con còn lại thì thực mạng chạy trốn khắp nơi, nhanh chóng lẩn vào các lỗ thông hơi để quay về hang ổ. Rốt cuộc có thể thả lỏng một chút rồi.

Tôi ngẩng đầu, phát hiện ngoại trừ Muộn Du Bình, tất cả mọi người cũng đã chạy tới đây, đang đồng loạt nhìn vào Long Phúc Vũ.

Bất chợt tôi giật mình kinh hãi, vội vàng kéo Long Phúc Vũ qua, hỏi, “Này? Anh có ổn không?”

Ai ngờ, tên kia một chút phản ứng cũng không có, giống như ngủ gục mà đầu vẹo qua một bên.

“Ách!” Tôi sợ hãi, vội vàng đỡ lấy bờ vai của anh ta, “Này?!”

Bất chợt, Bàn Tử đi tới ngăn lại động tác của rồi, đồng thời kéo tôi sang một bên. Không có tôi làm chỗ dựa, Long Phúc Vũ giống như người không xương mà chậm rãi té nhào xuống mặt đất, không hề nhúc nhích.

“Anh ta bị thương!” Tôi vội vàng muốn thoát khỏi sự khống chế của Bàn Tử, nói, “Anh mau giúp anh ta kiểm tra xem...”

“Anh ta chết rồi.” Bàn Tử không để ý đến tôi, mà nhìn chăm chăm về phía Long Phúc Vũ.

Trong đầu tôi nổ ‘ùynh’ một tiếng, vội vã phủ nhận, “Không đâu! Anh ta chẳng qua vừa mới bị trúng đạn thôi, anh đi xem một chút, không chừng còn có thể cứu được...”

“Không thể cứu được.” Bàn Tử quay lại nhìn tôi, ngữ khí cùng sắc mặt vô cùng quỷ dị, “Ngô Ta, người này chết ít nhất cũng phải bốn tiếng rồi.”

— Cảm thấy những lời này vô cùng vô cùng quỷ dị —

22. Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi ngây ngốc nhìn Bàn Tử, cảm thấy khuôn mặt béo tròn của gã từ trước tới nay chưa bao giờ toát ra một vẻ cổ quái như thế. Vì vậy, tôi vươn tay véo hai bên má gã ta, hung hăng kéo một cái.

Lập tức Bàn Tử hét thảm một tiếng, sau đó ‘bộp’ một cái đánh rụng ma trảo của tôi.

Hắc Nhân Kính đi tới bên người Long Phúc Vũ, đỡ anh ta nằm ngửa ra, sau đó ra hiệu gọi tôi bước tới.

Tôi ngây ngô đi tới chỗ hai người bọn họ. Chỉ thấy Hắc Nhân Kính chỉ vào vết thương một màu tím ngắt do bị dơi cào ở trên mặt Long Phúc Vũ, nói, “Bị cào sau khi chết, cho nên mới không chảy máu.”

Ngay sau đó trong lòng tôi dấy lên một cảm giác kinh hãi, tôi vươn tay sờ lên mặt mình, máu chảy ra lúc vừa rồi đã sớm đông cứng lại. Sau đó, Hắc Nhân Kính lại nâng cánh tay Long Phúc Vũ lên, quơ quơ ở trước mặt tôi, “Nhìn thấy không? Bắt đầu cứng lại rồi.”

Chẳng những cánh tay của người kia đã bắt đầu cứng mà ngay cả chỗ bị Hắc Nhân Kính nắm lấy cũng đã chậm rãi xuất hiện dấu hiệu của thi ban (*) rồi.

(*) Thi ban: những mảng da đổi màu trên cơ thể người chết do tế bào thành mạch máu vỡ, các tế bào máu tràn ra, cùng với tác dụng của lực hấp dẫn tập trung lại ở mao mạch và tĩnh mạch nhỏ.

Tôi lắc lắc đầu, bước lui về phía sau mấy bước.

“Còn có, cậu vừa gọi người này là gì?” Hắc Nhân Kính liếc mắt nhìn tôi một cái rồi hỏi.

Tôi không trả lời anh ta, chỉ chăm chăm nhìn vào thi thể Long Phúc Vũ.

Hắc Nhân Kính thở dài một tiếng, đứng lên, vươn tay kẹp lấy một tờ giấy ở trong túi áo của thi thể, đi đến trước mặt đưa cho tôi.

Tờ giấy kia là giấy chứng nhận hành nghề của phóng viên, người đàn ông trong tấm hình chụp bên trên đang cười đến là tươi vui xán lạn, hoàn toàn khác biệt với nụ cười mà tôi từng bắt gặp trên môi Long Phúc Vũ. Hơn nữa trên giấy tờ, người này không phải gọi là Long Phúc Vũ, mà là Lâm Văn Hạo.

Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng tôi xông thẳng lên tận đỉnh đầu. Tôi lại thối lui thêm mấy bước, thầm nghĩ không thể nào, “Vừa rồi anh ta còn nói chuyện với tôi mà. Tôi cũng không thể kéo theo một người chết chạy suốt cả quãng đường như thế...” Tôi bắt đầu không thể không chế được mà nói năng lộn xộn.

Mấy người bọn họ ngơ ngác nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra biểu tình thông cảm. Bàn Tử bước về phía tôi mấy bước, ngồi xổm xuống nhìn tôi, nói, “Tôi nói này Ngô Tà, cái đầu này đích thực rất kỳ quái. Miếng ngọc kia cũng là tà vật, cậu tốt nhất vẫn là đưa miếng ngọc kia...”

Bọn họ lại muốn tôi giao ngọc. Vì sao? Chuyện cổ quái kia và miếng ngọc này có liên quan gì đến nhau?

Có lẽ là dịch ý của tôi biểu hiện rõ ràng trên gương mặt, cho nên Bàn Tử nhất thời lộ vẻ sững sờ không thôi.

Căn cứ theo tính cách của Bàn Tử, dưới tình huống như hiện tại chắc chắn gã sẽ nổi nóng một trận. Nhưng chắc là bởi vì bộ dạng của tôi lúc này đã khiến cho gã quá sức kinh ngạc, do đó gã ta mới cố sức trấn tĩnh, tiếp tục tìm lời hay ý đẹp khuyên giải tôi.

“Vướng víu.”

Một thanh âm lạnh lùng từ phía bên kia truyền đến. Vốn dĩ tôi chỉ cảm thấy hàn khí quanh quẩn chạy dọc sống lưng mà thôi, thế nhưng sau khi nghe được hai tiếng này, thì luồng khí lạnh bức người kia cứ thế đánh thẳng vào trong ngực, khiến cho toàn bộ tâm tư tôi cũng đông cứng thực sự rồi.

Tôi chậm rãi quay đầu, nhìn về góc khuất ở phía đằng kia, là... Muộn Du Bình. Anh ta nói, tôi ‘vướng víu’.

— mẹ ghẻ nhà người muốn ngược rồi đi, ta thực rất hiểu mà a —

Tất cả mọi người nhất thời ngậm ngẩn.

Bởi vì Muộn Du Bình này bình thường tuy rằng không nói nhiều, nhưng ăn nói vẫn là rất tử tế. Cũng như anh ta tương đối lạnh lùng, thế nhưng không hề gây khó chịu cho người khác. Huống hồ, hai chữ kia đối với tôi mà nói, thực sự là một đả kích quá lớn rồi.

Trong ấn tượng của tôi, Muộn Du Bình chưa từng có một câu nặng lời nào cả. Nhiều lắm, chúng chỉ là một câu ‘cậu rút cuộc hạ đầu làm cái gì’ ở trong quỷ thành Xà Chiếu kia mà thôi.

Vì thế, hai chữ ‘vướng víu’ này thực sự làm cho tôi sững sờ nửa buổi.

Tuy rằng anh ta thường xuyên tỏ ra xa cách với tôi, cũng chê bai tôi lắm lời và khờ dại, nhưng là anh ta đã cứu tôi không biết bao nhiêu lần, nếu nói nhờ có anh ta cho nên tôi mới có thể sống tới tận bây giờ thì cũng không hề khoa trương. Cho nên... cuối cùng tôi đã coi sự bảo hộ của anh ta như là một lẽ tự nhiên vậy... Nghĩ tới đây, tâm tư tôi không khỏi suy sụp một hồi.

Lần hạ đầu này không có liên quan tới chú ba, cho nên cái địa vị ‘tiểu tam gia’ của tôi đây hoàn toàn không thể mang ra dùng được... chẳng trách... Chẳng trách anh ta lại nói tôi vướng víu mà... Căn bản là chuyện đi này không có sự ủy thác của chú ba, cho nên anh ta cũng không có nhiệm vụ bảo vệ tôi chu toàn nữa.

Nghĩ thế, cảm giác kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh mà cổ thi thể kia mang tới không còn nữa, thay vào đó là một nỗi chua xót mãnh liệt dâng lên nơi đáy lòng. Tôi thoáng nhìn về phía Muộn Du Bình, anh ta đã sớm đứng dậy, một lèo đi vào trong hành lang tăm tối phía trước.

Khẽ cắn môi, tôi tận lực nuốt ngược thứ cảm xúc xót xa kia trở lại trong lòng. Ngô Tà tôi đây còn chưa mềm yếu đến mức bị người châm chọc một câu đã òa khóc lên đâu!

Có thể bởi vì thấy vẻ mặt của tôi quá mức vụn vặt, cho nên Hắc Nhân Kính vốn dĩ đang dẫn đầu đội ngũ liền quay lại, vượt qua Muộn Du Bình đi về phía tôi, ý muốn kéo tôi đi tới cạnh anh ta. Khi băng qua Muộn Du Bình, anh ta còn đặc biệt bấu môi với tên kia một cái.

Ai ngờ, Muộn Du Bình nhìn thấy biểu tình này của Hắc Nhân Kính thì cười lạnh một tiếng, “Tôi nói này, anh đúng là tự tìm phiền toái. Lúc trước không cho cậu ta hạ đấu không phải xong rồi sao, hiện tại chính anh đồng ý, vậy thì tự anh lo liệu đi.”

Lời này vừa nói ra chẳng khác nào như một hồi sấm dài dội xuống.

Nhưng là, tôi nghe những lời này quả thực rất quen tai. Câu nói kia hình như là do chính miệng Hắc Nhân Kính đã nói với Muộn Du Bình khi còn ở trong đội ngũ của A Ninh ngày đó: ‘Tôi nói cậu đây đúng là tự tìm phiền phức mà. Vừa rồi không cho cậu ta lên xe không phải xong rồi sao, bây giờ cậu nói xem, phải làm thế nào đây?’

Mẹ nó! Mẹ nó! Con mẹ nó! Muộn Du Bình! Anh là đồ thù dai, đồ tiểu nhân! Anh... anh... anh... Tôi tức giận đến phát điên, suy nghĩ trong đầu lúng búng một đống như tương hồ, chỉ hận không thể xông tới tâng cho cái khuôn mặt bằng sơn kia rã ra thành tám miếng.

Sau khi tức giận qua đi, ủy khuất và thương tâm lại càng thêm nồng đậm, khiến tôi cơ hồ muốn run lên. Ở đằng trước, A Qua vội vàng chạy theo Muộn Du Bình, mà Hắc Nhân Kính vẫn đứng yên tại chỗ, hình như muốn chờ tôi đi tới bên cạnh, nhưng chờ nửa ngày vẫn không thấy tôi nhúc nhích gì cho nên cũng xoay người rời đi. Chỉ có Bàn Tử tương đối trung lập, sau khi đưa lại ba lô cho tôi, liền vỗ nhẹ vào bả vai tôi, an ủi, “Tôi thấy Tiểu ca không phải có ý như vậy đâu. Lúc trước khi nhìn thấy cậu từ trên vách đá rơi xuống, anh ta cũng gần như phát điên. Nếu không phải Hắc Nhân Kính kia giữ lại, phỏng chừng Tiểu ca cũng nhảy theo cậu rồi. Tôi cảm thấy anh ta chính là...”

Tôi ngắt lời Bàn Tử, quay về phía gã hắc hắc cười vài tiếng, “Mặc kệ đi, tôi cũng không quan tâm đâu.”

Dứt lời, tôi quay đầu lại nhìn Long Phúc Vũ một lần nữa, hoặc phải nói là nhìn thi thể của Lâm Văn Hạo mới đúng, hung hăng hít sâu một hơi, sau đó không chút do dự sải bước đuổi theo bọn Hắc Nhân Kính.

Bị lấn qua lấn lại lâu như vậy, mặc dù tôi đã lót dạ bằng một chút điểm tâm thế nhưng vẫn không thể nào tránh khỏi cảm giác lao lực và mệt mỏi. Nhìn đồng hồ một chút, hiện tại đã bốn giờ rồi... thế nhưng không biết là bốn giờ sáng hay bốn giờ chiều...

Tôi cảm thấy khái niệm thời gian ở trong ngôi mộ này thực sự là hỗn loạn. Cho dù lúc này có là bốn giờ sáng đi chăng nữa thì tôi cũng đã chật vật suốt mười mấy tiếng đồng hồ rồi, cả tinh thần và thể lực đều đã đạt đến cực hạn, đại não cùng dạ dày đều ở trong trạng thái trống không. Thế nhưng chỉ vì một câu ‘vướng víu’ mà Muộn Du Bình nói lúc trước mà tôi thà chết cũng không yêu cầu bọn họ dừng lại nghỉ ngơi được.

Đúng là không chút tiền đồ.

Dường như khối ngọc trên cổ lại đang phát nhiệt, vùng ngực của tôi có chút ấm nóng dị thường.

Lại nhớ tới ánh mắt lạnh lùng của Long Phúc Vũ kia, không hiểu vì sao tôi không thấy sợ hãi mà chỉ dấy lên một cảm giác đau xót tràn ngập trong lòng. Ánh mắt kia, rất giống ánh mắt của người đó... dường như vô tình lãnh lẽo, nhưng lại chất chứa tịch mịch hư không khó có thể diễn tả bằng lời.

Sự cô đơn tịch mịch ấy giống như lắng đọng từ vô số những tháng năm lặng lẽ trôi qua cuộc đời, từ từ thấm sâu vào tận trong xương tủy. Nó khiến cho người ta nảy sinh một loại xúc động muốn an ủi, thế nhưng lại không biết phải an ủi như thế nào.

Rốt cuộc tôi cũng hiểu được vì sao đến tận giây phút cuối cùng, tôi cũng không hề buông tay Long Phúc Vũ. Ngay trước hiểm cảnh người này vẫn ngậy ngô đứng ngốc, vẻ mặt không hề biểu lộ một chút ham muốn cầu sinh. Chính điều này đã khiến cho trái tim tôi nhúc nhối...

Rất giống! Chính là cái bộ dáng lạnh băng không còn hỉ – nộ – ái – ố, coi thường hết thảy mọi sự sinh tử biến hóa trên thế gian này.

Tôi không dám nghĩ xem có phải người đó cũng từng có thời điểm lộ ra biểu tình lãnh đạm thờ ơ như thế này hay không. Tôi chỉ biết, thời khắc tôi kéo tay Long Phúc Vũ liều mạng bỏ chạy, trong tiềm thức tôi cảm thấy cũng hết như đang lôi kéo người đó, muốn dắt anh ta thoát khỏi màn sương mù hư ảo vẫn luôn bủa vây quanh kín xung quanh vậy.

Đáng tiếc, chung quy người đó cũng không hề động tâm. Không thể trách anh ta, tất cả là vì tôi quá yếu ớt. Ánh sáng của tôi không cách nào chiếu tới thế giới của anh ấy.

Khi mấy người bạn họ quyết định nghỉ ngơi, tôi cũng cảm thấy mạng mình đã tiêu mất hơn phân nửa. Tôi cố ý ngồi xuống một chỗ cách xa một họ một chút, hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên, bởi vì tôi biết sắc mặt của mình lúc này khó coi biết bao nhiêu. Cho dù có chết, tôi cũng không muốn sẽ lại trở thành gánh nặng cho bọn họ.

Bàn Tử chạy tới giúp tôi xử lý vết thương. Xong xuôi, gã ta vỗ vỗ lên mặt tôi, nói, “Một cậu nhóc xinh trai như thế liền bị hủy đến mức này rồi... ai nha~!”

Tôi gạt bay móng vuốt của gã, lau đi nước miếng dính trên mặt mình, tâm tình tôi tệ bực lộ hết sức rõ ràng.

Hắc Nhân Kính tựa hồ nghe theo lời của Muộn Du Bình, thực sự ‘tự mình lo liệu’, cứ quẩn quanh bên cạnh tôi một bước cũng không rời. Điều này làm cho tôi bực bội, có cảm giác mình như phụ nữ cần được chăm sóc vậy.

Thế nhưng càng làm tôi chán nản chính là Muộn Du Bình cùng với thằng nhóc A Qua kia. Tuy rằng A Qua tuổi tác không lớn lắm nhưng lại đặc biệt láu cá, thân thủ và hiểu biết cũng không tồi, đích thực là một mầm non sáng lạn trong giới đồ đấu tương lai. Nó cứ quẩn lầy Muộn Du Bình, hờ một tý là nói chớ qua hai năm nữa sẽ lại cùng anh ta hợp tác. Cái bộ dạng kia, hết như một thiếu nữ vị thành niên bám dính lấy một ông chú thề thốt: ‘chờ em trưởng thành anh nhất định phải cưới em nha’ vậy! Thế mà Muộn Du Bình lại cười nhẹ, sủng nịch mà xoa xoa đầu thằng nhóc ấy.

Cái đồ ông chú háo sắc! Tôi trừng mắt nhìn anh ta mà lầm bầm một câu như thế.

Chẳng ngờ, đúng lúc ấy, Muộn Du Bình lại như có cảm ứng mà quay đầu nhìn về phía tôi. Ngay giây phút đó, ý cười trên môi anh ta vụt tắt, lập tức phục hồi về mặt băng sơn thường ngày.

Tôi sững sờ, cố gạt bỏ cảm giác chua xót trong lòng, khinh thường mà quay đầu nhìn sang hướng khác.

Chiến tranh lạnh.

Ai nha... như thế này thực khổ cực.

‘Muộn đại ca, tôi sẽ không chạy loạn để gây thêm phiền phức cho các anh nữa đâu, chúng ta hòa bình trở lại có được không?’ Tôi ở trong lòng lẩm nhẩm câu kia bao nhiêu lần thì cũng tự phải nhủ chính mình bấy nhiêu lần. Vì thế, tôi mặc kệ anh ta, tiếp nhận một xiên thịt nướng mà Bàn Tử vừa nướng chín đưa qua, cắn vài miếng (nhưng mà sau đó gã nói thịt đó là thịt dơi, cho nên tôi nhịn không được mà phun ra toàn bộ).

Sau đó tôi rúc vào cái túi ngủ mang theo để nghỉ ngơi một lúc. Vốn dĩ chỉ định chớp mắt một tý thôi, nhưng không ngờ vừa nhắm mắt lại tôi liền ngủ như chết.

Trong lúc mơ màng, tôi nghe thấy tiếng người nói chuyện xung quanh, “Để cậu ấy ngủ thêm đi, dọc đường đều phải cẩn răng chống đỡ, đến tôi cũng phát mệt thay nữa là.”

Tôi ngủ đến là khoan khoái, cũng không lên tiếng tranh luận gì thêm, chỉ cảm thấy Hắc Nhân Kính này thực sự là một người tốt.

Sau đó hình như Bàn Tử và A Qua cũng nói gì đó, nhưng tôi không nghe rõ. Bất chợt thanh âm của Muộn Du Bình vang lên, “Các cậu cũng nghỉ ngơi đi, tôi ở đây trông chừng.”

Hình như anh ta cũng không cách chỗ tôi nằm xa lắm, vừa nghe được lời này tôi bất giác cảm thấy rất an tâm, trở mình một cái, tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

Sau đó, tôi nằm mơ một vài giấc mơ hỗn loạn. Trong mơ, Khô Quy Tử lại xuất hiện, mặt mũi mình mảy đều dính đầy máu, thẳng một lèo bò tới chỗ tôi, còn muốn tôi giao trả ngọc lại cho lão. Tôi chưa kịp chạy thì khuôn mặt nhuốm máu của ông ta đã lập tức biến thành Long Phúc Vũ. Anh ta nói, ‘Cậu không phải cũng muốn khối ngọc kia sao? Lừa ai nha?’, sau đó lại lạnh lùng cười.

Tiếp sau đó là một loạt những hình ảnh loạn xà ngầu không thể nào hiểu nổi vùn vụt lướt qua. Bất chợt, một thanh âm từ đâu đó vang lên, xé tan tất cả không gian hỗn loạn nọ: ‘Vướng víu!’ Rốt cuộc, trong giấc mơ, tôi òa khóc.

Giữa mông lung mờ mịt, bên tai tôi tựa hồ vang lên một tiếng thở dài. Tôi mở mắt, phát hiện lúc này người canh gác đã đổi thành Hắc Nhân Kính. Bàn Tử và A Qua vẫn đang ngủ rất say sưa, mà Muộn Du Bình cũng ngồi một bên, đầu cúi thấp, chẳng biết là đã ngủ hay chưa.

Hắc Nhân Kính chú ý tới động tĩnh của tôi, ngẩng đầu nhìn lại. Tôi cười với anh ta một cái, đồng thời xoay chuyển vận động bả vai cơ hồ đã tê cứng của mình. Nhìn xuống đồng hồ, lúc này đã hơn mười giờ, như vậy, tôi ngủ cũng được sáu tiếng rồi.

Bỗng nhiên tôi giật mình một cái, vô tri vô giác vươn tay sờ lên cổ mình... Miếng ngọc... vẫn còn.

Hắc Nhân Kính tất nhiên nhìn thấy hành động của tôi, vì thế, anh ta cười khở một tiếng, lại vươn tay gầy gầy đóng lửa trước mặt mình.

Tôi bị nụ cười này của anh ta làm cho có chút xấu hổ. Rõ ràng là hành động mới vừa rồi của tôi biểu đạt rằng tôi không hề tin bọn họ. Cũng may chỉ có Hắc Nhân Kính nhìn thấy, dù sao thì anh ta cũng không phải loại người tùy tiện đưa chuyện khắp nơi a.

Theo bản năng, tôi lại liếc mắt về phía Muộn Du Bình một cái, người kia không có động tĩnh gì, vẫn cứ cúi đầu lặng im như cũ. Vì thế, tôi nhẹ tay nhẹ chân mò tới ngồi xuống bên cạnh Hắc Nhân Kính, vươn tay lại gần đồng lửa để sưởi ấm.

Tôi quay đầu nhìn sang Hắc Nhân Kính, lại thấy anh ta cũng đang chăm chăm nhìn về phía tôi, vì thế có chút ngại ngùng, đành phải nhỏ giọng nói, “Anh ngủ đi, chỗ này để tôi trông chừng là được.”

Hắc Nhân Kính lắc đầu, nói rằng anh ta đã nghỉ đủ rồi. Những người giống như bọn họ, lúc nào cũng ở trong trạng thái cảnh giác cao độ, không có khả năng ngủ say như chết được, chỉ cần một động tĩnh rất nhỏ là liền thanh tỉnh lại ngay.

Tôi đơn giản gật đầu, cũng không biết phải nói gì tiếp nữa, nên lặng lẽ quay mặt lại nhìn vào ánh sáng bập bùng của đồng lửa kia.

Một lúc lâu sau, Hắc Nhân Kính đột nhiên đưa cho tôi một thứ gì đó. Tôi sửng sốt, theo bản năng đưa tay nhận lấy, mới phát hiện thì ra đó là một viên kẹo Toffees (*). Thằng cha lớn đầu này thế mà còn ăn kẹo... Tôi nhìn viên kẹo một chút rồi lại nhìn anh ta, tựa hồ không nắm bắt được ý tứ của đối phương.

(*) Kẹo Toffees: như kẹo sữa alpenliebe vậy, nó đây:

“Không thích ăn ngọt sao?” Thấy tôi không có phản ứng gì, Hắc Nhân Kính lại cầm lấy viên kẹo vừa đưa cho tôi, nói, “Tôi nhìn sắc mặt cậu kém như vậy, tám phần là tụt huyết áp rồi.”

Tôi suýt chút nữa bật cười thành tiếng, dù gì thể trọng của tôi cũng ngót nghét 70 ký lô, nói sao đi nữa thì cũng không thể nói tới mấy chữ ‘tụt huyết áp’ này được. Lại nói, sắc mặt của Muộn Du Bình kia còn giống bị tụt huyết áp hơn nhiều đấy.

Tôi nhìn Hắc Nhân Kính, cười cười, nói, “Rốt cuộc thì tên của anh là gì?”

Hắc Nhân Kính không ngờ tôi lại hỏi tới vấn đề này, vì thế hành động trên tay thoáng dừng khựng lại, “Tại sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

“Quen anh cũng lâu rồi, ngay cả cái tên của anh tôi cũng không biết, về sau làm sao mà xưng hô?”

Thấy đối phương im lặng không đáp, tôi lại càng thêm tò mò... Dù sao thì cũng không thể cứ há miệng ra gọi một tiếng ‘Hắc Nhân Kính’ đi?

“Ăn hết viên kẹo này tôi sẽ nói cho cậu biết.” Anh ta đột nhiên lên tiếng.

Tôi ngẩn người, ngay sau đó lại phát hiện viên kẹo vừa rồi đã bị Hắc Nhân Kính xé bỏ lớp vỏ bao bên ngoài. Anh ta dùng giấy gói kẹo cầm chặt viên kẹo trơn trơn bóng bóng kia, đưa tới bên miệng tôi, ra hiệu cho tôi há miệng.

Cái này... cái này có hơi... Tôi tròng lớn con mắt không biết nên làm như thế nào cho phải.

“Nào~ A đi!” Hình như cảm thấy rất hứng thú với phản ứng của tôi, cho nên Hắc Nhân Kính lại càng tích cực đưa kẹo lên sát môi tôi hơn. Hiện tại, chỉ cần há miệng là có thể ăn vào rồi.

Mùi vị thơm ngọt của kẹo sữa dần truyền vào khoang mũi của tôi. Tôi theo bản năng mà há miệng.

Bất chợt, một bóng người thành linh xuất hiện ở bên cạnh. Tôi nhất thời hoảng sợ, lập tức ngậm miệng, quay đầu nhìn về phía bóng đen kia. Thì ra là Muộn Du Bình, hình như anh ta đã tỉnh ngủ, đang lạnh lùng đứng đó mà nhìn chằm chằm vào tôi cùng Hắc Nhân Kính.

Tôi nhất thời hoảng hốt, cũng không biết mình hoảng vì cái gì, chỉ vô thức dịch xa Hắc Nhân Kính ra một chút.

Hắc Nhân Kính thấy thế thì khẽ ‘ách’ một tiếng, quay đầu nhìn lên phía Muộn Du Bình, sau đó dưới ánh mắt chằm chằm bắn xuống của đối phương mà cảm viên kẹo tôi vừa chạm qua tự nhét vào miệng mình.

Tôi toát mồ hôi hột... Dưới ánh mắt chằm chằm quét xuống của người kia mà vẫn còn bình thản ăn kẹo được, chỉ có thể là Hắc Nhân Kính thôi!

Nhưng mà... đây là ảo giác của tôi sao? Tại sao lại cảm thấy động tác ăn kẹo của anh ta vô cùng khiêu khích a? Viên kẹo kia ở trong miệng Hắc Nhân Kính không ngừng trượt sang má trái rồi lại nhô ra má phải, cuối cùng anh ta nhai nhai mấy cái, nuốt xuống, rồi đặc biệt thè lưỡi trêu chọc Muộn Du Bình.

Tôi nuốt nước miếng, dè dặt đảo mắt về phía Muộn Du Bình. Vừa nhìn lại thảm kinh hô một tiếng, tên kia vậy mà đang lạnh mặt nhìn tôi a! Ánh mắt kia quả thực khiến cho toàn thân tôi nổi gai ốc mà! Vì thế, tôi không chút tiền đồ mà vội vàng dời tầm mắt.

Muộn Du Bình không nói tiếng nào, quay đầu đi về phía đám người Bàn Tử. Sau đó, anh ta vung chân, đá cho tên mập đang ngáy đến rung trời chuyển đất kia một cước.

Tôi trợn mắt há miệng.

Mà Bàn Tử đang ngủ say bị đá một cú này liền lồm cồm bò dậy, còn chưa mở mắt đã chửi đồng lên, “Mụ nội nó! Thằng ranh không có mắt nào dám đá ông mày...”

Có lẽ là vì cảm thấy không khí có chút bất thường, hoặc là sau khi mở mắt liền bắt gặp ánh mắt như muốn giết người của Muộn Du Bình kia... cho nên Bàn Tử lập tức câm nín.

“Chuẩn bị xuất phát đi.” Muộn Du Bình nói, cũng không quay đầu lại mà thẳng một lèo bước về phía trước.

Tôi và Bàn Tử thu dọn đồ đạc, đánh thức A Qua, sau đó cũng chạy theo phía sau Muộn Du Bình. Chỉ có Hắc Nhân Kính kia bộ dáng nhàn nhã, hai tay đứt túi quần vừa đi vừa huýt sáo mà thôi.

Tôi vừa chạy theo Muộn Du Bình vừa quay đầu nhìn lại phía sau một cái. Hắc Nhân Kính đang đứng yên tại chỗ, thấy tôi nhìn lại thì liền giơ tay tặng cho tôi một cái hôn gió, sau đó cũng bắt đầu đuổi theo.

Lập tức tôi cảm thấy trong đầu ong ong mấy tiếng... Thật không thể hiểu được, người này nghĩ cái gì chứ!

— Nhìn viên kẹo Toffees kia mà lệ rơi đầy mặt nha —

23. Chương 23

“Đi về phía Đông?” Bàn Tử tiếp nhận la bàn ở trong tay tôi, hoài nghi quan sát tôi vài lần, “Vì sao?”

Bởi vì cảm thấy từ trường mà Muộn Du Bình và Hắc Nhân Kính phát ra thực quá kỳ dị cho nên hiện tại tôi chỉ dám vo ve bên cạnh Bàn Tử, chỉ cho gã ta cái nơi mà Long Phúc Vũ đã nói cho tôi lúc trước.

“Ách!” Nghe được câu hỏi của Bàn Tử, tôi nhất thời cứng họng. Nếu thành thật khai báo, chắc chắn tên Bàn Tử này sẽ cho rằng tôi bị điên. Hơn nữa, tôi cá là sau khi gã ta biết được chân tướng, cũng chắc chắn sẽ không chịu đi về hướng Đông đâu.

Vừa hay, đúng lúc này A Qua chạy tới bên cạnh tôi, nói, “Kỳ thực, nửa khối ngọc kia ông tôi lấy được từ căn phòng nhỏ ở phía Tây, căn cứ vào điểm này thì nửa miếng ngọc còn lại tám phần chính là gian phòng phía Đông rồi.”

Bàn Tử thấy có lý, liền đi tới nói chuyện với Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình nghe xong, thực sự dừng bước, quay lại, hỏi A Qua, “Chuyện Khô Quy Tử lấy được miếng ngọc kia ở gian phòng phía Tây có bao nhiêu người biết đến?”

“Ách!” Có lẽ là không nghĩ tới Muộn Du Bình sẽ hỏi vấn đề này cho nên A Qua nhất thời nghẹn họng, “Cái này... cũng không phải là chuyện gì bí mật. Những người cùng hạ đấu lần trước đều biết...”

“Lần trước các nhóm người hạ đấu với các cậu, có người của lão K không?” Hắc Nhân Kính từ phía sau cũng đột nhiên bước tới, hỏi một câu như thế.

Tôi ngẩn ra, thật đúng là chưa hề nghĩ tới chuyện này. Thời điểm chúng tôi bò lên vách tường trong hành lang lúc trước, lão K từng lên tiếng nói chuyện, chắc chắn A Qua có thể nhận ra. Vấn đề này vừa được

khởi xướng, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về phía cậu nhóc.

“Tôi đã bảo là kỳ quái rồi mà!” Bàn Tử nhìn vào A Qua, nói, “Tại sao đám người kia vừa gặp chúng ta đã không chút do dự mà động thủ, chẳng lẽ bọn chúng có quen biết ai đó trong số chúng ta?”

Sắc mặt của A Qua rất xấu, một lúc lâu sau mới thở dài, nói, “Lần trước, người vạch ra kế hoạch hạ cái đầu này chính là người mà bọn chúng gọi là ‘ông chủ’. Người này họ Hoàng.”

Hóa ra lúc ấy sau khi A Qua nắm được tin tức về Lung văn song bức ngọc liền đi rêu rao khắp nơi, cho nên bọn người của ông chủ Hoàng mới tìm đến nó, đề nghị hợp tác cùng nhau đồ đầu.

Ông chủ Hoàng kia là người Quảng Đông, tuổi tác cũng không lớn, mới ngoài ba mươi, bề ngoài kinh doanh lâm sản hợp pháp, nhưng bên trong âm thầm buôn bán cái gì thì ai mà biết được.

Lão K là do ông chủ Hoàng mời tới, không có lai lịch cũng không có thông tin chi tiết liên quan, chỉ biết là một nhân vật phi thường lợi hại.

Lần ấy, Khô Quy Tử đã nhắc nhở bọn A Qua phải đặc biệt đề phòng người này, thế nhưng sau khi xuống đầu hai bên cũng không có xung đột gì lớn cả. Chẳng qua không ngờ sau khi trở về, Khô Quy Tử lại đột ngột trở mặt, nói không hạ đầu nữa, đã thế còn thó luôn miếng ngọc nọ giấu đi làm của riêng.

Sau khi nghe A Qua kể lại, mấy người chúng tôi đều ngơ ngác nhìn nhau, đặc biệt là tôi, lúc này đã toát ra một thân mồ hôi lạnh. Tôi thầm nghĩ, Khô Quy Tử một đời oai hùng kia nói không chừng chính là bị lão K không rõ lai lịch nọ xuống tay hạ sát cũng nên... Nếu như thế, đối phương quả thực là những kẻ không thể xem thường.

“Cái chết của ông cụ nhà chú mày, tám chín phần là do bọn người đó gây ra.” Bàn Tử cau mày, hiếm khi thấy gã lại nghiêm túc như thế.

“Mẹ nó, ông cũng thật là... Chuyện gì cũng muốn một mình gánh vác, chẳng chịu thương lượng với ai!”

Nghe bọn họ nói chuyện, tôi lại bất giác nhớ tới bộ dạng của Khô Quy Tử ở trong giấc mơ kia. Khuôn mặt đầm đìa máu tươi của lão ở trong mơ còn để lại ấn tượng sâu sắc với tôi hơn cả hình ảnh ngoài thực tế. Ông già ấy rốt cuộc là nghĩ cái gì? Có lẽ, khi ông ta bán miếng ngọc này cho tôi, có nằm mơ cũng không nghĩ đến chuyện tôi lại quen biết đám người Bàn Tử.

Mà ngày ấy ở trong khách sạn, Hắc Nhân Kính cũng từng vỗ mạnh vào vai tôi, nói, ‘Tiểu Ngô vẫn là người hữu duyên’. Bây giờ nghĩ lại, tôi thực sự cảm thấy những chuyện này rất có hương vị của cái gọi là ‘số mệnh’. Tay tôi lại bất giác vỗ nhẹ lên miếng ngọc đang đeo trên cổ, thầm nghĩ, có lẽ tôi và nó thực sự là hữu duyên đi.

Động tác này của tôi nhất thời khiến cho tất cả mọi người xung quanh sửng sốt. Bàn Tử không nói gì, chỉ

đột ngột quay sang nhìn Muộn Du Bình và Hắc Nhân Kính, còn A Qua thì lại quay sang nhìn thẳng vào tôi, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Hắc Nhân Kính nhún vai, nói, “Hiện tại hẳn là không có chuyện gì đâu, tôi sợ nếu nhất quyết muốn cướp, không chừng cậu ta sẽ trực tiếp rút đao cắt cổ mất.”

Tôi sửng sốt. Tất nhiên tôi biết anh ta đang nói về mình, vì thế nội tâm âm thầm kêu oan hết mức, nhưng chợt nhớ đến hình ảnh mình không khống chế được mà rơi xuống vách đá lúc trước nên chỉ đành câm nín.

Muộn Du Bình nhíu mày nhìn về phía cuối hành lang, có vẻ như tâm tình đang cực kỳ khó chịu... phỏng chừng lại đang chê tôi vướng víu tay chân nữa rồi. Mẹ nó! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, miếng ngọc này thực sự là tà vật, mặc dù bản thân tôi cũng cảm thấy nó có điểm kỳ quái, thế nhưng lại không làm cách nào mà gỡ nó xuống được.

“Lão K và ông chủ Hoàng mà các người vừa nói tới không có mặt trong đoàn người chúng ta vừa chạm trán ban nãy.” Muộn Du Bình bất thành linh lên tiếng.

A Qua và Bàn Tử bốn mắt nhìn nhau một chút, sau đó gật đầu.

“Hơn nữa bọn họ cũng biết Khô Quy Tử lấy được nửa miếng Lung văn song bức ngọc ở gian mộ thất phía Tây.” Thanh âm của Muộn Du Bình trở nên rất trầm thấp.

Tôi lập tức hiểu ra, nếu ông chủ Hoàng và lão K kia không có mặt ở trong đội ngũ, vậy thì khẳng định bọn họ có một nguyên nhân đặc biệt nào đó buộc phải rời đi. Mà nguyên nhân này, rất có khả năng chính là đi tới gian mộ thất phía Đông để tìm nửa miếng ngọc còn lại. Vì thế, nếu như hiện tại chúng tôi đi về phía Đông, chắc chắn sẽ phải đụng độ bọn họ.

Bàn Tử gật gù, “Bọn chúng lợi hại, chúng ta cũng không phải mấy cây đèn cầy dẫu. Đến lúc chạm trán, gặp người giết người, gặp Phật giết Phật thôi, nhân tiện cũng thanh toán oán thù cho ông cụ nhà thằng nhóc kia một thể!”

Trong lòng tôi cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy. Nhớ tới lúc trước khi Long Phúc Vũ nói cho tôi biết vị trí của mảnh ngọc còn lại, nụ cười trên môi anh ta thực sự âm lãnh, tựa hồ như đang ám chỉ một điều gì đó vậy... Tôi lắc đầu, hy vọng chỉ là mình quá nhạy cảm mà thôi.

Thế nhưng sự việc phát sinh ngay sau đó đã khiến cho tôi khóc không ra nước mắt. Ngô Tà tôi sống bao nhiêu năm như vậy... thế mà cũng chưa từng chán ghét bản thân mình như thế này đâu! Con mẹ nó, tôi... cư nhiên lại... phát sốt!

Có lẽ là lúc rơi xuống nước đã ngấm mình quá lâu dẫn đến nhiễm lạnh, sau đó cũng không hề cởi bỏ quần áo, cứ thế vừa mặc một đồng đồ đông dày cộp ướt sũng vừa hong khô, lại thêm đủ loại vết thương lớn nhỏ trên người, chung quy là cảm sốt nhiễm trùng rồi.

Dưới tình trạng thần kinh căng thẳng lúc trước thì cũng không sao, thể nhưng vừa ngủ qua một giấc cơ thể liền trở nên yếu ớt hơn nhiều, kéo theo một loạt phản ứng dây chuyền rất không tốt nảy sinh.

Đầu óc tôi phát hỏa tỷ lệ thuận với thân nhiệt đang không ngừng tăng cao, thậm chí bản thân quá mức vô dụng. Tôi bảo bọn họ cứ đi trước, chờ tôi hạ sốt sẽ tự đi ra ngoài, cũng không dễ dàng mà chết như vậy được.

A Qua gạt đầu một cái thật mạnh, nhưng ngay lập tức nó bị Bàn Tử vung tay đập cho cụp đầu xuống hẳn luôn.

Hắc Nhân Kính thì vẫn duy trì phong thái ôn nhu điềm đạm, nhanh chóng lấy lò sưởi mi ni ra, vừa đốt lửa vừa nói đặc biệt thích lười biếng bỏ việc khi đang ở dưới dấu. Anh ta nói, thanh niên trai tráng thân thể rất khỏe mạnh, chỉ cần ngủ một giấc là sẽ hạ sốt ngay, sau đó vô cùng nhiệt tình giúp tôi lấy cái túi ngủ ở trong ba lô ra, còn tặng kèm một nụ cười phi thường dâm dăng.

Tôi nhanh chóng chui vào trong túi ngủ, trùm kín tận đầu. Từ sau khi bị bọn họ phát hiện rằng tôi bị sốt, tôi vẫn luôn không dám nhìn thẳng vào mắt Muộn Du Bình. Bởi vì, tôi thực sự sợ anh ta sẽ lạnh lùng mà dùng một câu, ‘Cậu có thể thực sự biến đi được rồi’ để làm cho tôi ghen chết.

Cũng may, anh ta không hề nói năng gì, tất nhiên cũng không thèm để ý đến tôi, chỉ đơn giản đi tới một góc mà ngồi xuống. Tôi nằm trong túi ngủ len lén nhìn về phía Muộn Du Bình, ánh lửa lập lòe hắt lên gương mặt anh ta dường như hiện lên một tia lo lắng bất định nào đó.

Tôi từ từ nhắm mắt mơ màng chìm vào giấc ngủ. Tác dụng của thuốc khiến cho cơ thể tôi không ngừng đổ mồ hôi, nóng đến mức cục cựa liên hồi ở trong túi ngủ. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi cảm thấy có người đang giúp tôi lau mồ hôi, động tác của người nọ rất nhẹ nhàng, tựa hồ sợ làm tôi thức giấc.

Tôi lẩm nhẩm, “Hắc Nhân Kính anh thực sự là người tốt...” Thoáng chốc bàn tay người nọ cứng đờ, không tiếp tục động tác nữa, còn tôi trở mình tiếp tục ngủ say sưa.

Giữa mê man tôi đột nhiên nhìn thấy Muộn Du Bình đang đứng bên cạnh mình, cúi người giúp tôi chỉnh đốn lại quần áo xộc xệch vì ngủ mê. Trong lòng tôi khẽ động, chăm chú theo dõi từng động tác của anh ta.

Người nọ hình như chú ý thấy tôi đã tỉnh, liền ngẩng đầu lên, cười hỏi, “Thức dậy rồi?”

Tôi ngơ ngác nhìn đối phương, thì ra Muộn Du Bình này cũng có thể xuất ra một nụ cười như vậy... thực rất hợp với anh ta.

Thấy tôi không có phản ứng, anh ta chỉ cười không nói một lời nào, vươn tay sờ lên trán tôi để kiểm tra nhiệt độ. Thân nhiệt của anh ta vốn dĩ đã thấp hơn so với người thường, cho nên xúc cảm lạnh lạnh này khiến cho tôi cảm thấy vô cùng dễ chịu.

“Còn cảm thấy khó chịu nữa không?”

Tôi giống như trúng tà, cứ thế mà ngây ngốc nhìn chăm chăm vào anh ta, không đáp.

Muộn Du Bình sững sốt hồi lâu, lại khẽ thở dài một hơi. Hơi thở đầy vẻ than thở kia khiến cho tôi toàn thân phát lạnh. Anh ta cũng không tiếp tục chạm vào tôi nữa, trực tiếp rút tay về, nói, “Còn vì những lời tôi nói lúc trước mà tức giận sao? Thật xin lỗi, kỳ thực, tôi không có ý đó...”

Ngay sau đó, tôi âm thầm cả kinh, vội vàng thò tay ra khỏi túi ngủ, nhanh chóng chộp lại bàn tay đang trên đường rút về của người kia.

“Tôi không tức giận.” Tôi vội vàng nói, thanh âm nghe qua lí nhí như tiếng muỗi kêu.

Tay anh ta thoáng khựng lại giữa không trung, không tiếp tục thu về nữa.

“Anh nói không sai,” tôi tiếp tục thì thào, “Tôi biết tôi thực sự làm vướng tay vướng chân mọi người... Không có khả năng cũng không có thể lực, luôn kiếm thêm rắc rối về cho mọi người... thế nhưng, tôi cũng không biết vì sao, lại cứ muốn đi theo... tôi...”

Bàn tay của Muộn Du Bình bất chợt vươn tới, chặn môi tôi, “Đừng nói nữa.”

Tôi ngoan ngoãn im bật, lặng lẽ nhìn anh ta. Đốm lửa ở trong lò đã trở nên rất nhỏ, mọi người xung quanh hình như đã chợp mắt nghỉ ngơi, không gian lặng im không hề có tiếng động. Đôi mắt của Muộn Du Bình trong bóng tối tựa hồ sáng lóe lên... rất giống đôi mắt của một loại động vật săn đêm nào đó. Anh ta vẫn không nhúc nhích, chăm chăm nhìn tôi. Mà tôi, dưới ánh nhìn chuyên chú nọ, dần dần cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Ngay khi tôi nhịn không nổi nữa, định lên tiếng bảo người nọ buông tay thì anh ta đột nhiên áp sát lại gần, khẽ khàng đặt lên trán tôi một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước...

Tôi phát ngốc một hồi, sau đó hai má bất chợt nóng lên, “Anh...”

“Tôi thực sự rất lo lắng.” Giữa đêm tối, thanh âm của Muộn Du Bình mang theo một loại xúc động nghẹn ngào, “Những lúc cậu ở bên cạnh tôi, chung quy tôi đều cảm thấy lo lắng, bởi vì tôi không có đủ tự tin... có thể bảo vệ cậu được chu toàn.”

Tôi trừng lớn con mắt nhìn vào anh ta.

“Ngô Tà... Tôi không muốn để cậu gặp phải nguy hiểm.” Cảm giác nghẹn ngào dần dần biến mất, thay vào đó là một thứ thanh âm đặc biệt ôn nhu, “Mỗi lần cậu bị thương, tôi đều tự trách bản thân mình. Tôi muốn càng ngày càng mạnh mẽ, mạnh mẽ đủ để có thể bảo vệ tất cả những người quan trọng trong lòng

mình...”

Tôi hoàn toàn choáng váng, chỉ có thể để mặc bàn tay của anh ta nhẹ nhàng mơn trớn trên khuôn mặt mình.

“Ngô Tà... Tôi...”

Trái tim tôi đập với tần suất vô cùng mãnh liệt, trên mặt nóng đến mức có thể rán chín một quả trứng gà. A a a a a – Anh ta muốn thổ lộ, muốn thổ lộ, muốn thổ lộ!!

Chẳng lẽ là tôi đang nằm mơ sao?

Tôi kịch liệt ho khan một trận, sau đó chậm rãi mở mắt ra.

Xung quanh tối đen như mực mà lạnh ngắt như tờ, chỉ có lò lửa ở một bên liên tục phát ra những thanh âm ‘lách tách’ rất ngắn...

Mẹ nó! Quả nhiên là nằm mơ. A a a a... Đã như vậy thì để cho anh ta nói nốt một câu ‘tôi thích cậu’ hoặc là ‘tôi yêu cậu’ đi đã rồi hãy tỉnh dậy chứ!

Tôi cựa quậy trở mình, định chui ra khỏi túi ngủ. Đột nhiên có một bàn tay vươn tới, ấn tôi trở lại chỗ cũ. Tôi giật mình, ngẩng đầu nhìn lên. Người nọ thể mà lại là Muộn Du Bình. Anh ta thực sự ngồi bên cạnh tôi, hơn nữa vẫn còn đang thức, có nghĩa là từ nãy đến giờ, anh ấy vẫn luôn chăm sóc cho tôi.

“Lửa sắp tắt rồi, bên ngoài nhiệt độ rất thấp, đừng ngồi dậy.” Muộn Du Bình lên tiếng, thanh âm vẫn lạnh lẽo giống hệt trước đây.

Nhưng hiện tại trái tim tôi lại điên cuồng nhảy múa, bầu không khí ái muội ở trong mộng vừa rồi đã bị tôi kéo vào trong hiện thực mất rồi.

“Anh vẫn luôn trông nom tôi sao...” Tôi khẽ hỏi một câu như vậy.

Muộn Du Bình im lặng hồi lâu, sau đó ‘ừ’ một tiếng.

Lập tức tôi có loại cảm giác cõi lòng nở hoa, chẳng lẽ giấc mơ ban nãy chính là điềm báo của tương lai sao?

“Cảm ơn...” Tôi nhỏ giọng nói, thế nhưng lại cảm thấy yết hầu có chút khàn khàn. Muộn Du Bình tỉ mỉ hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi. Tôi chỉ vừa hắng giọng một cái, anh ta đã xoa người lấy bình nước tới rồi, hơn nữa nước bên trong vẫn còn ấm.

Chất lỏng ẩm áp tràn xuống thực quản, thân nhiệt của tôi cũng theo đó mà dần dần tăng lên. Ngay lúc tôi còn đang sững sờ ngây ngốc thì Muộn Du Bình lại vươn tay giúp tôi kiểm tra nhiệt độ. Tất cả những cảnh này đều rất giống trong giấc mơ kia. Vì vậy mà tôi loáng thoáng run rẩy.

“Hạ sốt rồi.” Muộn Du Bình nhẹ giọng nói, “Ngủ thêm một lúc nữa là được.”

Nói xong, anh ta cầm bình nước xoay người định rời đi. Tôi bất chợt cảm thấy nôn nóng, lập tức vươn tay kéo anh ta lại.

Muộn Du Bình dường như khựng lại một chút, sau đó chậm rãi quay đầu.

Tôi ngây người. Không, cảnh này hoàn toàn không giống với giấc mơ của tôi. Ánh mắt của người này... quá lạnh. Nhất thời, tôi giống như bị tạt một gáo nước vào mặt, tâm trạng như nở hoa lúc vừa rồi thoáng cái tiêu tan.

“Cậu còn muốn kéo tôi đến bao giờ?” Anh ta hỏi, giọng điệu không có lấy một chút tình cảm nào.

Tôi giật mình, theo bản năng vội vã buông tay. Vì thế, người nọ liền quay đầu chuẩn bị bước đi.

Một cảm giác không cam lòng mãnh liệt dâng lên trong óc — không thể cứ để mọi chuyện trôi đi như vậy! Nghĩ thế, tôi lại một lần nữa vươn tay, ngay khi anh ta vẫn còn trong tầm với, lập tức nín lại.

“Cậu làm sao vậy?” Anh ta rõ ràng đang không vui, vung tay một cái rồi dễ dàng thoát khỏi sự khống chế của tôi.

Mất thấy người kia lại sắp sửa bỏ đi, tôi luống cuống, há miệng, nói một câu, “Tôi thích anh!”

...

...

Một lúc lâu, tôi và anh ta đều không ai lên tiếng. Trong lòng tôi thầm than ‘xong rồi’, tôi thực sự là một tên dân đen, tôi đây là đang nói cái gì a? Đầu óc tôi quả nhiên đã bị cơn sốt làm cho mơ hồ mất rồi...

Chẳng ngờ, Muộn Du Bình thế nhưng lại không bỏ đi nữa, anh ta chậm rãi xoay người tiến lại gần đây, quỳ một gối ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt tôi cười đến thập phần tà mị. Anh ta nói, “Thì sao?”

Anh ta nói – Thì sao.

Tôi phát ngốc mà nhìn người trước mặt, chỉ thấy gương mặt vốn có vài phần thanh tú của đối phương bởi vì nụ cười thoáng qua kia mà dâng đầy tà khí. Tôi chưa từng nhìn thấy Muộn Du Bình có biểu tình như vậy bao giờ ... hơi châm chọc, hơi khôi hài, và cả... hơi chấp nhận.

“Ngô Tà, lời này cậu đã nói với tôi rồi.” Muộn Du Bình nghiêng đầu, khóe miệng vẫn tràn ra một mặt cười vô cùng thiếu đánh như thế, “Đừng nói là cậu đã quên.”

Tôi vẫn tiếp tục ngây ngốc nhìn đối phương. Anh ta đang nói cái gì vậy...? Sao tôi nghe mà không hiểu gì cả?

“Có điều, lần trước, thái độ của cậu khi nói câu này... so với hiện tại thì khả ái hơn nhiều.” Muộn Du Bình vươn tay, khẽ nâng cằm tôi lên, “Sao mới phát sốt một hồi đã liền quên mất bộ dáng của mình lúc đó hả? Rất là quyền rũ đấy.”

Người này rốt cuộc đang nói cái gì? *(Chính là nói lúc em bị ngọc nhập mà cường hèn ảnh ở vách đá đó a~)*

“Được rồi, cho dù cậu thích tôi thì sao nào?” Muộn Du Bình đứng lên, nhún vai, “Trước không nói tới chuyện tôi và cậu đều là đàn ông, chuyện cậu có hứng thú với tôi vốn dĩ đã không bình thường... Chỉ nói tới chuyện thể chất của cậu như vậy, chúng ta làm sao có thể ở chung?”

Tôi chăm chăm nhìn vào anh ta, thoáng chốc có một cảm giác như thể chính mình đã đánh mất hoàn toàn khả năng ngôn ngữ.

“Sau khi hạ đấu, tôi còn phải chiếu cố cậu, cậu có biết hay không, mỗi lần tôi cứu cậu chặt vật biết bao nhiêu? Cậu thân là một thổ phu tử, thế nhưng ngay cả những yếu tố cơ bản nhất để làm một thổ phu tử cũng hoàn toàn không có.”

Mỗi một câu anh ta nói, lại như một lưỡi dao đâm thẳng vào tim tôi, liên tục tạo ra những lỗ thủng khiến cho máu chảy đầm đìa, đau đến không gì sánh được.

“Có đôi lúc tôi thật không hiểu, vì sao cậu lại có chấp niệm đối với cái nghề này như vậy. Ngô Tà, cậu căn bản không phù hợp với việc này đâu.”

Tôi gơ tay ôm ngực, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập dần. Tuy rằng tôi biết mình vô dụng, nhưng bị người khác, đặc biệt là Muộn Du Bình nói như thế, quả thực là mất thể diện đến tột cùng.

“Thực ra, rất nhiều người của Ngô Tam Tỉnh kia cũng bắt măn với cậu, thế nhưng mọi người đều phải nể mặt của ông ta, cho nên mới không nói ra thôi.” Về mặt của Muộn Du Bình ở trong bóng tối tựa hồ có chút vặn vẹo, “Đương nhiên, không có ai lại mặt dày mày dạn mà nói với Ngô Tam Tỉnh rằng ‘tôi cảm thấy cháu của ông thật là một gánh nặng.’”

“Đủ rồi...” Đừng có nhắc tới chú ba, cho đến bây giờ tôi cũng chưa từng nghĩ đã khiến cho chú ấy phải xấu

hổ.

“Cậu như vậy, lại nói thích tôi. Cậu muốn tôi phải làm sao?” Muộn Du Bình cúi người, xoa xoa đầu tôi, trấn an nói, “Ngô Tà, đừng làm cho tôi khó xử. Nếu chúng ta qua lại, sẽ chỉ là một hồi bi kịch mà thôi.”

“Được rồi!” Tôi vô cùng kích động, lại thêm cơn sốt khiến cho khí quản trở nên co thắt mà mãnh liệt ho khan, ho dữ dội đến mức tối tăm cả đất trời, ngay cả nước mắt cũng sắp chảy ra rồi.

Muộn Du Bình đứng bên cạnh tôi, im lặng không nói một lời nào, cũng không có thêm một động thái nào khác nữa, chỉ là hô hấp có phần nặng nề thêm một chút.

Tôi kéo kính mắt xuống, vùi đầu xuống hai đầu gối, không muốn để anh ta nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của mình.

“Được rồi...” Có thể không thích tôi, thế nhưng xin anh đừng nói những lời hạ thấp danh dự của tôi như vậy. “Nếu đã như thế, vì sao còn thức trắng đêm chăm sóc tôi?” Vì sao lại muốn cho tôi hy vọng rồi ngay sau đó lại bóp chết nó trong một nháy mắt hả?

Muộn Du Bình trầm mặc hồi lâu, đột nhiên giống như hạ quyết tâm, nói, “Nếu cậu không nhanh chóng hồi phục, sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả làm việc của bọn tôi.”

Dứt lời anh ta xoay người đi khỏi, trước khi đi còn bỏ lại một câu, “Ngô Tà, tôi đã nói rồi, cậu thực sự rất vướng víu.”

Tôi không biết sau đó chính mình đã làm thế nào để lấy lại bình tĩnh, cũng không biết như thế nào lại một lần nữa chìm vào cõi mơ, nhưng tôi biết, đoạn đối thoại giữa tôi và Muộn Du Bình đã đánh thức Hắc Nhân Kính. Bởi vì sau khi thiếp đi, tôi mơ hồ có nghe được thanh âm hai người bọn họ nói chuyện với nhau, thêm nữa, động tĩnh càng ngày càng lớn, cuối cùng tựa hồ như là đang cãi vã.

Tôi che đầu, chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu. Thì ra ở trong lòng người kia, tôi lại là một tên vô dụng như thế...

Con mẹ nó! Ông đây thích anh chính là nể mặt anh rồi, anh không cần thì thôi! Chẳng lẽ còn muốn ông đây học theo đàn bà con gái khóc lóc suốt mười đời treo cổ hay sao? Đừng có mà mơ!

Một khi không thích, nói rõ là tốt rồi, từ nay về sau nước giếng không phạm nước sông, tôi cũng không quan tâm tới chuyện của anh nữa!

Tôi tức đến nghiến răng nghiến lợi, nước mắt vừa ngừng lại tiếp tục tuôn rơi. Mẹ nó, thì ra mấy khúc tình ca lâm li bi đát kia không phải là lừa bịp, cảm giác thất tình này... thực sự là muốn đòi mạng người ta!

— Cảm thấy quá thương tâm a —

/Mi/ Mẹ nó! Đồ muộn tao chết tiệt -- Đồ kỹ năng sinh hoạt thương tật cấp 9 -- Nói một câu ‘cậu mau khỏe lên, hoặc là, đừng có hạ đầu nữa, vô cùng nguy hiểm’ thì sẽ chết à -- Thêm nữa, Bình ca, anh nói thể lực của tiểu Ngô quá yếu, ở bên nhau sẽ chỉ là một hồi bi kịch là có ý gì a~:v:v

~ Mít ~: Mi phi, thực sự em cảm thấy rất muốn giết Tiểu Ca. Em sủng thụ a...

24. Chương 24

Một đêm tôi vừa ngủ mê man vừa thầm cầu nguyện cho cơn sốt nhanh chóng qua đi. Có lẽ ông trời thực sự đáp ứng tâm nguyện của tôi, cho nên khi vừa thức dậy vào sáng ngày hôm sau, tôi chỉ cảm thấy thân thanh khí sáng vô cùng, toàn thân đều căng tràn sức sống. Vì lẽ đó, tôi ồn ào một trận đánh thức đám người kia dậy, thúc giục bọn họ mau chóng lên đường.

Thằng nhóc A Qua kia hình như có tật xấu sau khi rời giường, bị tôi đánh thức thì vẻ mặt cực kì bức bối, hùng hùng hổ hổ gào lên. Hắc Nhân Kính nhìn tôi khẽ lắc đầu thở dài một tiếng sau đó lại vác bao hành lý đi theo ở phía sau. Bàn Tử lại yên lặng đến đáng kinh ngạc, gã tình ý sâu xa nói với tôi rằng, tuổi trẻ đường dài, không nên vì một phút trượt chân té ngã mà suy sụp, nhất định phải đứng cảm tiến lên.

Tôi ném cho gã một ánh mắt đầy khinh bỉ, ôm tâm tình bình vờ thì ném tiếp cho nát luôn, nói, “Nếu anh đã biết rồi thì cứ im lặng mà biết vậy thôi, nói lung tung nhiều như thế làm gì.”

Bàn Tử vỗ vào vai tôi mà nói, “Cũng không còn cách nào cả, ai bảo con mắt của đồng chí Thiên Chân cậu đỏ hồng chẳng khác nào chú thỏ trong truyện tranh nhi đồng đâu.”

Tôi lấy từ trong bao hành trang ra một cái mặt nạ phòng độc dự định đeo lên, bất quá sau đó Hắc Nhân Kính nhịn không được liền ném cho tôi một cái kính đen dự phòng mà anh ta mang trong túi.

Đoạn đối thoại và những hành động này của chúng tôi không mấy may ảnh hưởng tới Muộn Du Bình đang đi đầu đoàn. Anh ta vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh không hề ho he một tiếng, bình bình ổn ổn tựa hồ chẳng có chuyện gì phát sinh.

Hành trình kế tiếp chúng tôi đi vô cùng suôn sẻ, chỉ là tôi không tài nào ngờ được gian mộ thất nằm sâu trong lòng đất này lại có kích thước rộng đến đáng ngạc nhiên như vậy.

Kể từ hôm qua, lúc trước khi tôi phát sốt cho đến bây giờ, chúng tôi đã đi bộ ít nhất hơn sáu tiếng đồng hồ, thế nhưng vẫn không hề nhìn thấy cái gọi là gian phòng mộ phía Đông. Có thể nói, ngay cả hiện tại đang ở vị trí nào trong mộ huyết, chúng tôi cũng hoàn toàn không biết.

Bởi vì Bàn Tử và Muộn Du Bình vẫn luôn chú ý tới sự biến đổi của khung cảnh xung quanh, cho nên chúng tôi có thể xác định không bị đi vòng lại chỗ cũ. Như thế có nghĩa là phương hướng cũng không sai, chỉ là con đường tựa hồ trải dài vô tận.

Tôi bất chấp ánh mắt chứa đầy hoài nghi của bọn họ, cầm một viên đá vẽ lại tấm địa đồ mà Long Phúc Vũ đã vẽ cho tôi xem lúc trước. Sau đó Bàn Tử đánh dấu lại hành trình mà chúng tôi đã đi qua. Năm cái đầu chụm lại nghiên cứu một hồi lâu, bỗng nhiên Muộn Du Bình hừ lạnh một tiếng, nói, “Thì ra là như vậy.”

“Là sao?” Tôi thuận miệng hỏi lại một câu như thế. Nhưng vừa nói ra miệng tôi lại hận không thể cầm búa gõ thẳng một phát lên đầu mình. Thật con mẹ nó không chút tiền đồ! Đối với Muộn Du Bình dường như tôi đã hình thành một loại phản xạ có điều kiện mất rồi.

Cũng không biết mọi người là không chú ý hay cố tình phớt lờ làm như không nghe không thấy, cho nên sau khi tôi buột miệng thì cũng không ai có phản ứng gì. Muộn Du Bình cũng vậy. Anh ta tiếp tục cúi đầu nghiên cứu cái bản đồ không chút chuẩn mực kia, rồi mở miệng nói với Hắc Nhân Kính, “Anh nói gian mộ thất mà các anh tiến vào lúc trước có cơ quan kỳ môn độn giáp?”

Hắc Nhân Kính gật đầu, ngay sau đó bất thành linh chấn động, “Chẳng lẽ ý anh là?”

Sau khi hỏi như thế, anh ta cũng không chờ Muộn Du Bình trả lời, tức tốc chạy tới chỗ bản đồ nhìn cẩn thận một lần, kế tiếp liền biến sắc, “Tất cả mộ huyết này đều là kỳ môn độn giáp!!”

Bàn Tử lúc này mới kịp phản ứng, “Tức là toàn bộ mộ huyết này là một cơ quan tám cửa đúng không?”

“Đúng.” Muộn Du Bình băng quơ đáp một tiếng, sau đó không lên tiếng nữa.

Căn cứ vào ý tứ của bọn họ, tôi lại nhìn vào cái bản đồ nửa vời kia một lần nữa, lúc này mới phát hiện ra, ngoại trừ căn phòng chủ mộ ra, tám căn thạch thất Đông – Tây – Nam – Bắc cùng với Đông Bắc – Tây Bắc – Đông Nam – Tây Nam kia hợp lại vừa vặn khớp với vị trí của tám cái chân đèn trong gian mộ thất bát giác lúc trước.

Hắc Nhân Kính cười khổ, “Cứ như vậy, cho dù đến được căn thạch thất phía Đông... cũng chưa chắc có thể mở được cửa.”

Bàn Tử ngồi bịch xuống mặt đất, chửi đổng một tiếng, “Mẹ nó, nếu căn cứ theo suy đoán này, Bàn gia tôi muốn mở cửa căn phòng mộ phía Đông kia còn phải lăn lộn ở chỗ này hơn nửa tháng?”

“Không, có lẽ nguyên lý ở đây hơi khác biệt.” Muộn Du Bình đột nhiên mở miệng, “Nếu dựa theo phương pháp các anh đã làm trong gian mộ thất bát giác kia thì sau cùng chỉ có một cánh cửa được mở ra mà thôi. Thế nhưng tất cả các gian thạch thất này đều thật sự tồn tại, hơn nữa các người cũng đã đích thực đi vào.”

Lời này làm cho chúng tôi nhất thời sửng sốt, ngẫm lại thì thấy kỳ thực cũng có vài phần đạo lý.

Bàn Tử quay sang vỗ mạnh vào người A Qua một cái, “Thằng nhóc này rốt cuộc đã từng xuống cái đấu này chưa? Anh mang chú mày xuống đây rốt cuộc có tác dụng gì hả?”

A Qua bị vỗ đến ho khan sù sụ, ầm ừc nói, “Làm sao em biết, khi có ông cụ đi cùng, mấy đứa chúng em cần gì phải quan tâm đường đi nước bước hả!”

Muộn Du Bình thoáng dừng động tác, quay lại nhìn A Qua, “Thời điểm Khô Quy Tử mở cửa căn phòng mộ phía Tây có sờ vào cơ quan nào ở trên đường không?”

A Qua cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó chắc chắn mà lắc đầu nói, “Không có. Nói đến cũng thật kỳ quái, lần trước hạ đấu, chúng tôi cũng không gặp phải bất cứ phiền toái gì, cứ thế một đường thuận lợi mà thôi.”

“Chẳng lẽ bởi vì lần trước bị người trộm mất nửa miếng ngọc cho nên mộ huyết này mới cải tiến hệ thống phòng bị hay sao?” Bàn Tử nói đùa.

“Hiện tại bàn luận cũng vô ích, nếu không đến được gian thạch thất phía Đông thì tất cả những gì chúng ta đang nói đây chỉ là lý thuyết.” Rốt cuộc Hắc Nhân Kính nói được một câu cực kỳ thỏa đáng, “Về phần sau khi đến được gian thạch thất kia rồi chúng ta có thể mở được cửa hay không, lúc đó còn phải nghiên cứu thêm.”

Chúng tôi nghe thế thì lập tức cảm thấy đau đầu nhức óc không thôi. Cái đấu này không giống những cái đấu bình thường khác, có cơ quan thì khởi động cơ quan, có bánh tông thì nhảy ra bánh tông, cứ trực tiếp mà giải quyết có phải sáng khoái hơn nhiều hay không. Đằng này, thế nào cũng cảm thấy cực kỳ quái gở.

“Gấp cái gì.” Muộn Du Bình đột nhiên lên tiếng, “Nếu mục đích giống nhau, hiển nhiên sẽ sẽ có người giúp chúng ta mở đường.”

Vừa nghe anh ta nói thế, tôi lập tức nhớ tới hai nhóm người kia. Một nhóm chính là đoàn của Long Phúc Vũ... không, phải nói là đoàn của Lân Văn Hạo mới đúng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra hẳn là cả tất cả bọn họ đã bỏ mạng tại sào huyết của Huyết thi bức rồi. Còn một nhóm nữa chính là nhóm của ông chủ Hoàng và lão K lần trước đã hạ đấu cùng với Khô Quy Tử và A Qua. Muộn Du Bình nói có người sẽ giúp chúng tôi mở đường, có lẽ chính là đang ám chỉ bọn họ.

Lúc trước ở trong hành lang đá bọn Bàn Tử đã xung đột một hồi với đám người kia, thế nhưng có thể nhận thấy khi đó ông chủ Hoàng và lão K không có mặt trong đội ngũ. Mà nguyên nhân hai người bọn họ tách đoàn cũng không phải là khó đoán ra, đến tám, chín phần là vì nửa khối Lung văn song bức ngọc.

Nếu như bọn họ đã lấy được nửa miếng ngọc kia, lại biết một nửa còn lại đang ở chỗ tôi, vậy thì tôi gặp phiền toái lớn rồi.

“Ách, sớm biết đồng chí Thiên Chân giữ nửa miếng ngọc trong tay, chúng ta đã tung ra một ít tin đồn để đám người liều chết kia chạy đến là được rồi...” Tuy rằng thể lực của Bàn Tử không tồi, thế nhưng gã sợ nhất chính là những hành trình mịt mờ không nắm rõ được, “Việc gì phải tự chuốc lấy rắc rối mà chui

xuống cái đấu này làm chi.”

Tôi cười ra thành tiếng, “Không nói tới chuyện trong cái đấu này còn một nửa món bảo bối, chỉ cần anh biết rằng đây là mộ huyết cuối cùng mà ông cụ kia trộm trước lúc lâm chung, e rằng anh cũng không cam lòng mà nhất định đòi xuống chơi một chuyến đi.”

Bàn Tử chỉ lắc đầu cảm thán.

Bất chợt tôi nhớ đến một chuyện, liền kéo kéo gã ta, hỏi, “Nói cho tôi biết, lúc ở phòng chủ mộ rất cuộc các anh đã nhìn thấy cái gì?”

Chẳng ngờ Bàn Tử lại vì một câu này của tôi mà phát hỏa, “Mẹ nó, cái đấu bại hoại gì, nghèo đến kiệt cùng, quan tài cũng rỗng tuếch trống không! Ngay cả một cái minh khí nhỏ nhoi cũng không có cho Bàn gia tôi lấy.”

A Qua ở một bên nghe thế thì nói chen vào, “Không phải là cái gì cũng không có, mà là anh đã chậm chân, ngôi mộ này đã sớm bị người ta trộm hết.”

Tôi vừa định hỏi trên tấm phù điêu ở gian phòng chủ mộ kia vẽ những gì, lại đột nhiên nghe thấy thanh âm của Hắc Nhân Kính.

“Các cậu nói xem ngôi mộ này rất cuộc thuộc về thời đại nào?”

Vấn đề vừa được đặt ra, lập tức tất cả mọi người sững sốt.

Tôi nhớ tới mảnh sứ nhỏ mà A Qua nhặt được ở trong căn phòng bát giác lúc trước, vì thế thò tay vào túi quần, lấy ra đưa cho Hắc Nhân Kính xem.

Hắc Nhân Kính bước tới, vừa thoáng nhìn thấy mảnh sứ kia sắc mặt tức thì thay đổi. Anh ta một phen kéo Muộn Du Bình qua, đưa mảnh sứ cho đối phương xem xét.

Muộn Du Bình cầm lấy mảnh sứ nọ, động tác loáng thoáng khựng lại một chút. Trước tiên anh ta ước tính trọng lượng của nó, sau đó dùng đèn pin chiếu tới tỉ mỉ quan sát một phen rồi chuyển lại cho Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn qua một chút cuối cùng trả về tay tôi. Tôi đoán có lẽ trong lòng mọi người cũng đã có một vài suy tưởng.

“Ông chủ tiệm đồ cổ,” Hắc Nhân Kính nhìn tôi hì hì cười, nói, “Nào nào nào, giới thiệu cho chúng tôi một chút đi.”

Tôi cũng không thừa nước đục thả câu, nhanh chóng đáp lời, “Loại gốm sứ này cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy, trước đó chỉ là nghe nói đến mà thôi, nếu như tôi không nhầm, thì đây là một mảnh gốm thuộc thời kì Lương Chử.”

Nền văn hóa Lương Chử là một nhánh văn hóa của thời kỳ đồ đá mới ở Trung Hoa, vị trí phát triển của nó hẳn là ở khu vực Thái Hồ ven sông Trường Giang, bởi vì di chỉ của nó đầu tiên được phát hiện ở trấn Lương Chử của Chiết Giang cho nên về sau được đặt tên như thế.

Thứ đồ gốm này cũng đã có tới cả mấy nghìn năm lịch sử rồi... chỉ là khi nói đến văn hóa Lương Chử thì đồ vật làm bằng ngọc mới nổi tiếng và có giá trị.

Chẳng lẽ tin đồn rằng khối Lung văn song bức ngọc kia là sản phẩm của nền văn hóa Lương Chử cũng không phải là vô căn cứ? Vậy thì khối ngọc này chắc chắn đã hấp thụ cả ngàn năm tinh hoa của đất trời rồi đi... chắc chắn...

Tôi không khỏi nhớ đến cái tên Long Phúc Vũ kia, bất chợt toát đầy một thân mồ hôi lạnh. Cái tên chết tiệt kia rốt cuộc là loại ma quái gì nha!

“Ngôi mộ này được thi công từ thời Lương Chử?” Bàn Tử hí hóp mắt nói, “Cũng quá mức gặt người đi. Với sức lực và trí lực của con người thời đó làm sao có thể xây dựng được một ngôi mộ có quy mô lớn đến thế này? Rất không thực tế!”

“Trước tiên không nói đến ngôi mộ này được xây dựng tại thời kỳ nào,” Hắc Nhân Kính xấu xa cười, nói, “Nếu có thể mang một vài thứ từ chỗ này ra ngoài rồi tùy tiện hét mỗi thứ tới giá cả trăm vạn tệ hẳn là cũng không có gì khó khăn.”

Lời vừa nói ra, hai mắt Bàn Tử lập tức phát sáng, gã xắn tay áo như thể vận sức chờ phát động.

Mọi người thương lượng hồi lâu, kết quả thu được vẫn không có gì khác hơn là tiếp tục đi về phía Đông. Bất kể trước mặt có cái gì hay là trong lòng chúng tôi đang phỏng đoán suy nghĩ gì thì hiện tại đã không còn đường lui nữa rồi.

— *Xin hỏi đường ở chỗ nào mà tiếp tục đi a* —

25. Chương 25

Đoạn đường tiếp theo vẫn là Muộn Du Bình cầm đèn pin đi đằng trước, Bàn Tử và A Qua đi ngay sau lưng anh ta, tiếp đến là tôi, Hắc Nhân Kính đi cuối cùng.

Cho đến bây giờ tôi vẫn không biết làm cách nào mà Bàn Tử có thể liên hệ được với Muộn Du Bình và

Hắc Nhân Kính, bởi vì ngay cả những thông tin cá nhân cỡ bản nhất của Muộn Du Bình tôi cũng không hề nắm được. Cứ như vậy mà ngu ngu ngơ ngơ yêu thích một người chẳng biết rõ lai lịch quê quán ở đâu, cuối cùng lại cũng ngu ngu ngơ ngơ mà bị thất tình.

Lần hạ đầu này có thể không liên quan đến quá khứ của anh ta, cho nên vị chuyên gia mất tích dưới cổ mộ này vẫn luôn đi đồng hành cùng chúng tôi. Tôi lảng lảng đi theo phía sau mấy người bọn họ, thi thoảng ngẩng đầu liền có thể bắt gặp bóng lưng lãnh đạm của đối phương. Tim tôi... rất đau. Tôi thậm chí còn không muốn ra khỏi ngôi mộ này, bởi vì... một khi ra khỏi đây rồi, tôi và người kia, có khả năng cả đời sẽ không còn gặp lại.

Nghĩ như vậy tôi lại tự khinh bỉ chính mình. Muộn Du Bình cũng đã nói ra dứt khoát rõ ràng như thế, ấy vậy mà tôi còn tâm tâm niệm niệm muốn dây dưa dằng dặc mãi không thôi.

Còn đang lắc đầu cười giễu bản thân mình ngu ngốc, sự tình trước mặt đã bất chợt phát sinh, tôi chỉ thấy Muộn Du Bình xoay người, ra hiệu nói, “Nhỏ tiếng một chút, hình như có người...”

Lời còn chưa dứt, một luồng khí nóng bất chợt xẹt quá má tôi, ở phía sau Hắc Nhân Kính khẽ kêu lên một tiếng rồi ngã xuống. Đầu óc như nổ bùm một tiếng, tôi vội vàng vươn tay đỡ anh ta lên, may mà viên đạn vừa rồi bắn lệch.

“Là súng giảm thanh!” Bàn Tử mắng to một tiếng, rút khẩu súng đất mang theo bên người ra trực tiếp nã về phía trước.

Uy lực của súng đất rất mạnh, trong nhất thời cả gian mộ thất âm âm rung lên. Thừa dịp này, A Qua vội vã nhảy tới mở đèn pha, không gian phía trước lập tức sáng bừng một mảnh.

Đám người đánh lén trúng tôi đã không còn thấy bóng, con đường trước mặt hoàn toàn trống không. Trong lòng tôi thầm kêu không ổn, xem ra bản lĩnh của những người này thật sự xuất quỷ nhập thần, ấy vậy mà có thể lặng lẽ tiếp cận chúng tôi, lại còn khiến cho Hắc Nhân Kính bị thương!

Hắc Nhân Kính! Đúng rồi! Giờ phút này anh ta đang dựa vào vai tôi, cả người gần như mất đi khí lực, miễn cưỡng lắm mới có thể đứng vững được.

Bàn Tử thu hồi khẩu súng, chậm rãi đỡ Hắc Nhân Kính ra đằng sau, để anh ta ngồi xuống. Muộn Du Bình đi tới mở rộng quần áo của đối phương để kiểm tra thương tích.

“Thế nào rồi?” Tôi ở một bên lo lắng hỏi. Đúng là nghĩ là còn thấy kinh hãi tột cùng.

Muộn Du Bình loáng thoáng nhíu mày, không nói lời nào, vươn tay ấn nhẹ vào ngực Hắc Nhân Kính một cái.

Hắc Nhân Kính thấp giọng hừ một tiếng, trên mặt lộ vẻ đau đớn vô cùng.

“... Thương tổn đến phổi rồi.” Muộn Du Bình không thèm nhìn tôi, nhưng vẫn qua loa trả lời một tiếng.

“Con mẹ nó, nhất định là đáng người Quảng Đông kia! Công khai ứng chiến không đấu lại chúng ta cho nên giở trò hèn hạ đánh lén sau lưng!” Bàn Tử hiển nhiên phi thường tức giận, “Nếu để Bàn gia ta bắt được, không làm thịt bọn chúng thì không xong đâu!”

Tôi thâm căng thẳng. Cái mà hiện tại chúng tôi đang đối mặt không phải là bánh tồng hay yêu ma quỷ quái gì cả, mà lại chính là người sống, hơn nữa lại còn là đám đồ tể giết người không biết gớm tay!

Tôi cúi đầu cắn môi, trong lòng có chút khẩn trương lo lắng. Nhưng vừa cúi xuống một cái, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Muộn Du Bình. Anh ta lại nhìn đang chăm chăm vào tôi. Anh ta nhìn thấy bộ dáng cắn môi của tôi rồi! Trong lòng tôi cực kì kinh hãi, chỉ cần nghĩ đến người này nhất định cảm giác được sự lo lắng của tôi, tôi liền không khỏi hổ thẹn một hồi. Quỷ tha ma bắt, chắc chắn anh ta đang âm thầm khinh thường bản thân tôi vô dụng!

Nhưng trái với những gì tôi đang tưởng tượng, Muộn Du Bình cũng không biểu hiện bất luận tâm tư hay cảm xúc gì, anh ta chỉ chậm rãi chuyển rời tầm mắt sang hướng khác, biểu tình tựa hồ đang có điều suy nghĩ.

Tôi không để ý tới Muộn Du Bình nữa, lập tức ngồi xổm xuống trước mặt Hắc Nhân Kính, vươn tay giúp anh ta lau mồ hôi đang chảy đầy trên trán, “Anh cảm thấy thế nào?”

Không biết ‘tổn thương đến phổi’ ở mức độ nào, nếu chỉ là sụt qua một chút thì cũng không sao, nhưng nếu thực sự bị viên đạn kia xuyên qua một phát... khẳng định là đau đến chết luôn.

“...” Hắc Nhân Kính nhỏ giọng nói một câu gì đó.

Tôi ghé sát đầu lại gần anh ta, ý bảo chính mình vẫn chưa nghe thấy.

“Tôi... không đùa đâu. Rõ ràng là bất ngờ tập kích, tại sao Trương Khởi Linh đáng chết ở đằng trước một chút cũng không sao, mà tôi ở cuối lại bị thương thành ra thế này. Hiện tại cậu phải có trách nhiệm với tôi...”

Tôi đứng lên, nhìn về phía mấy người xung quanh nói, “Tôi cảm thấy vấn đề của anh ta không quá lớn đâu, vẫn là tốc chiến tốc thắng đi. Thương thế dù sao cũng không thể kéo dài. Nếu như mục đích của đám người bắn lén kia là ngăn cản chúng ta tới gần gian thạch thất phía Đông, vậy thì điều này cho thấy chúng ta đã cách mục tiêu không còn xa nữa.”

A Qua lại nói, “Từ giờ trở đi chúng ta không tắt đèn pha nữa, được không?”

Lời này vừa nói ra tất cả đều cảm thấy vô cùng hợp lý. Vì thế sau đó, Muộn Du Bình tiếp nhận khẩu súng đất của Bàn Tử đi trước mở đường, A Qua cầm đèn pha đi phía sau lưng, Bàn Tử công Hắc Nhân Kính bị

thương và tôi đi ở phía cuối cùng.

Hắc Nhân Kính bị thương khiến cho tôi có chút lo sợ, dù sao thì người này cũng là một trong những lực lượng chiến đấu chủ chốt của đoàn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, một khi gặp chuyện, chẳng những anh ta không thể giúp được gì mà ngay cả khả năng tự vệ chỉ sợ cũng không được ổn cho lắm.

A Qua không biết được thực lực của Hắc Nhân Kính cho nên cũng không có phản ứng gì lớn. Còn Muộn Du Bình và Bàn Tử không phải loại người mang tâm tư bộ lộ ra bên ngoài, cho nên tôi không nắm được bọn họ đang nghĩ cái gì.

Xem ra tự bản thân mình phải nỗ lực hơn thôi!

Vừa đi vừa nghĩ một hồi như thế, lòng bàn tay lấm tấm toát ra một chút mồ hôi. Đúng lúc này, Hắc Nhân Kính đang gục trên người Bàn Tử bất chợt quay đầu liếc mắt nhìn tôi, nói, “Tiểu tam gia, tôi hỏi cậu một vấn đề.”

Thanh âm của anh ta rất nhỏ, thế nhưng ở giữa hành lang trống rỗng này vẫn phát sinh hàng loạt tiếng vang.

Tôi ngẩn người, ngẩng đầu chờ đối phương nói tiếp.

“Bốn người đang ở trong phòng đánh mật chược, vì sao sau khi cảnh sát tới lại bắt được năm người?”

Lúc này tôi triệt để phát ngốc luôn rồi, cứ như thế ngơ ngẩn mà nhìn anh ta.

“Bởi vì trong số bọn họ có một người tên là ‘Mật Chược’, ha ha ha ha~~~!”

Muộn Du Bình đang đi đầu bước chân bất ngờ lảo đảo một cái, ngay sau đó tiếng cười của Bàn Tử và A Qua cũng đồng loạt vang lên.

Tôi thoáng chốc nổi đầy gân xanh trên trán, thầm mắng, “Con mẹ nó! Anh đừng có ở dưới đầu mà kể mấy chuyện cười nhạt nhẽo như vậy đi!”

— Hắc Nhân Kính đại gia, làm gì đó để tôi có thể không yêu anh đi —

26. Chương 26

Tiếp tục đi thêm một đoạn nữa, dưới ánh sáng của đèn pha có thể nhìn thấy một gian thạch thất rất lớn ở phía trước. Bàn Tử lấy la bàn ra kiểm tra một chút rồi nói phương hướng không sai. Vậy thì gian thạch thất trước mặt này có đến tám, chín phần chính là gian thạch thất phía Đông mà chúng tôi muốn đến.

Tuy rằng thoát nhìn phía trước không hề có chướng ngại, thế nhưng lại cho người ta một cảm giác bất an chẳng hiểu vì sao.

Vốn dĩ có ba người Bàn Tử, Hắc Nhân Kính và Muộn Du Bình thì việc hạ đầu cũng không có gì quá mức khó khăn. Thế nhưng hiện tại cái mà chúng tôi phải đối mặt ở trong ngôi mộ cổ này lại không phải bánh tồng, mà là người sống.

Hơn nữa, Hắc Nhân Kính đã bị thương, kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì còn không thể nào lường trước được. Người này tuy rằng bộ dáng cà lơ phất phơ cười đùa cợt nhả, nhưng là sắc mặt đã tái nhợt, bờ môi cũng bắt đầu tím ngắt cả rồi. Tôi càng nhìn mà càng không nỡ, vì thế liền đề xuất với mọi người, để tôi mang Hắc Nhân Kính ra ngoài trước, khi bọn họ ra ngoài sẽ liên lạc với tôi sau.

Mọi người nghĩ nghĩ một chút thì đều cảm thấy phương án này rất hợp lý, chỉ riêng Hắc Nhân Kính là phản đối đến cùng. Anh ta nói đường về cũng sẽ không an toàn, một mình một người chạy ra còn không chắc sẽ thoát thân, huống hồ trên lưng còn cõng theo một người khác. Như thế chẳng khác nào hai người cùng dắt tay nhau nhảy ào xuống địa ngục cả. Anh ta còn nói, nếu như cùng tôi đi chịu chết, thà rằng cùng ở lại đây, nói không chừng còn tìm thấy một chút sinh cơ.

Mọi người lại nghĩ nghĩ một chút, vẫn là cảm thấy tôi nói có lý hơn. Nếu tôi không mang Hắc Nhân Kính ra ngoài trước, chỉ sợ một lát nữa gặp phải tình huống ác liệt gì chúng tôi sẽ trở thành gánh nặng cho đám người bọn họ.

Hắc Nhân Kính nghe vậy thì bảo, “Tôi thà rằng trở thành gánh nặng cho tất cả mọi người, cũng không muốn cùng cậu đâm đầu vào chỗ chết đâu.”

Trán tôi nổi đầy gân xanh, xắn tay áo định bụng đi tới đánh cho anh ta một trận, thế nhưng anh ta lại vội vàng vỗ vỗ Bàn Tử ý nói chạy mau.

Đang lúc chơi đùa vui vẻ như thế, bất chợt ở phía cuối hành lang truyền tới một tiếng cười lạnh đến thấu xương.

Mọi người nhất thời ngẩn ra, Muộn Du Bình là người có phản ứng nhanh lẹ nhất, anh ta xoay người một cái ra hiệu chúng tôi im lặng tập trung tinh thần, sau đó đảo mắt nhìn về phía đằng sau.

Ở phía cuối hành lang không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm hai người, bọn chúng trong tay đều cầm súng. Giờ phút này, họng súng đen kịt kia đang nhắm thẳng về phía Muộn Du Bình.

Tôi vừa nhìn thấy bọn chúng liền luống cuống tay chân, Muộn Du Bình này nếu như đối phó với quái vậy vượt dài răng sắc thì còn có cửa, thế nhưng đối mặt với súng ống đạn dược thì...

Không ngờ hai người kia thế nhưng lại không vội vàng nổ súng, trái lại chậm chậm đi tới phía chúng tôi. Tôi thừa dịp có Bàn Tử và Muộn Du Bình che chắn, liền rút một khẩu súng lục ở trong ba lô ra, lặng lẽ nhét vào túi áo của mình.

Người tới quả nhiên là ông chủ Hoàng và lão K. Vừa nhìn rõ hai người bọn họ, A Qua đứng bên cạnh tôi dường như khe khẽ run lên, xem ra thằng nhóc đang nỗ lực trấn định tâm tư của chính mình.

Tuy rằng chỉ gặp qua bọn họ ở hành lang tối tăm u ám kia có một lần, nhưng ấn tượng của tôi đối với hai người này lại vô cùng sâu sắc. Đặc biệt là lão K kiêu lờn nhưng ánh mắt luôn lóe hung quang kia, nếu phải giao chiến cùng người như thế trong đầu chắc chắn phải chuẩn bị sẵn tinh thần liều chết xông lên rồi. Ngược lại với lão K, ông chủ Hoàng ở bên cạnh bộ dáng cực kỳ ngả ngớn. Nếu không phải trên tay người này lăm lăm cầm một khẩu súng sáng bóng thì tôi quả thực cảm thấy gã ta có chút gì hao hao Hắc Nhân Kính.

“Tốc độ của mấy vị thật sự là có hơi chậm chạp, xem ra muốn nhặt đồ dư mà chúng tôi vứt ăn không hết đi?” Ông chủ Hoàng cười hì hì, thế nhưng lời nói thì lại chẳng chút lọt tai, “Chúng tôi mở cánh cửa này cũng mất không ít khí lực đâu.”

Bàn Tử nhẹ nhàng đặt Hắc Nhân Kính xuống, ra hiệu cho tôi đỡ anh ta lên lưng, sau đó vươn chân vươn tay khởi động một chút, “Bớt nói nhảm đi, chúng mày, con mẹ nó, nói rõ cho Bàn gia đây nghe xem, chuyện của Khô Quy Tử là như thế nào?”

“Nha.” Ông chủ Hoàng cười to một tiếng, lộ ra cái miệng đầy răng bọc vàng, “Sao nào? Đừng có bảo với tao là chúng mày hạ dấu để lôi chuyện cũ ra đàm đạo đây. Lão già kia không tuân thủ quy tắc, sớm đi gặp Diêm Vương cũng không thể oán trách người khác được.”

“Con mẹ nó, mày câm miệng đi!” A Qua phát hỏa lên.

Mất thấy thằng nhóc sắp sửa lao lên phía trước, tôi liền vội vàng vươn tay kéo nó lại một phen.

Ông chủ Hoàng vừa nhìn thấy A Qua, sắc mặt đột nhiên biến đổi, “Ai đây chứ? Không phải tiểu thiếu gia nhà Khô Quy Tử sao? Sao nào? Chú mày cũng luyện tiếu nửa miếng ngọc còn sót lại trong dấu cho nên kéo bè kéo lũ đi xuống đây cướp đoạt à?”

A Qua chán nản, cắn răng không lên tiếng. Tuy rằng mục đích của thằng nhóc này là báo thù cho sư phụ, thế nhưng nói nó hạ dấu vì nửa miếng ngọc còn lại cũng không có gì sai.

Ông chủ Hoàng hắc hắc cười mất tiếng, giơ bàn tay trái không cầm súng lên cao. Chỉ thấy một tia sáng đỏ như máu bất chợt lóe lên, thì ra là ánh sáng phản chiếu do đèn pin phả tới nửa miếng Lung văn song bức ngọc còn lại mà gã đang nắm chặt trong tay.

Tôi cảm thấy vùng cổ nóng lên, tựa hồ còn kèm theo một cảm giác đau nhói.

Bàn Tử không cam lòng chửi thề một tiếng.

Ông chủ Hoàng như tung hứng tiền xu mà ném qua ném lại nửa miếng ngọc, dáng vẻ du côn cười nói, “Sao nào? Chẳng lẽ chúng mày muốn bắt tao tới cục cảnh sát hay sao? Chúng mày mà cũng có gan can thiệp vào chuyện của Lôi Tử này?”

Tiếng nói của gã còn chưa dứt hẳn, Muộn Du Bình đã bất chợt nhảy lên, nắm chặt bàn tay đang cầm khối Lung văn song bức ngọc kia, ngay sau đó dùng đầu gối hung hăng đánh thẳng vào phần dưới cằm của đối phương.

Động tác của anh ta nhanh đến ác liệt, chúng tôi còn chưa kịp có phản ứng gì đã thấy ông chủ Hoàng kêu lên một tiếng rồi ngã ngửa về phía sau. Khối Lung văn song bức ngọc ở trong tay gã cũng theo đó mà rớt ra.

Song, phản ứng của lão K bên cạnh cũng cực kì nhanh nhẹn. Muộn Du Bình còn chưa kịp tiếp đất, gã đã rút một con dao cấp tốc bổ về phía anh ta. Muộn Du Bình không kịp né tránh, chỉ đành vùng khuỷu tay chặn lại đòn tấn công của đối phương. Thấy thế lão K dứt khoát giơ khẩu súng đang cầm trong tay còn lại lên, dí sát vào thái dương của Muộn Du Bình.

Đúng lúc ấy Bàn Tử bất chợt hét lớn một tiếng, lao tới xô lão K đang ở bên người Muộn Du Bình ra, chỉ là đà lao mạnh quá cho nên cả hai người bọn họ đều lão đảo ngã về phía sau, rồi liên tục lăn tiếp mấy vòng.

Muộn Du Bình vừa được rảnh tay, lại thấy ông chủ Hoàng ở bên kia lồm cồm bò dậy vươn tay thu lại nửa khối Lung văn song bức ngọc đang rơi trên mặt đất, vì thế vội vàng vùng chân đá cho người nọ một cái.

A Qua thấy đối phương dường như không dậy nổi, chạy tới ý đồ đoạt lấy miếng ngọc bội. Chẳng ngờ ông chủ Hoàng kia gian manh xảo quyệt, vừa thấy có người chạy đến liền vùng tay ném miếng ngọc vào một khe đá nhỏ hẹp của trên vách tường. Sau khi xác định miếng ngọc được an toàn, gã mới xoay người nã một phát súng về phía Muộn Du Bình. May là người kia sớm có đề phòng cho nên kịp thời tránh được.

Bàn Tử ở bên kia đã có dấu hiệu không ổn, ngay từ đầu ai cũng biết lão K này là một nhân vật vô cùng lợi hại. Tuy rằng lúc này gã bị Bàn Tử xô ngã thế nhưng cũng không bị tổn thương gì, sau khi giao thủ với Bàn Tử một phen thì dần dần chiếm thế thượng phong.

A Qua nhìn thấy anh họ mình sắp chịu không nổi nữa liền xoay người chạy đến hỗ trợ, nhưng lại bị hai phát súng vội vàng của ông chủ Hoàng bắn sát gót chân. Chỉ trong nháy mắt ấy lão K đã thoát khỏi Bàn Tử, một tay nện xuống gáy của A Qua, đánh ngất tên nhóc này, sau đó bổ tới công kích Muộn Du Bình.

Tôi hoảng hốt quay đầu nhìn về phía Bàn Tử, nhận thấy sắc mặt anh ta trắng nhợt thế nhưng dường như vẫn còn hô hấp, lúc này mới có một chút yên tâm – chẳng qua là bất tỉnh nhân sự mà thôi.

Tình hình trước mắt biến chuyển vô cùng tồi tệ, chúng tôi vốn dĩ ba đầu hay hiện nay đã thành một chọi với hai. Muộn Du Bình cho dù có là thần tiên thì cũng không cách nào phân thân được. Tôi cắn chặt răng định bụng xông lên tiếp ứng, thế nhưng Hắc Nhân Kính lại cực lực giữ tôi lại.

Ngay khi tôi và Hắc Nhân Kính đang lúi cúi kéo giằng co thì ông chủ Hoàng lại nã một phát súng về phía Muộn Du Bình. Anh ta lắc mình né tránh, thế nhưng ngay sau đó vì trúng phải một quyền của lão K mà bật ra một tiếng kêu đau đớn vô cùng. Ông chủ Hoàng lại bắn ra một phát đạn nữa, lần này Muộn Du Bình miễn cưỡng lắm mới tránh thoát được. Lão K tiếp tục vung chân đá tới, nhất thời Muộn Du Bình lại trúng phải một cước cực mạnh của đối phương.

Chính là lúc này! Muộn Du Bình đang bị hai người kia che khuất, mà bọn chúng lại đang quay lưng về phía tôi, gần như đối với tôi không có một tia phòng bị. Tôi rút súng nhắm tới mục tiêu bóp cò một cái.

Lão K hét thảm một tiếng, bấp dùi chân phải nhất thời huyết nhục mơ hồ. Gã ta lão đảo xoay người, con mắt đỏ au chăm chăm nhìn về phía tôi.

Tôi bị gã ta nhìn đến mức toàn thân run rẩy, hoàn toàn không dám nhúc nhích, chỉ có thể vừa tiếp tục chĩa súng về phía gã, vừa dùng thân thể mình che chắn cho Hắc Nhân Kính không hề có khả năng phòng vệ ở phía sau.

Vào thời khắc ấy Muộn Du Bình vốn đã ngã xuống lại mãnh liệt đứng lên, dùng sức nắm chặt lấy cánh tay đang cầm súng của ông chủ Hoàng bẻ mạnh một cái. Cho tới bây giờ lực tay của người này vẫn là thứ khiến tôi vô cùng khiếp sợ. Ở trong Lỗ vương cung chính là đôi tay ấy đã dễ dàng bẻ gãy cổ huyết thi, cảnh tượng đó, mỗi lần tôi nhớ lại vẫn không khỏi cảm thấy hồn bay phách lạc.

Vì lẽ đó, ngay khi anh ta nắm chặt cánh tay phải của ông chủ Hoàng hung hăng bẻ một cái thì một tiếng xương cốt gãy nát thanh thúy vang lên. Âm thanh vang vọng từng hồi kia ở trong không gian hàng lang trống trải khiến cho tôi đứng ở cách đó một quãng xa xa vẫn còn nghe đến cực kì sắc nét.

Hắc Nhân Kính đứng ở một bên nghe thế cũng hít vào một hơi lạnh khí, thảm nói, “Chắc chắn là rất đau!”

Quả nhiên, Hắc Nhân Kính vừa mới dứt lời thì tiếng kêu thảm thiết của ông chủ Hoàng đã vang lên chấn động một vùng mộ đạo, khẩu súng trong tay gã ta cũng theo đó và rơi xuống.

Muộn Du Bình xoay người bước tới đá văng khẩu súng ra xa. Khẩu súng kia sau đó đập mạnh lên vách tường rồi vỡ tung làm mấy mảnh.

Khi tôi còn đang kinh hãi vì tình cảnh của ông chủ Hoàng thì lão K bất chợt giơ súng nã về phía tôi. May mắn, viên đạn chỉ lướt qua cánh tay tôi, cũng không có tổn thương nghiêm trọng. Tôi bị giật mình lão đảo một cái, sau đó tức thì cố gắng hết sức ổn định bước chân.

Khi phát súng kia vừa vang lên, Muộn Du Bình liền phi thân tới hung hăng đá mạnh vào vết thương nơi bấp dùi của lão K một cái, sức mạnh trên chân anh ta khiến cho tôi nhìn mà thấy giật nảy mình. Sau đó

lão K thất thanh hét lên một tiếng, thế nhưng hoàn toàn không yếu ớt giống như ông chủ Hoàng, cứ nhiên vòng ra sau đánh móc vào gáy Muộn Du Bình.

Người kia dường như đã có chuẩn bị, nghiêng người tránh khỏi công kích của lão K, lại nhấc chân mạnh mẽ đạp vào phần bụng dưới của đối phương.

“Thế mà hung ác đến mức đá vào nỗi đau thâm kín của con nhà người ta nha!” Hắc Nhân Kính sờ cằm, bộ dáng vô cùng nhàn hạ, “Thật không giống phong cách của anh ta...”

Tôi nghe anh ta đùa giỡn vậy nhưng không có tâm tình hưởng ứng. Bởi vì vào lúc ấy, một hồi thanh âm ‘sàn sạt’ bất chợt vang lên, giống như một loài sinh vật nào đó đang trượt trên mặt sàn vậy. Thanh âm này nghe có chút quen tai, tôi hẳn là đã nghe thấy ở chỗ nào đó rồi, nhưng giờ phút này tôi cũng để tâm tới tiếng động quỷ dị này nhiều lắm.

Tôi nhận thấy những động tác sau đó của Muộn Du Bình càng lúc càng nhanh và ác liệt, không hề có lấy một chút do dự nào. Lão K bởi vì chân mang thương tích, lại thêm thể công quá mức dồn dập của đối phương cho nên nhất thời không cách nào chống đỡ. Động tác của Muộn Du Bình có cái gì đó không ổn, anh ta hình như đã nổi sát tâm, mỗi một chiêu đánh ra đều phi thường trí mạng. Lão K bị dồn vào góc tường không thể cự quây, Muộn Du Bình vươn tay cánh phải tới hung hăng bóp cổ gã ta.

“Xong đời rồi, anh ta muốn giết người.” Hắc Nhân Kính khẽ nói rồi trở mình một cái hình như đang định ngồi xuống.

Thần kinh của tôi nhất thời căng như dây đàn, lời nói còn chưa chạy qua đại não đã vội vã bật ra, “Trương Khởi Linh! Đừng giết gã!”

Đối thủ mà trước đây chúng tôi gặp phải đa phần đều là bánh tồng hoặc quái thú, có giết chết thì trong lòng cũng không có vương mắc gì. Thế nhưng hiện tại, đối phương rõ ràng là một con người, cho dù người đó mắc phải tội ác tày trời thì cũng vẫn được pháp luật bảo vệ. Nếu ra tay giết chết bọn chúng thì cũng có khác nào cùng một loại với bọn chúng đâu?

Nghe được thanh âm của tôi, Muộn Du Bình bất chợt ngừng người, động tác trên tay cũng theo đó mà dừng lại, lão K thoáng chốc được thả ra.

Vào lúc chúng tôi thở ra một hơi nhẹ nhõm thì ông chủ Hoàng lại bất ngờ xuất hiện ở phía sau lưng Muộn Du Bình, dùng cái tay lạnh lặn còn lại lăm lăm cầm phần bang súng đã vỡ tan, hung hăng phang thẳng xuống đầu của anh ta.

Lần này Muộn Du Bình không kịp đề phòng, lập tức lĩnh đủ một đòn kia. Máu đỏ trên trán từ từ chảy xuống, đôi chân anh ta cũng lão đảo một hồi.

Lão K hít thở mấy hơi để thuận khí, nhặt lại khẩu súng vừa mới bị rơi ở dưới chân, một phát ném đi. Ông chủ Hoàng kịp thời tiếp được, không chút do dự chĩa nòng súng về phía cả đám chúng tôi, bóp cò. Tôi giật

mình kinh hãi vội vã cúi đầu, may nhờ có Hắc Nhân Kính ở bên cạnh nhanh tay kéo xuống một cái nên mới tránh thoát được.

Muộn Du Bình hình như không còn đứng vững được nữa, thế nhưng vẫn vươn tay kéo ông chủ Hoàng sang, thẳng tay nện một quyền vào ngay mặt gã, cản không cho gã tiếp tục nã súng về phía chúng tôi.

Ông chủ Hoàng trúng một quyền này thì máu mũi tung tóe khắp nơi. Gã thối lui về phía sau mấy bước sau đó nhắm thẳng họng súng về phía Muộn Du Bình. Mà lão K ở phía sau lưng cũng đúng lúc nhào tới giữ chặt hai vai anh ta, hoàn toàn khống chế hoạt động của đối phương.

Trong đầu nổ bùm một tiếng, tôi mạnh mẽ gạt cánh tay đang nứi chặt của Hắc Nhân Kính ra khỏi người mình, nhanh chóng chạy về phía trước, thế nhưng khoảng cách giữa tôi và bọn họ quá xa.

Ông chủ Hoàng cười lạnh một tiếng, “Quả không hổ là Trương cam điếc, hôm nay rút cuộc tao cũng có thể được mở mang tầm mắt rồi.”

Họng súng của gã ta lúc này đã đặt lên trước trán của Muộn Du Bình! Đừng!

Tôi cảm thấy đầu óc mình bất chợt nhũn như tương hồ, hai chân không tự chủ được cứ thế lao về phía trước. Tôi liều mạng gia tăng tốc độ nhưng là khoảng cách giữa tôi và đám người Muộn Du Bình dường như chẳng hề được rút ngắn đi.

Đừng!!

Trong lòng tôi điên cuồng gào thét, cổ họng thế nhưng lại khản đặc không bật ra được một tiếng nào.

Cái chết đã cận kề, song Muộn Du Bình lại không hề nhìn vào đối thủ. Giờ phút này vậy mà anh ta lại quay đầu nhìn về phía tôi. Tuy rằng ánh mắt của người kia vẫn bình thản không chút gợn sóng như mọi khi, thế nhưng lại khiến cho tôi cảm thấy một chút quyền uy không muốn chia lìa nào đó.

Vì sao?! Vì sao lại nhìn tôi như thế?!

Lòng tôi đau như bị người xé toạc ra. Không phải đã nói không thích tôi sao? Không phải đã nói tôi là một vương bận hay sao?!

Vậy thì anh mắt kia của anh có ý nghĩa gì?!

Chết tiệt! Chiết tiệt!! Chết tiệt!!!

Tôi trừng lớn con mắt nhìn ngón tay đặt trên cò súng ông chủ Hoàng kia chuyển động.

“Trương Khởi Linh—!!!”

Rốt cuộc tôi cũng có thể lên tiếng, thanh âm như đang nức nở nghẹn ngào, yếu ớt thê lương khiến người ta nghe mà rơi lệ.

Cho đến lúc này, tôi mới phát hiện, thì ra tình cảm mà tôi dành cho anh ta đã đến mức không phải cứ nói buông là có thể buông được nữa rồi. Thứ tình cảm này đã thấm sâu vào tận xương tủy tôi, cả cuộc đời này có lẽ cũng không cách nào phai nhạt.

Chỉ cần tiếng súng kia vang lên, chúng tôi sẽ âm dương cách biệt. Mà thực ra, tôi cũng không có lòng tin rằng mình sẽ còn có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Đúng vào lúc ấy, một mùi tanh nồng đột nhiên sộc đến. Một bóng đen rất lớn xé nát không gian lao tới, mãnh liệt đánh úp về phía ông chủ Hoàng vốn dĩ cách ‘nó’ không xa!

— Chỉ biết nhân vật chính không dễ mà thăng thiên được —

27. Chương 27

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố gắng hơn nữa cũng không thể nhìn rõ vật thể kia là cái quái dị gì nhưng là tôi vẫn cảm tạ ông trời vì đã ban cho tôi một thời cơ tốt đẹp.

Tuy rằng ông chủ Hoàng đã bị quái vật cuốn bay, thế nhưng sau lưng Muộn Du Bình vẫn còn có lão K nữa. Tôi tiếp tục chạy đến chỗ bọn họ, bắt chước Muộn Du Bình vung chân đá vào vết thương trên bắp đùi của gã ta. Mẹ nó! Ai bảo mày nổ súng vào ông hả!

Lão K và Muộn Du Bình lúc ấy đều đang gắt gao nhìn về phương hướng mà ông chủ Hoàng bị cuốn đi, mãi cho đến khi tôi tới sát bên người mới kịp thời phản ứng. Nhưng cũng đã muộn rồi, một cước kia của tôi tuy rằng có chút lệch lạc thế nhưng vẫn thành công đập gã tách khỏi Muộn Du Bình.

Tôi vươn tay dự định kéo Muộn Du Bình bỏ chạy, nhưng là anh ta lại bất ngờ kéo mạnh tay tôi, nhanh chóng nấp vào một góc tối ngay gần đó... Ách. Còn tưởng lần này có cơ hội thể hiện tài năng, cứu anh ta một phen rồi chứ, chẳng ngờ phản ứng của người này vẫn nhanh lẹ hơn tôi nhiều lắm.

Muộn Du Bình dùng tay ra hiệu cho Hắc Nhân Kính, người kia thấy thế lập tức cúi rạp xuống, nằm bò trên mặt đất không hề nhúc nhích. Tôi đang muốn kéo Bàn Tử bất tỉnh ở bên cạnh lại gần thì Muộn Du Bình bất chợt bịt chặt miệng tôi, tay còn lại nhanh chóng kéo cánh tay vừa thò ra của tôi trở về.

Tôi bị hành động này của anh ta khiến cho luống cuống cả tay chân. Hiện tại, thân thể tôi bị Muộn Du Bình đè chặt lên vách đá hành lang, hơn nữa anh ta một tay bịt chặt miệng tôi, tay còn lại nắm chặt cổ tay tôi đè xuống. Cảnh này như thế nào cũng cảm thấy ái muội vô cùng.

“Tình huống vừa rồi còn cử động sẽ vô cùng nguy hiểm, cậu là đồ ngốc sao?” Muộn Du Bình thấp giọng, ghé sát vào tai tôi nói một câu như thế.

Toàn thân tôi chấn động, mẹ nó, ai là đồ ngốc hử! Tên Muộn Du Bình này thực sự là càng lúc càng kiêu ngạo rồi!

“Đừng lên tiếng, cũng đừng lộn xộn!”

Thanh âm của anh ta lại nhỏ đi một chút, hơi thở ấm nóng nương theo tiếng nói phả thẳng vào lỗ tai tôi, khiến cho cơ thể tôi không ngừng nóng ran từng trận. Để ngăn cản bản thân không phát sinh những phản ứng không cần thiết, tôi rút tay về, cố sức thụt lùi ra sau, bảo trì một khoảng cách nhất định với anh ta.

Rốt cuộc có không gian trống trải để ngẩng đầu. Nhưng là ngay khoảnh khắc vừa ngược mắt nhìn lên tôi như bị người tạt thẳng một chậu nước xuống đỉnh đầu, toàn thân cũng theo đó mà trở nên lạnh toát, thậm chí từng hồi trống ngực ải muội đập dồn lúc trước cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Ông chủ Hoàng ban nãy còn đang ẩu đả với Muộn Du Bình, nay đã bị một cái miệng khổng lồ đầy máu nuốt vào hơn phân nửa, chỉ còn phần eo trở xuống là hiển lộ bên ngoài. Gã ta còn đang không ngừng giãy dụa, hai chân ở giữa không chung đập loạn từng hồi.

Cảnh tượng này khiến cho tôi nhớ đến bộ phim điện ảnh ‘Thảm họa Anaconda (*)’ đã xem lúc trước. Đúng vậy, Thảm họa Anaconda.

(*)Thảm họa Anaconda: Bộ phim về một đoàn thám hiểm đi tìm loài rắn khổng lồ ở rừng rậm Amazon. Chú thích hình:

Chủ nhân của cái miệng ngậm đầy máu tươi kia chính là một con mãng xà khổng lồ màu xanh lá! Không biết nó đã tới gần chúng tôi từ lúc nào, thế nhưng hiện tại nó đang tập trung cắn nuốt thân thể của ông chủ Hoàng, thoát nhìn về như khá là thích chí.

Con mẹ nó! Ngồi mộ dưới lòng đất này dù gì cũng thuộc địa phận nội thành Hàng Châu chứ đâu phải nơi rừng hoang núi vắng nào, tại sao lại tồn tại một thứ quỷ dị như thế?!

Lão K lúc này cũng không quan tâm đến chúng tôi nữa, lăm lăm gươm súng bắn về phía con mãng xà với hy vọng có thể cứu ông chủ Hoàng thoát ra. Tôi nhìn con mãng xà kia mà toàn thân toát đầy mồ hôi lạnh, thậm chí nghĩ, cho dù bây giờ có thể cứu được gã kia ra, phỏng chừng cũng không còn nhìn ra hình người nữa rồi.

Vừa thấy lão K nổ súng, Muộn Du Bình thầm mắng một tiếng sau đó buông tôi ra rồi nhanh chóng kéo Bàn Tử và A Qua lại phía này. A Qua chỉ là bất tỉnh một chút, bị Muộn Du Bình kéo một phen thì khẽ kêu một tiếng, sau đó từ từ tỉnh lại. Nhưng là Bàn Tử hình như bị chấn động trong não, Muộn Du Bình kéo cả đoạn đường ấy vậy mà gã vẫn hoàn toàn bất động.

Muộn Du Bình nói với tôi, “Mau nghĩ cách làm anh ta tỉnh lại!” Dứt lời anh ta lại kéo Hắc Nhân Kính lúc này đã bò gần đến chỗ chúng tôi một cái.

“Không thể chạy theo hành lang cũ được,” Hắc Nhân Kính lên tiếng, thanh âm đặc biệt trầm thấp, e là động tác vừa rồi của Muộn Du Bình đã ảnh hưởng tới vết thương của anh ta. “Tốc độ của nó chắc chắn không chậm hơn so với chúng ta.”

Tôi nhìn một đám thương binh trước mặt mà ần ần đau đầu, thậm chí nghĩ, không chạy theo hành lang, chẳng lẽ lại chui vào thạch thất kia sao? Như thế cũng chỉ là đi vào ngõ cụt mà thôi! Nếu như tiến vào mà không thoát ra được thì khác gì dắt tay nhau đồng loạt đi gặp Diêm Vương đâu.

Khi chúng tôi đang bàn bạc, con mãng xà kia đã bị lão K bắn tróc đầu. Hỏa lực từ súng ống của đám người này hiển nhiên mạnh hơn rất nhiều so với khẩu súng lục của tôi. Song con quái vật này tuy rằng bị trúng nguyên một băng đạn, thế nhưng cũng chỉ bị rớt mấy miếng vẩy mà thôi.

Súng ống không làm gì được nó, trái lại còn đẩy cả đám chúng tôi vào một tình cảnh nguy hiểm vô cùng. Con mãng xà bị đau mà nổi cơn thịnh nộ, quấy loạn thân thể khổng lồ trong hành lang chật hẹp khiến cho đất đá trên vách tường ào ào rơi xuống một phen.

Tôi thấy cái đầu của con rắn này tuy rằng không to bằng ‘Nền Cửu Âm(*)’, thế nhưng chiều dài thân thể thì lại lớn hơn rất nhiều. Nếu không có tuổi thọ trên trăm năm khẳng định loài sinh vật này không thể có được chiều dài như thế.

(*) Nền Cửu Âm: con măng xà dưới gốc cây thanh đồng được đề cập đến trong chương 39 – quyển 3 – Tần Lĩnh Thần Thụ – Nguyên tác.

Tôi nhìn sang Bàn Tử còn đang hôn mê bất tỉnh ở một bên, nhất thời lửa giận ngập lòng, hung hăng tát cho gã ta mấy cái. “Còn ngủ à! Cái mạng cũng sắp bị anh ngủ mà mất luôn rồi đấy!”

Bàn Tử bị tôi đánh cho giật mình tỉnh dậy. Thế nhưng gã cũng không chửi đổng lên như lúc bình thường, xem ra não bộ thực sự đã bị đánh hỏng luôn rồi đi. Lát nữa ra ngoài phải tóm gã tới bệnh viện kiểm tra mới được... nhưng mà, chúng tôi còn có thể ra ngoài được không?

Con măng xà kia cũng thực là quái dị, rõ ràng lão K bắn nó, thế nhưng nó lại phun ông chủ Hoàng rồi quay sang cắn chúng tôi. Tôi vội vàng kéo Bàn Tử né tránh nhưng vẫn không kịp, răng nanh sắc nhọn của nó tức thì sượt qua cánh tay của gã ta, lưu lại một vết thương rớm máu.

Tôi cũng không phải là dạng dễ dàng buông xuôi, nghĩ tới bộ dạng của ông chủ Hoàng lúc vừa rồi, trong lòng nhất thời buồn bực, thà rằng bị đánh chết cũng còn hơn là bị con rắn kia chậm rãi cắn nuốt đi. Vì thế, tôi dứt khoát vớ lấy khẩu súng đất của Bàn Tử, không chút do dự nhắm thẳng đầu con măng xà kia mà bắn.

Một phát súng này xả thẳng vào miệng con măng xà tạo thành một lỗ thủng, máu huyết theo đó mà tung tóe cả ra. Con rắn bởi vì đau đớn mà không ngừng cuộn mình lăn lộn trên mặt đất, sát khí càng lúc càng tăng.

“Đồng chí Thiên Chân, cậu phải cố gắng chống đỡ một chút nha!”

Hắc Nhân Kính thực sự là bị thương đến phổi sao? Một câu nói kia của anh ta như thế nào lại tràn đầy sinh lực?!

Tôi nhảy dựng lên để né tránh cái đuôi khổng lồ của con măng xà đang hung hăng quét tới, không khỏi giật một hồi, “Con mẹ nó! Các anh không thể nhanh chân nhanh tay lên một chút hay sao?!”

Thì ra là mấy người bọn họ lấy tôi là làm bia để dẫn dắt sự chú ý của con măng xà. Muộn Du Bình đỡ Bàn Tử chạy vào bên trong thạch thất, ngay sau đó Hắc Nhân Kính cũng nhúc nhích dịch vào theo. Lão K cũng vác ông chủ Hoàng sống dở chết dở trên lưng nắm bắt thời cơ nhảy vào gian thạch thất nọ.

Tôi đếm qua đếm lại một hồi, như thế nào lại cảm thấy thiếu thiếu, vì thế vội vàng lên đạn, đảo mắt quan sát khắp xung quanh thêm một lần. Nhưng là vừa nhìn tôi liền tức đến muốn lăn ra bất tỉnh! Thằng nhóc A Qua thế mà còn đang vắt vẻo ở khe đá để khêu nửa khối Lung văn song bức ngọc còn lại kia ra!

“Thằng nhóc! Muốn chết sao?!” Tôi phải chú tâm đề phòng con măng xà bất chợt tấn công, cho nên chỉ có thể đứng lên để thu hút sự chú ý của thằng nhóc, “Cậu muốn cầm nửa miếng ngọc kia rồi chui vào bụng con măng xà này thưởng thức phải không?!”

A Qua lúc này mới chú ý đến lời nói của tôi, thế nhưng nó vẫn không quay lại mà tiếp tục thò tay lấy ngọc.

Con rắn kia nhìn thấy một vật thể sống đang chuyển động, nhất thời phấn chấn không gì sánh được, hung hăng công kích về phía thằng nhóc kia.

Tôi kêu to không ổn, lập tức nã đạn vào đầu con rắn. Nếu như vừa rồi nó nuốt được ông chủ Hoàng thì không biết giờ phút này có còn tích cực sẵn mồi như thế hay không.

Măng xà bị đau lại vùng đuôi đánh về phía tôi. Có lẽ nó cảm thấy so với việc vội vàng làm thịt mục tiêu đang bất động, không bằng giải quyết vật thể có khả năng gây tổn hại nó trước thì tốt hơn đi.

Tôi lắc mình né tránh, thế nhưng lại bị luồng gió cực mạnh tạo ra bởi chuyển động của cái đuôi khổng lồ làm cho chao đảo một hồi, vì thế ngã người ngã thẳng về phía sau. Cú ngã này quá mạnh, toàn bộ trọng lượng thân thể tôi tức thì dồn xuống cổ tay bên phải, đau đớn như muốn gãy xương.

Tôi vừa định há miệng kêu rên, bất chợt bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo như băng của Muộn Du Bình, lại nhớ tới lời nói lúc trước của anh ta: ‘vướng víu. Vì thế tôi cần rằng, thực sự chống cái tay bị thương mà trở mình đứng dậy. Ngay giây tiếp theo, chỗ mà tôi vừa ngã xuống đã được thay thế bằng một cái miệng đầy máu.

Con măng xà kia tức tốc tấn công ngay sau khi quật tôi ngã xuống sàn. Từng chiếc răng nanh sắc nhọn của nó thậm chí còn gặm nát của một khối đá gần sát vách tường!

Tôi nhìn mà cảm thấy kinh hồn bạt vía, nếu như vừa rồi không trở mình né tránh, vậy thì tám, chín phần là tôi đã phải nói lời chào vĩnh biệt cuộc đời rồi.

Giờ phút này, cái đầu của con rắn ở cách tôi không đầy nửa mét, dùng đôi mắt hung ác gắt gao nhìn chăm chăm vào tôi, nhìn đến mức toàn thân tôi vã mồ hôi hột. Đôi mắt màu vàng... mang theo rất nhiều tơ máu... Tôi bất chợt nhớ tới con mắt vàng chóc ở dưới đáy vực sâu mà chính mình nhìn thấy lúc vừa hạ đầu... Thì ra chính là mắt của con quái vật này!

Tiếp đó tôi nhớ đến những thanh âm ‘sàn sạt’ quỷ dị vừa rồi, còn có sự biến mất không chút dấu vết của thi thể con dơi khổng lồ ẩn nấp ở trong gian mộ thất hình bát giác nọ... Mẹ nó! Hóa ra tất cả đều là trò quỷ của con măng xà này!

Thằng nhóc A Qua kia hình như đã sờ được tới miếng ngọc bội, đang bắt đầu lắc lư đứng dậy. Nó vừa quay đầu nhìn sang bên này thì sắc mặt đại biến, hình như muốn chạy qua giúp đỡ.

Tôi còn chưa kịp mở miệng bảo nó dừng tới đây, con rắn kia đã nhanh chóng động thân, tức tốc quần lấy A Qua. Tôi thầm kêu không ổn, chỉ thấy phần đầu của nó cũng đang rục rục quay lại chăm chăm nhìn vào con mồi vừa mới bắt được kia.

Tôi không biết thói quen săn mồi của con măng xà này có giống với những con rắn bình thường khác hay không, nếu giống, hẳn là trước hết nó sẽ quần chặt bóp nát xương khớp của A Qua sau đó mới chậm rãi nhâm nhi. Nhưng là, hoàn toàn trái với suy đoán của tôi, con rắn kia bất thành linh há miệng, mãnh liệt xoay mình về phía A Qua đang hoàn toàn bất động để chuẩn bị tấn công.

Cũng may vừa rồi vì để đề phòng tôi đã kịp thời nhồi đạn cho khẩu súng đất, vì thế, đúng lúc này tôi giờ súng nhắm thẳng vào đầu con rắn liều mạng bóp cò. Cổ tay vốn đã bị thương bấy giờ cảm súng lại thêm đau nhức vô cùng, khiến cho tôi suýt chút nữa thì trượt tay bắn chệch mục tiêu.

Phát súng này đánh cho măng xà tỉnh mộng, nó dừng lại một chút, phần thân đang quần lấy A Qua dường như cũng thoáng rời lỏng ra. Thằng nhóc kia bị quần đến tím tái mặt mày, liều mạng dùng sức giãy dụa để thoát ra bên ngoài. Thế nhưng với tình cảnh của nó hiện tại muốn thoát khỏi khống chế của con rắn kia là chuyện phi thường khó khăn.

Con rắn kia tựa hồ thực sự bị tôi chọc giận, có lẽ là cả trăm năm qua nó cũng chưa phải chịu thiệt thòi như này, cho nên con mắt vàng khè phủ kín tơ máu nhất thời long lên sòng sọc. Tôi toát đầy mồ hôi lạnh, nếu hiện tại A Qua vẫn không thể thoát ra, vậy thì thằng nhóc đó chết là cái chắc rồi!

Đúng vào lúc ấy, vị cứu tinh của chúng tôi bất ngờ xuất hiện. Muộn Du Bình có lẽ đã dàn xếp xong cho đám người Bàn Tử, cho nên nhanh chóng từ trong thạch thất lao thẳng về phía con măng xà kia. Tôi tỉnh mắt nhận ra, trên tay anh ta chẳng biết từ lúc nào đã nắm chặt một thanh đao. (lời tác giả: đừng hỏi tôi đoán đao kia từ đâu mà có, ai nha~ tôi chính là vô pháp tưởng tượng ra hình ảnh Muộn tiểu ca dùng súng mà thôi~)

Anh ta nhanh nhẹn nhảy lên thân con măng xà, tùy tiện chém xuống hai nhát, phần thân rắn đang quần chặt cơ thể A Qua nhất thời huyết nhục bắn loạn tứ tung. Con rắn kia bị đau, lực đạo trên thân lại càng buông lỏng, Muộn Du Bình nhân cơ hội này tức tốc kéo A Qua còn đang rên hừ hừ thoát ra.

Vì muốn tranh thủ thêm chút thời gian cho hai người bọn họ, tôi lại cẩn rằng nén nhịn cơn đau nhức nơi cổ tay nã liên tiếp hai phát đạn về phía con đại xà. Bởi vì lực tay không ổn định, hai phát súng này lần lượt bắn vào hai chỗ khác nhau, một sau đầu và một ở trên thân con rắn.

A Qua vừa bò ở một bên vừa điên cuồng rống lên, “Con mẹ anh, anh có nhìn khi bắn không đấy hả—!”

“Cậu im đi cho tôi—!” Tôi không chút khách khí mà quát lại.

Chỉ thấy Muộn Du Bình khẽ nhướn mày, vẻ mặt cực kì không kiên nhẫn, vì thế tôi không dám lên tiếng nữa.

Dưới sự hợp tác ăn ý ngầm của tôi và Muộn Du Bình, thằng nhóc A Qua kia rốt cuộc thoát được khỏi khống chế của măng xà, nằm vật ra trên mặt đất. Muộn Du Bình nhẹ nhàng nhảy xuống bên cạnh nó, vỗ mấy cái vào vai của đối phương ý bảo chạy đi. A Qua liếc nhìn tôi và Muộn Du Bình, sau đó trở mình đứng dậy nhanh chân chạy về gian thạch thất phía Đông. Lúc này tôi mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Bất chợt, con rắn kia quay lại thẳng một đường đánh úp về phía tôi. Trong nháy mắt tôi có cơ hội được trực diện nghênh chiến với cái miệng khổng lồ ngập đầy máu huyết kia của nó. Theo bản năng tôi nâng súng định bắn, không ngờ cổ tay phải liên tục chịu nhiều thương tổn đã dần mất đi tri giác, động tác của tôi vì thế miễn cưỡng vô cùng. Hiện tại, bốp cò đối với tôi có lẽ đã trở thành một chuyện không tưởng rồi, chỉ đành trơ mắt nhìn khẩu súng trên tay rơi ‘cạch’ xuống...

Chết chắc rồi!

Chỉ là kế tiếp cảm giác đau đớn tột cùng cũng không kéo tới như những gì tôi tưởng tượng. Mạnh mẽ mở mắt ra, chỉ thấy Muộn Du Bình đang đứng chắn ngay trước mặt tôi. Anh ta rút đao miễn cưỡng chống đỡ thế công của con rắn, mặc cho mấy chiếc răng sắc nhọn của nó cắm thẳng xuống bả vai.

Nhìn thấy máu đỏ không ngừng tràn ra, trong óc tôi ong ong từng hồi vang dội, một luồng khí nóng cứ thế xông thẳng lên tận đỉnh đầu, tôi vừa đau lòng lại vừa không cam chịu mà hét lên, “Ai cần anh nhiều chuyện?!”

Khốn kiếp! Rõ ràng anh ta đã nói là tôi vướng víu. Nghĩ thế tôi lại lên tiếng, “Anh che chở cho một cục nợ để làm gì?! Tôi chết rồi chẳng phải bớt đi một gánh nặng hay sao?!”

“Câm miệng.”

Thanh âm không lớn, tôi không cách nào nào nghe ra được cảm xúc ở trong ngữ khí của đối phương. Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi cảm nhận đủ loại ý vị hỗn độn đan xen ở trong lòng mình, không cách nào phân định là cay đắng hay là chua xót.

Tôi thực sự hy vọng người đang bị cắn lúc này là chính bản thân mình, như thế tôi sẽ không phải ở sau lưng của anh ta mà chịu đủ xót xa cùng bất lực như thế.

Muộn Du Bình và con măng xà kia giằng co một hồi lâu, sau đó anh ta chuyển hướng thanh đao cắm thẳng vào hàm trên của nó. Con rắn tức thì chấn động, ngửa đầu ra đằng sau, nặng nề ngã văng ra ngoài. Vết cắn trên vai Muộn Du Bình bởi vì răng nanh được rút ra mà tuôn trào máu huyết.

Tôi nghe thấy Muộn Du Bình khẽ hừ một tiếng, nội tâm lập tức căng thẳng không thôi, vội vã vươn tay đỡ lấy đối phương. Thế nhưng, anh ta bất chợt quay lại đẩy tôi ra, nói, “Đi mau, đừng ở chỗ này gây cản trở.”

Lại coi là vật cản! Lần thứ ba rồi đấy!

Tôi... Tôi... Mẹ kiếp!

Thật sự là tôi giận muốn điên lên! Muộn Du Bình! Anh là một thằng khốn nạn! Con tức dâng đến đỉnh điểm, tôi không thể nào nhịn được nữa rồi, “Tôi không đi, cũng sẽ không cản trở anh. Anh thấy cần phải làm gì thì cứ làm cái đó, không cần quan tâm đến sống chết của tôi.”

Nghe xong lời này, Muộn Du Bình thế mà ngây ngẩn cả người, anh ta thậm chí còn quay lại liếc mắt nhìn tôi một cái, biểu tình tuy rằng vẫn lãnh liệt như mọi khi, thế nhưng trong đáy mắt lại mơ hồ lóe ra một tia khác biệt.

Tôi kích động nói xong cũng không chờ anh ta phản ứng, lập tức nhặt khẩu súng lục ủa đánh rơi lên, chạy đến vách tường. Loài sinh vật họ nhà rắn này sức sống phi thường mãnh liệt, chỉ dựa vào Muộn Du Bình và một thanh đao, muốn triệt để tiêu diệt đại xà tinh trăm năm dưỡng thành này, đích thực là một chuyện không tưởng.

Những người khác lúc này đã trốn vào căn thạch thất phía Đông rồi. Hiện tại, nếu như có có một tảng đá đủ để bịt kín gian thạch thất ấy... Không, không phải bịt kín hoàn toàn, mà chỉ cần làm sao cho đầu con rắn kia không chui lọt vào là được...

Trong đầu tôi hiện ra hàng loạt cơ quan bằng chông đá gập ở dọc đường, còn có hình ảnh Long Phúc Vũ sờ sờ soạng soạng bên trên vách đá... Lạy trời phù hộ, cầu cho nơi này cũng có thiết kế loại cơ quan như thế đi.

“Ngô Tà! Cậu muốn làm gì?”

Không biết có phải tôi nghe lầm hay không, trong giọng nói của Muộn Du Bình hình như mang theo vài phần tức giận. Nhưng tôi cũng không quay đầu lại mà thẳng một mạch chạy về phía bức tường. Cảm giác bực tức lúc trước đã biến mất không còn một mảnh, tôi thậm chí có chút đắc ý, cười nói, “Đánh rần của anh đi! Không cần quan tâm đến tôi!”

Tôi vội vã áp mình lên mặt vách tường, vừa cẩn thận sờ mó vừa hồi tưởng lại động tác của Long Phúc Vũ. Đèn pha đang bật của A Qua vẫn còn nằm ở phía đầu hành lang, cho nên mặc dù có chút bóng mờ của vài vật cản nhưng là vẫn còn nhìn rõ chán.

Bất chợt, một khối đá hình thoi đặc biệt thiếu tự nhiên thu hút sự chú ý của tôi. Hòn đá kia chỉ lớn bằng cái móng tay, tôi sờ qua sờ lại vài lần liền có cảm giác hình khối này đã từng thấy ở đâu đó rồi thì phải... Đúng rồi, chính là trên hình vẽ khối Lung văn song bức ngọc kẹp trong cuốn bút ký kia, khe hở giữa hai miếng ngọc, đích thị có hình này!

Hắc, không ngờ tên Long Phúc Vũ lại biết nhiều như thế... Long... Phúc... Vũ? Tôi cúi đầu nhìn xuống nửa miếng Lung văn song bức ngọc đang đeo trên cổ mình. Lung... bức... ngọc... (*)? Giật mình thẳng thốt, tôi tự nhủ với lòng rằng ‘Không phải đâu! Làm sao lại có thể có loại chuyện này?’

(*) Long phúc vũ và Lung bức ngọc là đồng âm

Còn đang chìm trong suy tưởng, bỗng nhiên một luồng gió lạnh phả thẳng sao gáy tôi. Bỏ đi, hiện tại không phải lúc để nghĩ đến những chuyện này.

“Trương Khởi Linh!” Tôi xoay người gọi to một tiếng, “Chỗ nào có cơ quan—!”

Lạy trời phù hộ, hy vọng anh ta hiểu được ý tôi. Thế nhưng Muộn Du Bình và mãng xà kia càng đánh lại càng kịch liệt, căn bản không rảnh mà chú ý đến tôi.

“Trương Khởi Linh!” Tôi lại gọi một lần nữa, cổ họng bởi vì lâu ngày không uống nước mà có cảm giác khô rất như muốn vỡ ra, “Chỗ này có cơ quan của chông đá, là một khối đá nhỏ bằng cái móng tay!”

“Cậu đi vào trong thạch thất cho tôi!” Thanh âm của Muộn Du Bình từ đầu kia của hành lang vọng tới, còn kéo theo cả những tiếng da thịt bị xé tan, nghe mà nổi cả da gà.

Hung hăng cái gì chứ, đồ quái dị!

Trong lòng thầm mắng một câu như thế, nhưng mà tôi biết lời của anh ta rất có đạo lý, tôi chắc chắn không thể ở ngoài này để khởi động cơ quan, bởi vì một khi cơ quan mở ra, chắc chắn tôi sẽ không kịp chạy vào thạch thất. Đó cũng là lý do vì sao tôi nói cho anh ta về vị trí của khối đá hình thoi này. Vì thế, tôi vội vội vàng vàng chạy vào bên trong thạch thất, rồi quay đầu nhìn ra bên ngoài chờ đợi.

Chỉ thấy Muộn Du Bình linh hoạt né tránh đòn công kích của con mãng xà kia, chọn đúng thời cơ vung đao chém xuống. Con rắn bị chém lại càng thêm tức giận, một vẻ muốn ăn tươi nuốt sống Muộn Du Bình mà liễu lĩnh xông lên, vừa há miệng cắn vừa quấy đuôi loạn xạ.

Muộn Du Bình không dây dưa với nó nữa, nhanh chóng né tránh từng đợt tấn công liên tiếp, đồng thời chạy thẳng về phía bức tường bên kia. Mãng xà đương nhiên cũng là bám riết không tha. Tôi ở bên trong nhìn ra mà thấy kinh hồn bạt vía, cũng may là Muộn Du Bình, chứ nếu là tôi, khẳng định không cách nào thoát được.

Sau mười giây tiếp theo, Muộn Du Bình đã đến được chỗ tường mà tôi vừa sờ sờ soạng soạng. Con rắn thấy anh ta bất động lại càng hưng trí xông lên. Chỉ nghe cơ quan khởi động ‘cạch’ một tiếng, kể đó Muộn Du Bình xoay người tránh được đòn hiểm của mãng xà, khiến cho nó một lần nữa lao thẳng vào vách đá phát ra một tiếng ‘pang’ vang dội...

Thực sự là một con rắn ngu ngốc mà. Đụng đầu một lần rồi còn không biết rút kinh nghiệm để đụng đến lần thứ hai. Tôi thầm nghĩ như thế rồi nhanh chân bước vào bên trong thạch thất. Ngay sau đó một cái

chông đá khổng lồ từ dưới đất chồi lên. Tốt rồi... Đây là tình huống tốt nhất...

Tôi quan sát cây chông vừa chồi lên ngay sát người mình, lại đánh giá kích thước của con măng xà kia, sau đó hài lòng mà gật gật đầu. Trừ phi nó có thể co dãn, bằng không tuyệt đối không thể vào được chỗ chúng tôi.

Vào lúc tôi đang ngẩn người nhìn chăm chăm cây chông đá, Muộn Du Bình bất chợt xuất hiện trong tầm mắt tôi. Anh ta nhún chân bật người nhảy qua cây chông đá, ở trên không trung tra đao vào vỏ, xoay người, kế tiếp chậm rãi đáp xuống bên cạnh tôi.

— Con rắn ngu không vào được rồi nha —

28. Chương 28

Động tác của người này thực sự là siêu hoàn mỹ, vừa phóng khoáng tiêu sái lại lưu loát trơn tru, nếu không nhìn vào thần sắc của anh ta tôi quả thực muốn vỗ tay ngợi khen một cái.

Muộn Du Bình gắt gao nhìn tôi, ánh đường đường như đen kịt, sắc mắt tái xanh. Tôi vội vàng lùi về phía sau hai bước, không dám tiếp tục nhìn anh ta nữa, vừa đảo mắt khắp nơi vừa làm bộ huyết sáo một hồi.

Một lúc lâu sau, chỉ thấy anh ta than nhẹ một tiếng. Tôi nghe được âm thanh này thì cả người phát run, kiểu gì cũng có cảm giác như thể người kia đã ở ranh giới chỉ chờ chờ bùng nổ rồi vậy. Tôi thật không hiểu vì sao anh ta đã chê tôi vướng víu ấy vậy mà còn năm lần bảy lượt cứu tôi. Đương nhiên suy nghĩ này hoặc ít hoặc nhiều cũng kéo theo vài phần tức giận...

Thực sự là mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi. Trước kia, khi tôi không có cảm giác gì, anh ta đối với tôi xem như cũng khá ân cần. Mà, đến khi tôi phát hiện mình đã yêu thích anh ta, chỉ cần một chút lãnh đạm của anh ta thôi đã khiến cho tôi khổ sở, thì anh ta lại bắt đầu xa lánh tôi. Quả thực là... cực kỳ khó chịu!

Sống mũi dâng lên một hồi chua xót, tôi tận lực phớt lờ loại cảm giác hít thở không thông này, cũng là phớt lờ thân ảnh đang đứng trước mặt mình đây. Tôi xoay người đi đến chỗ của Bàn Tử và Hắc Nhân Kính.

Gian thạch thất này diện tích không lớn, cùng lắm chỉ rộng bằng một nửa phòng chủ mộ mà thôi. Xung quanh cũng không có vật trang trí đặc biệt nào, chỉ có vách tường đá gồ ghề mà mấy cái trụ đèn nhô ra bên trên bề mặt.

Ông chủ Hoàng lúc này nửa nằm nửa ngồi bên trên mặt đất hừ hừ mấy tiếng. Thoạt nhìn thì gã ta mắt vẫn ra mắt, mũi vẫn ra mũi, chẳng những không hốc hác mặt mày mà toàn thân vẫn tràn đầy sinh lực. Lão K cúi đầu vừa nghỉ ngơi vừa phòng bị ở bên cạnh gã ta, lúc nào cũng sẵn sàng bóp cò khẩu súng trong tay.

Ở bên kia A Qua cầm nỏ tự chế chăm chăm quan sát nhất cử nhất động của lão K. Bàn Tử và Hắc Nhân Kính đang ngồi đối diện mấy người bọn họ. Bàn Tử vẫn đang nằm bất động, thế nhưng khiến cho tôi không còn lời nào để nói chính là gã ta lại đang ngáy phì phà phì phò có vẻ đang ngủ rất say sưa. Mà Hắc Nhân Kính lại nhàn nhã ung dung không tưởng, nhặt một hòn đá vẽ vẽ mấy nét ở dưới chân, chẳng biết lại đang hý hoáy cái gì.

Tôi ngồi xuống bên người Hắc Nhân Kính, anh ta liền cầm bình nước đưa sang cho tôi. Sau khi nhận lấy uống qua loa vài hớp, tôi mới chợt nhớ tới một vấn đề, “Này, ở gian phòng chủ mộ kia rốt cuộc các anh đã nhìn thấy cái gì?”

Động tác của Hắc Nhân Kính hơi hơi dừng lại, vẻ mặt phức tạp nhìn tôi, đáp, “Cậu là hỏi về mấy tấm phù điêu đó à?”

Tôi gật đầu. Lúc trước tôi có hỏi qua Bàn Tử, thế nhưng gã ta chỉ chú ý đến mình khi đồ cổ của gã chứ hoàn toàn không trả lời câu hỏi của tôi. Cho đến bây giờ, tôi vẫn rất tò mò, không biết bên trên tấm phù điêu đó có khắc cái gì mà lại khiến cho mắt người bọn họ bỗng dưng nhìn tôi như quái vật vậy.

“Trương Khởi Linh bảo chúng tôi không được nói, sợ sẽ dọa cho cậu sợ.” Hắc Nhân Kính nhún vai, “Nhưng anh ta đã dắc tội với tôi rồi, cho nên tôi liền mặc kệ anh ta. Cậu đoán xem, trên bức phù điêu kia khắc cái gì?”

Tôi vốn dĩ đang vì mấy chữ ‘Trương Khởi Linh bảo chúng tôi không được nói’ này chọc cho bực bội, lại nghe Hắc Nhân Kính đánh đố một câu như thế, liền quay ra ném cho anh ta một ánh mắt khinh thường.

Tôi quay đầu nhìn về phía Muộn Du Bình, chỉ thấy đối phương vẫn đang mãi theo dõi hành động của con rắn kia, ngay sau đó lại nghe Hắc Nhân Kính hắc hắc cười, nói, “Hai bộ xương khô.”

“Hả?” Tôi lấy lại tinh thần, nhìn về phía Hắc Nhân Kính.

Người nọ nhận lấy bình nước tôi trả lại, tự nhiên đưa lên miệng uống mấy hơi, nói tiếp, “Bức phù điêu thứ nhất có khắc hai người, mỗi người cầm trong nửa miếng Lung văn song bức ngọc. Bức phù điêu thứ hai, hai người đó ghép hai miếng ngọc kia lại thành một khối. Ở bức phù điêu thứ ba, hai người đang cầm hai miếng ngọc kia liền biến thành hai bộ xương khô.”

Tôi vừa nghe liền choáng váng, trừng mắt nhìn Hắc Nhân Kính.

“Có thể trên thực tế không khoa trương như vậy đâu. Nhưng là ngọc này chắc chắn không có lợi đối với thân thể.” Người nọ dùng tay đẩy gọng kính đen xì trên mặt lên một chút, rất có phong phạm của học giả, nói, “May là trên người cậu chỉ có một nửa khối ngọc cho nên cũng không có ảnh hưởng nghiêm trọng gì. Thêm nữa, cậu lại liều mạng giữ chặt miếng ngọc như thế, cho nên quyết định tạm thời không nói cho cậu biết mà thôi.”

Lòng tôi âm thầm căng thẳng, bàn tay bất tri bất giác vỗ nhẹ lên miếng ngọc đang đeo trên cổ kia, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo giống như rơi thẳng xuống hầm băng vậy.

“Đừng lo, chúng tôi sẽ không để nửa miếng ngọc còn lại tới gần cậu đâu.” Hắc Nhân Kính nhìn thấy bộ dạng của tôi thì bật cười, vỗ vỗ vào vai tôi, “Nếu như thực sự không yên tâm, vậy thì cậu cứ dứt khoát tháo miếng ngọc kia xuống đi.”

Bỗng nhiên tôi cảm thấy trong lòng ấm áp, Hắc Nhân Kính này cũng thực thân thiện dễ gần đi.

“Nói như thế, khối ngọc này rất nguy hiểm sao?”

Hắc Nhân Kính còn chưa kịp lên tiếng trả lời câu hỏi của tôi, một thanh âm nghe đặc biệt cáo già đã từ đằng sau vọng tới, “Thực sự rất nguy hiểm, người anh em, cậu vẫn nên giao khối ngọc này cho tôi đi.”

Tôi nghe tiếng thì giật nảy mình, mãnh liệt xoay người nhìn lại phía sau. Chỉ thấy ông chủ Hoàng đã lồm cồm bò dậy vỗ vỗ bụi đất bám dính trên thân thể mình, mà lão K đang ở một bên giúp gã xử lý vết thương.

Thanh âm của Hắc Nhân Kính mang theo tiểu ý, thế nhưng nhiệt độ cũng hạ xuống thấp rất nhiều, “Sao nào? Năm chọi hai, các người còn muốn làm phản?”

Ông chủ Hoàng hắc hắc cười vài tiếng, nụ cười kia quả thực làm cho người ta nghe mà sởn cả da gà, “Trước không nói tới chuyện chú mày và thằng mập kia bị thương nặng đến không thể nhúc nhích được, mà tình huống hiện tại, cũng không thể tính là năm chọi hai được đâu.”

Vừa nghe gã nói như thế, tôi âm thầm căng thẳng, vừa quay đầu nhìn lại, đã thấy cái nổ tự chế của A Qua chẳng biết từ lúc nào đã nhắm thẳng về phía Muộn Du Bình đang bước tới chỗ chúng tôi.

Trong đầu tôi nổ bùm một tiếng. “A Qua?!” Không kịp suy nghĩ, lời nói thế nhưng đã buột ra khỏi miệng rồi, “Cậu làm cái gì vậy?!”

Toàn bộ gian thạch thất trong nháy mắt yên tĩnh dị thường, chỉ còn thanh âm của tôi va đập vào vách tường dội lại trong không gian nghe mà phát rùng mình. Bầu không khí nhàn nhã lúc vừa rồi lập tức tan biến, thay vào đó là sự khẩn trương hồi hộp cứ thế mỗi lúc một lan tràn.

Hắc Nhân Kính vẫn không thể nhúc nhích, Bàn Tử hiện tại còn chưa tỉnh. Tôi gắt gao nắm chặt khẩu súng lục trong túi áo mình, trên trán mồ hôi không ngừng túa ra ướt đầm. Muộn Du Bình đang ở cách chúng tôi khoảng chừng năm mét. Không nói tới sức chiến đấu của lão K và ông chủ Hoàng, chỉ nói tới chuyện bọn họ có hai người, trong tay lại cầm theo một khẩu súng, như thế cũng đủ để đánh gục tôi rồi. Một khi tôi chết, Hắc Nhân Kính và Bàn Tử đương nhiên thành cá nằm trên thớt mặc người chém giết mà thôi.

Muộn Du Bình bất chợt dừng bước, hình như đã nhìn ra dấu hiệu bất thường, toàn thân mãnh liệt tràn ra sát khí. A Qua lập tức giương nổ, ánh mắt như lâm đại địch mà bắn thẳng về phía Muộn Du Bình.

“Chúng mày chẳng lẽ cho rằng Khô Quy Tử là do bọn tao giết hay sao?” Ông chủ Hoàng đột nhiên nở nụ cười, ngữ khí vô cùng hả hê đắc ý, “Ông già kia cũng không phải chỉ có danh hão, tiêu diệt một con cáo già như thế, nếu không dùng đến người lão ta tin tưởng không chút đề phòng thì làm sao có thể thành công?”

Nghe xong lời này tôi âm thầm chấn động, nhớ tới thân hình gầy gò teo tóp của ông cụ kia, lửa giận lập tức dâng lên ngập lòng. Thế nhưng Hắc Nhân Kính lại kéo tôi một cái, ý bảo đừng lên tiếng, sau đó anh ta

nhìn về phía A Qua, thanh âm trầm thấp nghiêm túc hiếm có, nói, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

A Qua nhún vai, tựa hồ như gỡ bỏ cái mặt nạ non nớt thường ngày, biến thành một thổ phụ tử sành đời lọc lõi, đáp, “Miếng ngọc kia vốn là ông mày tìm ra, thế nhưng lão già kia lại cứ nhất định chen chân vào. Mày nói xem, một chén canh còn đòi phân chia, đã phân chia, vậy thì phân chia đi a, có sao còn lén trộm hàng của ông đi mất? Con mẹ nó! Lão ta làm thế là có ý gì?”

“Cho nên mày giết ông cụ?”

“Tao giận không kìm được. Hắc, vốn dĩ không có ý định giết chết lão ta, chỉ muốn dọa cho lão một trận rồi giao món hàng ra thôi. Ai ngờ lão khốn ấy thà chết cũng không chịu, còn nói hàng đã đem sang tay cho người khác rồi. Trong cơn tức giận, tao cũng không phải một người dễ nói chuyện đâu.”

A Qua cười cười. Không biết có phải tôi bị ảo giác hay không, sao lại cảm thấy nụ cười kia có vài phần giống với vẻ mặt của ông chủ Hoàng.

Bất chợt thẳng nhóc quay đầu nhìn về phía tôi, con mắt giăng đầy tơ máu, “Sớm biết nửa miếng ngọc ở trong tay mày, tao đã không phí công đánh chết lão già kia, cứ thế tìm đến cửa nhà mày có phải là xong rồi không? Hả, ông chủ Ngô?”

“Không phải.” Tôi lên tiếng.

A Qua ngẩn ra một lúc đột nhiên lại nhếch miệng cười đến là mất tự nhiên, “Mẹ nó, thời điểm này rồi mà còn cứng miệng.”

“Cậu cho rằng Khô Quy Tử là vì tiền mà bán miếng ngọc đó cho tôi sao?” Tôi nhìn chằm chằm cung nỏ trong tay A Qua, không nhanh không chậm nói, “Lần trước khi hạ đấ, kỳ thực không phải cậu luôn đi theo ông cụ đúng không?”

A Qua biến sắc, không đáp. Trái lại, ông chủ Hoàng ở một bên lại hỏi vặn một câu, “Thằng ranh, làm sao mà mày biết được?”

“Tôi biết cậu ta và các người chạy đôn chạy đáo khắp nơi để tìm hai khối ngọc này.” Tôi cong môi cười, “Kỳ thực, khi còn ở dưới đấ Khô Quy Tử đã sớm tìm thấy cả hai nửa của miếng ngọc này rồi.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều biến sắc. A Qua rống lên với tôi, “Mẹ mày, đừng có ba hoa! Lão già kia nếu đã tìm đủ cả hai khối ngọc thì sao lại vô duyên vô cớ trả về chỗ cũ? Mày cho rằng lão rồi hơi chắc?!”

Tôi vẫn lặng lẽ nhìn về phía cậu nhóc, đáp, “Trước khi cậu giết ông cụ, có nhìn kĩ cánh tay trái của ông ấy không?”

A Qua híp mắt tựa hồ như đang hồi tưởng lại một cái gì.

“Trước khi ông cụ chết, tôi cũng từng gặp qua một lần. Tôi phát hiện cánh tay trái của ông ta giống như bị đốt cháy mà teo lại như một khúc xương khô.” Tôi mỉm cười, “Cậu nói lần trước hạ đầu cậu chưa từng tới gian phòng chủ mộ, vậy lần này thì sao? Đã tận mắt nhìn thấy bức phù điêu được chạm nổi ở trong căn phòng đó chưa? Chẳng lẽ cậu không liên tưởng đến điều gì à?”

A Qua bất ngờ biến sắc, mãnh liệt lùi về phía sau một bước.

Tôi giận tái mặt, “Đúng! Ông cụ kia vốn chỉ là nghe lời đồn về miếng ngọc cho nên mới khăng khăng cùng các cậu hạ đầu. Mãi cho đến khi tận mắt chứng kiến những gì xảy ra mới mình rồi, ông ta mới xác định được hai khối ngọc này là tà vật! Đó cũng chính là lý do vì sao ngôi mộ cổ tồn tại cả trăm ngàn năm này đã bị đào bới không ít lần mà hai miếng ngọc trấn mộ ấy vẫn còn nguyên vẹn!”

“Ông cụ biết rằng các cậu không lấy được ngọc sẽ không chịu bỏ qua, cho nên mới trả lại nửa khối ngọc vào gian thạch thất phía Đông này, vờ như chỉ tìm được một nửa. Sau khi trở về ông ta lại lén trộm nửa miếng ngọc kia đem bán với giá thấp rồi quyết tâm không chịu hạ đầu một lần nữa. Con mẹ nó, cậu cho rằng tất cả những gì ông cụ làm là vì ai?! Chỉ sợ là khi xuống đến âm phủ rồi ông ta cũng không biết người mà mình một lòng che chở lại chính là một con sói con đi!”

Tôi giận đến toàn thân run rẩy. Tuy rằng Khô Quy Tử cũng là một thổ phu tử tàn nhẫn, thế nhưng dù sao ông ta cũng hết lòng hết dạ chiều cố người của mình. Chỉ tiếc, cuối cùng lại rơi vào tình cảnh ấy.

Mọi người xung quanh trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên ông chủ Hoàng nở một nụ cười, “Cho dù như thế thì có làm sao? Chuyện cũng đã xảy ra rồi. Hiện tại, vấn đề là hai khối ngọc kia sẽ rơi vào tay ai.”

Vừa nghe ông chủ Hoàng nói như thế, khẩu súng của lão K lập tức giơ lên, A Qua cũng mãnh liệt ngẩng đầu, bộ dáng vận sức chờ phát động.

Lòng tôi bỗng nhiên chùng xuống. Những lời vừa rồi tuy rằng hợp tình hợp lý, thế nhưng hoàn toàn chỉ là phỏng đoán của cá nhân tôi, chủ yếu là để lương tâm của A Qua trôi dấy. Thế nhưng hiện tại xem ra muốn cảm hóa thẳng nhóc này thực không dễ dàng gì.

Tình cảnh của chúng tôi hiện nay vô cùng nguy hiểm. Tôi vừa dịch mấy bước chân dự định ra tay thì một tiếng nói bất chợt vang lên.

“Thì ra là thế.”

Muộn Du Bình chẳng biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh tôi, không biết có phải ảo giác hay không, thế mà tôi lại thấy khóe miệng của anh ta khẽ cong lên thành một nụ cười. Người này! Không nhìn rõ hiện trạng hay sao, thời điểm bây giờ vô cùng nguy hiểm nha!

Bỗng nhiên, Hắc Nhân Kính ở bên cạnh tôi cũng nhảy dựng lên, giống như không có việc gì nhẹ nhàng phải đi lớp bụi bám trên người. Tôi trợn mắt há mồm nhìn về phía anh ta, chỉ thấy Bàn Tử đang nằm ngáy khò khò cũng đã đứng dậy từ lúc nào, sắc mặt thực rất khó coi.

“Anh... các anh...” Miệng tôi đóng mở liên tục, trong nhất thời không biết phải nói sao.

Hắc Nhân Kính hì hì cười, vỗ nhẹ lên vai tôi, “Cậu thực sự cho là tôi bị đạn bắn xuyên qua phổi hả? Thằng nhóc kia còn muốn cùng Trương ảnh để thử sức một hồi chứ!”

— Ảnh đế! Các anh đều con mẹ nó là ảnh đế! —

29. Chương 29

Bọn người A Qua trợn tròn con mắt. Kỳ thực so với bọn chúng, tôi cảm thấy chính mình còn phát ngốc lợi hại hơn.

Tôi nhìn Muộn Du Bình, nhìn Bàn Tử, rồi lại nhìn về phía Hắc Nhân Kính, cứ thế qua qua lại lại một hồi lâu. Rốt cuộc phát hiện... Con mẹ nó, tôi bị lừa giỡn! Hình như tôi là người duy nhất không hay biết gì! Cái đầu này quả nhiên là không nên xuống mà! Cái giá của chuyến đi này chính là một trận tăng huyết áp a... Mẹ nó!!!

“Ai đưa ra cái chủ ý này?” Tôi hơi ngẩng đầu hung hăng nhìn ba vị minh tinh của giải Oscar bên cạnh.

Hắc Nhân Kính và Bàn Tử hình như bị khí thế của tôi làm cho chần động, đồng loạt liếc mắt về phía Muộn Du Bình. Tôi vì thế nhất thời nổi trận lôi đình, một phen túm lấy cổ áo của anh ta, rống lên, “Mẹ kiếp! Có chuyện anh không thể nói với tôi một tiếng được à? Xem tôi là kẻ ngốc hay sao?!”

Muộn Du Bình cúi đầu, không nhìn tôi cũng không đáp lại. Hắc Nhân Kính vội vàng tách hai chúng tôi ra, “Các cậu muốn cãi nhau thì cũng phải xem tình huống hiện tại chứ?”

Tôi dứt khoát buông Muộn Du Bình ra, “Được rồi, tôi hiểu rồi. Tôi là một gánh nặng, nhiều chuyện cho dù có biết cũng không có tác dụng gì.” Bởi vì chán nản, ngữ khí của tôi trở nên nhạt nhẽo và lạnh băng. Tôi cũng nên buông tay rồi, mà thực ra ngoại trừ buông tay tôi còn có thể làm được gì đâu?

“Vậy cứ theo ý của anh đi... Những lời tôi đã nói lúc trước anh không cần để ở trong lòng. Từ nay về sau, Ngô Tà tôi và Trương Khởi Linh anh không có bất cứ quan hệ nào hết! Anh cứ tiếp tục bước đi trên con đường ngập tràn ánh sáng của anh, tôi tự mình bước qua cây cầu độc mộc của tôi!”

Anh ta mãnh liệt ngẩng đầu nhìn tôi, vẻ mặt loáng thoáng lộ ra một tia kinh ngạc. Tôi cũng thẳng thắn đối diện với anh ta, cố ngăn không cho nước mắt chảy tràn xuống. Thực sự là... vô cùng thảm hại...

Buông cổ áo của Muộn Du Bình, tôi xoay người tìm một chỗ bằng phẳng ngồi xuống. Tình huống hiện tại đã không cần tôi phải bận tâm nữa.

Không gian yên ắng một hồi. Từ sau khi Bàn Tử và Hắc Nhân Kính gỡ bỏ lớp ngụy trang cho đến bây giờ vẫn chưa có một ai lên tiếng, hình như hai bên đang lặng lẽ giằng co. Bầu không khí bên trong gian thạch thất nhỏ bé bỗng chốc ngưng đọng đến thực nặng nề, khẩn trương và hồi hộp không ngừng lan tỏa khắp nơi.

“Rốt cuộc là từ khi nào các người phát hiện ra?”

Sau cùng A Qua cũng lên tiếng, giọng điệu tràn đầy chế nhạo và châm biếm. Thế nhưng, tôi biết, nó chẳng qua là đang nỗ lực tự trấn an mình, dù sao cũng chỉ là một thằng nhóc chưa đầy hai mươi tuổi. Khi tôi ở cái tuổi này, mặc dù cũng căng tràn nhiệt huyết lắm, nhưng tất cả chỉ là sự bốc đồng trong một phút suy nghĩ nông nổi mà thôi.

“Mẹ kiếp cái thằng ranh mày!!” Bàn Tử từ nãy đến giờ vẫn luôn cố gắng kiềm chế bản thân, hiện tại thấy A Qua vẫn còn to gan lớn mật mà chất vấn thì liền không nhịn nổi nữa, nổi giận, “Thật sự là làm mất mặt anh mày mà! Nhà họ Vương sao lại có một phần tử cặn bã bại hoại như mày hả! Con mẹ nó, hôm nay tao phải thay mặt Vương gia thanh lý môn hộ!!”

A Qua ngẩn ra, thế nhưng ngay sau đó liền lộ ra vẻ mặt hung hăng tràn đầy sát khí, “Mày lại đây thử xem, ông cũng không kém gì mày đâu!”

Bàn Tử tuy là người nóng nảy thế nhưng cũng rất hiếm khi thực sự nổi điên. Bất quá lời thách thức này lại hoàn toàn chọc vào máu điên của gã, vì thế gã dứt khoát rút dao định nhào tới.

Hắc Nhân Kính ở một vệt vàng vờn tay cản lại, đùa đùa nói, “Hiện tại chỉ có tôi là tỉnh táo nhất thôi, nào nào, nghe tôi nói vài câu.”

Thì ra là ngay khi Bàn Tử mang theo A Qua tìm tới cửa, Muộn Du Bình đã bắt đầu sinh nghi. Bởi vì cái chết của Khô Quy Tử có ảnh hưởng rất lớn trong giới đồ đấu, cho nên Muộn Du Bình ít nhiều cũng đã nghe qua. Lúc ấy đã có người đồn đại rằng, cái chết của ông lão kia vô cùng kỳ quặc, thủ pháp ra tay cho thấy hung thủ là một thổ phu tử lành nghề. Thêm nữa, khi A Qua theo Bàn Tử tới gặp Muộn Du Bình, tuy rằng người này che giấu rất tốt, thế nhưng trong mắt thường xuyên lộ ra sát khí, điều này cực kỳ không tương xứng với hành động và cách cư xử của cậu ta.

“Trọng điểm là cái cơ quan chông đá chúng ta gặp phải ngay khi vừa tiến vào mộ huyết.” Hắc Nhân Kính nhìn A Qua cười cười, “Các người có phát hiện ra không, ngôi mộ này cơ bản không hề muốn đẩy người ta vào chỗ chết, cho nên tất cả minh khí tuần táng đều bị trộm hết cả rồi. Tôi cho rằng con mãng xà kia chỉ là ngoài ý muốn. Kỳ thực, miễn là những thổ phu tử có chút kinh nghiệm, khi hạ cái đầu này, phần lớn đều có thể bình an thoát ra bên ngoài.”

“Cho nên cơ quan chông đá kia cũng vậy, nếu không có người cố ý khởi động nó, chắc chắn nó sẽ không xuất hiện đâu. Mà A Qua sau khi cãi cọ với Bàn Tử vài câu liền ngã nhào ra đất, tranh thủ khởi động cơ quan.”

“Sau đó, cậu ta nói với tôi và Ngô Tà rằng, ‘ngôi mộ này cố ý phân tách đội ngũ của chúng ta.’”

Tôi nghe mà biến sắc, nghĩ lại một hồi liền nhận ra sự việc hình như đúng là vậy.

Sắc mặt A Qua cũng rất khó coi, nó cười lạnh một tiếng, nói, “Đây chính là nguyên nhân chúng mày bắt đầu đề phòng tao?”

“Không không.” Hắc Nhân Kính cười đến mức bờ vai không ngừng run rẩy, “Sợ hở của chú mày nhiều lắm. Thời điểm ba người chúng ta trèo lên vách tường của hành lang nọ, đội ngũ của ông chủ Hoàng đứng lúc đi qua, ngay khi lão K lên tiếng hỏi, ‘tin tức này có xác thực hay không’, thì chú mày liền gây ra sự việc gì?”

“Chính là bởi vì chú mày sợ ngay sau đó ông chủ Hoàng sẽ nói ra thân phận của mày, cho nên dứt khoát đánh động để vạch trần vị trí ẩn nấp của chúng tao.”

Tôi nhìn thất bàn tay A Qua siết mỗi lúc lại càng thêm chặt, tựa hồ như nó đang tận lực áp chế cảm xúc của mình.

“Còn có, lần trước chú mày và ông chủ Hoàng đã cùng nhau xuống đấu, bọn chúng sẽ là đối tượng tình nghi lớn nhất cho cái chết của ông cụ nhà mày, theo lẽ thường, một khi nhận ra đám người của gã, mày sẽ phải nói cho chúng tao biết ngay. Nhưng đằng này thì sao?”

Hắc Nhân Kính hình như rất thích thú với quá trình từng bước bức chết con mồi, lại nói, “Đây chính là sai lầm lớn nhất của chú mày.”

“Đương nhiên còn có những yếu tố khác, chẳng hạn như chúng tao phát hiện, cả ông chủ Hoàng và lão K đều không phải xuất thân là thổ phu tử, cho nên khả năng hai người bọn chúng ra tay sát hại Khô Quy Tử không cao... hay là chẳng hạn như, ở thời điểm cuối cùng chú mày lại đòi mở đèn pha, kỳ thực là bởi vì chú mày lo sợ bọn người lão K lỡ tay bắn bị thương mày...”

Hắc Nhân Kính lắc đầu, liếc mắt về phía Muộn Du Bình, rồi lại quay sang A Qua cười, nói, “Mày cho rằng với với khả năng diễn xuất vụng về của mày, thực sự có thể đánh lừa cả đám chúng tao sao?”

“Câm miệng—!!” A Qua thẹn quá hóa giận, lập tức lao tới tấn công Hắc Nhân Kính.

Hắc Nhân Kính hình như đã sớm có phòng bị, lắc mình dễ dàng tránh thoát. Bàn Tử ở một bên bất thành linh vung tay tới, một quyền nện thẳng lên mặt A Qua.

“Ai nha.” Hắc Nhân Kính lắc đầu, “Khăng định là rất đau.”

Hắc hắc, tôi nhin không được bật cười. Hắc Nhân Kính này quả thực là đủ soái!

Tôi vừa mới nghĩ như thế, bất chợt Hắc Nhân Kính đột nhiên giống như vô ếch mà ngã nhào trên mặt đất. Đường như anh ta ngã đến choáng váng một hồi rồi mới quất to, “Mẹ nó, Trương Khởi Linh! Để tôi tự tránh không được sao?!”

Lúc này tôi mới kịp thời phản ứng, thì ra ông chủ Hoàng vừa mới đổi sang một khẩu súng giảm thanh khác, trực tiếp nã đạn về phía Hắc Nhân Kính. Mà Muộn Du Bình lúc ấy đang đứng ở một bên, tức thì vùng chân đá mông người kia một cái... Tất nhiên tư thế ngã này nhìn cũng không được dễ coi cho lắm...

Muộn Du Bình không nói nhiều lời, rút dao khỏi vỏ thẳng một lèo nhảy tới chỗ lão K đang thò tay rút súng. Hắc Nhân Kính nhanh chóng đứng lên nghiêm túc giao tranh với ông chủ Hoàng. Tôi lẳng lặng ngồi trên tảng đá bên cạnh. Bọn họ không cần tôi, thực sự là như thế. Mà ngay cả khẩu súng lục tôi mang theo kia cũng hoàn toàn không có chỗ phát huy.

Bàn Tử nhanh chóng đánh cho A Qua kêu cha gọi mẹ; ông chủ Hoàng vốn dĩ cũng là một thương nhân, sức chiến đấu nhiều lắm ngang ngửa với tôi thôi, Hắc Nhân Kính căn bản không mất nhiều tâm tư để đối phó.

So với bọn họ, lão K kia hiển nhiên khó giải quyết hơn một chút, nhưng Muộn Du Bình cũng là khắc tinh của ma quỷ này ra tay vô cùng quyết liệt, không biết có phải là ảo giác của tôi hay không, dường như bộ dáng anh ta ra đòn thoải mái hơn lúc đầu nhiều lắm. Nhìn vào vẻ mặt kinh ngạc của lão K, tôi mới xác định được, thì ra trước đó tên Muộn Du Bình này căn bản là muốn bảo toàn thể lực...

Nói như vậy, cho dù là con mãng xà kia lúc đó không bất thành linh xuất hiện, anh ta cũng sẽ không bị khẩu súng của ông chủ Hoàng hạ gục, đúng không...

Tâm tình càng ngày càng kém... Tôi nhìn ông chủ Hoàng và lão K bị trói gô lại một chỗ, lại nhìn A Qua bị đánh đến choáng váng đang cúi đầu chần nói chẳng rằng, liền thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Biết rằng lúc này Bàn Tử là người không vui nhất, tôi đi tới, vỗ vỗ lên vai gã ta mấy cái thay cho lời động viên. Muộn Du Bình và Hắc Nhân Kính cũng để ý tới tâm tư của Bàn Tử cho nên không trói A Qua lại. Dù sao thằng nhóc kia cũng từng là người đã đồng sinh cộng tử với chúng tôi suốt một đoạn đường đi.

Mọi việc tạm coi như xong, thế nhưng tôi chỉ cảm thấy thân tâm một mỏi rã rời. Tôi khẽ liếc mắt nhìn về phía Muộn Du Bình, chỉ thấy anh ta đang ôm đao dựa sát vào vách tường ngăn ngõ dường như đang suy tư một điều gì đó.

Đúng lúc ấy, Hắc Nhân Kính đi tới vỗ nhẹ lên vai anh ta một cái, rồi chỉ chỉ ra bên ngoài thạch thất. Muộn Du Bình hiểu ý đi theo. Phỏng chừng là bọn họ đi ra phía hành lang để xem động tĩnh của con đại xà nọ.

Tôi nhìn theo bóng lưng của người nọ, bất chợt cảm thấy trái tim đau nhói một hồi. Hình như anh ta vô cùng mệt mỏi, đôi vai vốn dĩ đã đơn bạc gầy gò giờ phút này tựa hồ như suy yếu đến mức không thể chịu nổi bất cứ một sức nặng nào đè lên thêm nữa.

Bị cự tuyệt rõ ràng là tôi... vì sao anh lại lộ vẻ tịch mịch cô đơn như thế? Vì sao anh không hiểu rằng... kỳ

thực tôi cũng không hề hy vọng anh có thể đáp lại tình cảm của tôi đâu. Tôi... chỉ là muốn nói với anh một câu như vậy thôi.

Anh quay đi, lưu lại cho tôi một bóng lưng cô đơn tịch mịch, chỉ khiến cho tôi càng muốn chạy tới ôm chặt lấy anh hơn... Nhịn xuống cảm giác muốn nhấc chân đuổi tới ôm người, tôi từ từ ngồi xuống.

“Chúng mày đều xem thường tao...” Đột nhiên thanh âm của A Qua từ phía sau truyền tới. Tôi âm thầm cả kinh, quay đầu nhìn về phía cậu ta. Lúc này Bàn Tử đang ở bên cạnh thu dọn hành trang, nghe được câu nói kia cũng giật bắn người.

“Chúng mày, con mẹ nó, đều coi thường tao!” A Qua đột ngột ngẩng đầu, đôi mắt phủ đầy tơ máu, thoát nhìn dữ tợn vô cùng, “Tất cả đều coi thường tao! Mẹ kiếp! Ai cũng nói tao vô dụng--!”

Tôi bị cậu ta làm cho hoảng sợ, trong lòng hối hận lúc ấy vì sao lại mềm lòng mà không trối cậu ta lại chứ. Nhưng Muộn Du Bình và Hắc Nhân Kính ở bên kia thạch thất cũng đã chú ý tới động tĩnh ở phía này, hẳn là quay lại cũng nhanh thôi. Nghĩ như thế trong lòng tôi thoáng yên tâm, nhưng là ngay sau đó, tôi nhận ra mình đã quá khinh suất rồi.

“Giao miếng ngọc cho tao--!”

Không đợi tôi mở miệng đáp lời, một mũi tên đã rời cung phóng tới. Ngực trái dấy lên một trận đau nhức, tôi hét thảm một tiếng, ngã ngửa ra đằng sau, ngay sau đó trước mắt phủ đầy một mảnh tối đen như mực.

Một khắc ngã xuống kia dường như kéo dài vô tận. Tôi nghe thấy tiếng mắng chửi của Bàn Tử, tiếng cung nỏ rơi mạnh xuống đất, còn có tiếng bước chân vội vã đang chạy tới đây...

Không ngờ thằng nhóc kia còn có một cái cung nỏ dự phòng... không lục soát khắp người nó thực sự là thất sách quá...

Mới nghĩ được như thế, một bàn tay đã nắm lấy bờ vai tôi, thân thể cũng được người nhẹ nhàng đỡ lấy. Tôi mở to đôi mắt, thứ xuất hiện ở trong tầm mắt tôi lúc ấy chính là khuôn mặt của Muộn Du Bình. Một khuôn mặt tái nhợt, không còn lấy một tia huyết sắc.

Anh ta gắt gao nhìn tôi, một câu cũng không nói. Tôi chưa từng nghĩ rằng Muộn Du Bình lại có thể có một ánh mắt như thế – kinh hoàng mà đầy bất lực.

Hắc Nhân Kính cũng thò đầu qua nhìn tôi một cái, rồi nhất thời biến sắc quay đi. Tiếp theo đó, tôi nghe thấy tiếng kêu gào của A Qua... Đúng rồi, đánh chết thằng nhóc đi đi! Tôi nhắm mắt lại, âm thầm tự nhủ một câu như thế.

“Ngô Tà...?” Thấy tôi nhắm mắt lại, tay của Muộn Du Bình khe khẽ run một cái, thanh âm của anh ta dường như cũng vô cùng bất ổn.

Cơn đau nhức ở vùng ngực khiến cho tôi nảy sinh ý tưởng trả thù, tôi vươn tay kéo áo người kia, dùng thứ thanh âm trầm thấp mang đầy u oán như đang hấp hối, nói, “Anh nói tôi vương vùi.”

Cảm nhận được thân thể đối phương thoáng chốc cứng đờ, tôi tiếp lời, “Còn nói tôi phiền phức...”

Anh ta lại bắt đầu run lên, bàn tay đang nắm bả vai tôi cũng thêm dùng sức. Tôi ngẩng đầu, thế nhưng chỉ có thể nhìn thấy cần cổ của đối phương, trắng bóc, mịn màng... Người gì thế này chứ, cả ngày lăn lộn hết nghĩa địa này đến cổ mộ khác, tại sao da dẻ lại tốt đến vậy a... Quả thực là quái dị!

“Anh nói, đừng làm cho anh phải khó xử, còn nói, nếu như chúng ta qua lại... cũng chỉ là một hồi bi kịch mà thôi...” Thanh âm của tôi vô cùng ai oán, vừa nghe đã muốn hai hàng lệ rơi. Ách, đúng là một màn cầu huyết lâm đầu! Trong đầu tôi âm thầm lè lưỡi.

Thế nhưng Muộn Du Bình rõ ràng lại không cho là như vậy. Bởi vì ngay sau đó anh ta bắt chợt cúi đầu, dứt khoát bịt chặt miệng tôi.

Tôi trừng lớn con mắt. Những lời vừa mới nói ra chẳng qua đơn thuần là để trả thù thái độ lạnh lùng của anh ta mà thôi, tôi chỉ là muốn anh ta áy náy một chút. Chẳng ngờ... anh ta áy vậy mà lại... hôn tôi.

Đôi môi mềm mại lạnh lẽo, nhưng nụ hôn lại nóng bỏng và tuyệt vọng vô cùng. Muộn Du Bình tựa hồ muốn dùng hết sức lực của cả một đời, gắt gao quấn lấy môi lưỡi của tôi, điên cuồng mà thăm dò tìm kiếm, như thể muốn triển miên quần quýt mãi không tách rời.

Hai tay bắt giắc đặt lên vai của đối phương, tôi ngửa đầu đáp lại nụ hôn của anh ta. Đường như chỉ có liềm mạng trao đổi khí tức cho nhau chúng tôi mới có thể cảm nhận được đối phương thực sự đang tồn tại...

Không cần bất cứ một ngôn từ nào, thế nhưng tất cả những ủy khuất và phần nộ trước đó đã triệt để tan thành mây khói. Đối với người này, tôi không có khí phách, cũng không cần khí phách, bởi vì... tôi đã yêu anh ta quá sâu rồi.

Môi hôn của Muộn Du Bình thoáng rời đi, men theo chớp mũi thẳng một đường hướng lên vùng trán của tôi.

“Là lỗi của tôi...”

Giọng nói trầm thì của anh ta bởi vì nụ hôn trước đó mà mang theo vài phần thờ đốc, “Là lỗi của tôi... Ngô Tà... chịu khó cầm cự một chút, tôi lập tức đưa cậu ra ngoài...”

Mỗi một lần hôn xuống, anh ta lại nói một câu trấn an tôi, kỳ thực lại giống như đang tự trấn an chính bản thân mình. “Cậu sẽ không sao đâu...”

Tôi chậm rãi mở mắt, vừa định lên tiếng thì nhìn thấy Hắc Nhân Kính và Bàn Tử đã đi tới ngồi xổm bên cạnh tôi từ lúc nào ... Như thế, nụ hôn lúc này chẳng lẽ bọn họ cũng thấy hết rồi?! Nghĩ đến đây, mặt tôi nóng ran một trận.

“Ngô Tà, bây giờ cậu còn có tâm tình mà xấu hổ?” Hắc Nhân Kính bắt đắ dĩ nhìn tôi, “Vị trí vết thương kia nguy hiểm lắm có biết không? Mau chóng đến bệnh viện thôi. Hiện tại cậu cố gắng cầm cự, chúng ta sẽ lập tức ra ngoài.”

“Tôi không sao...” Tôi giãy dụa muốn ngồi dậy, lại bị Muộn Du Bình kéo vào lồng ngực của anh ta.

“Đừng ra về nữa!” Anh ta nổi nóng.

Tôi liếc mắt lườm đối phương một cái, “Lúc trước là đùa với anh thôi, tôi thực sự không sao cả.”

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tôi ngồi dậy. Muộn Du Bình ngăn ra, sau đó tái mặt vươn tay định ngăn cản hành động của tôi, nhưng mà đã muộn. Tôi nắm chặt mũi tên cắm trên ngực, dứt khoát rút ra. Quả nhiên một giọt máu cũng không hề có.

Tôi vươn tay cởi sợi dây đỏ đang buộc trên cổ, cẩn thận lấy nửa miếng Lung văn song bức ngọc kia ra. Bởi vì thay tôi đỡ một mũi tên mà miếng ngọc rạn nứt, dưới một cú chạm nhẹ này lập tức vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ.

— Chúc mừng Tiểu Tà học nghề diễn xuất thành công —

30. Chương 30

Tôi miễn cưỡng ngồi vào ghế sau xe ô tô, toàn thân nhức mỏi không gì sánh được. Lúc này tôi chỉ mong nhanh chóng về đến nhà, tắm rửa một phen rồi lên giường đi ngủ. Mỗi lần hạ đấu trở về tôi đều có cảm giác như thể mất đi nửa cái mạng vậy.

Nửa miếng Lung văn song bức ngọc đã vỡ nát kia tôi không mang về, nó và nửa miếng ngọc còn lại đều được đặt trở lại trong đấu. Miếng ngọc này cũng xem như rất có duyên đối với tôi, sau cùng nó còn cứu tôi một mạng. Tuy không phải vật sống, thể nhưng tâm tình của tôi lại lưu luyến dị thường.

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh của Long Phúc Vũ, nhớ tới lần đầu khi gặp được anh ta, lúc đó, người kia đã chỉ chỉ vào tôi và nói: ‘Nóng, đừng có ném bậy...’, rồi lại nhớ tới vẻ mặt trắng nhợt mang theo một tia cười gian xảo khi anh ta vừa vẽ địa đồ vừa nói chuyện với tôi, nhớ đến biểu tình cổ quái của anh ta khi cúi đầu nhìn chằm chằm cổ tay đang bị tôi nắm chặt...

Sau đó, tôi nhớ lại đủ loại ảo giác gặp phải khi vừa bước chân xuống đấu, nhớ tới một lực kéo bất ngờ giúp

tôi thoát khỏi móng vuốt của huyết thi bức ở miệng lỗ thông hơi... Thậm chí nhớ đến hình ảnh trong cơn mộng mị, tôi vươn tay ôm lấy cổ Muộn Du Bình, biểu tình phi thường quấy rối...

Tôi nghĩ, tôi đã hiểu rõ mọi chuyện rồi. Và tôi cũng biết, có lẽ mình sẽ không bao giờ gặp lại Long Phúc Vũ kia nữa.

Đúng như lời ông chủ Hoàng nói, chúng tôi không giao gã và lão K cho công an. Sau khi thương lượng một hồi, chúng tôi quyết định tước hết vũ khí của bọn chúng rồi thả đi.

Tất cả trang bị còn dư lại được nhét vào cốp sau, A Qua bị Hắc Nhân Kính đánh cho bất tỉnh rồi ném vào trong xe. Hắc Nhân Kính lái xe, Bàn Tử ngồi ở ghế phó lái. Tôi nhìn vào bóng lưng của gã, thầm nghĩ, chẳng trách chuyến này tâm tình gã lại có chút gì đó khác thường, vì thế mà không khỏi thở dài một tiếng.

“Tại sao lại thở dài?” Một thanh âm trầm thấp vang lên, sau đó là một nụ hôn rất nhẹ đặt xuống thái dương tôi, mềm mại và ấm áp.

Từ sau khi hạ đầu, đây là lần đầu tiên tôi nở nụ cười. Quay đầu nhìn về phía người đàn ông đang ngồi bên cạnh, trong đôi mắt thâm thúy và âm trầm của anh ta đã không còn cảm giác băng lãnh như lúc thường, thay vào đó là một ý vị gì đó rất ôn nhu và quyến luyến. Ánh mắt ấy khiến cho tôi cảm thấy đáy lòng ấm áp vô cùng.

“Không có gì. Chỉ muốn nhanh chóng về nhà thôi.”

Tôi vui đầu vào hõm cổ của người nọ, khoang mũi lập tức tràn ngập khí tức của đối phương. Thỏa mãn hít vào mấy hơi, tôi vươn tay ôm lấy thắt lưng của Muộn Du Bình.

Bất chợt, phía trước truyền đến mấy tiếng ho nhẹ. Tôi ngẩng đầu, thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy Hắc Nhân Kính đang chăm chăm nhìn về phía chúng tôi.

“Làm... làm sao vậy?” Tôi nhìn vào ánh mắt của anh ta, cảm thấy có cái gì đó là lạ, lại hỏi, “Hiện tại ở trên đường cao tốc hẳn là không có vấn đề gì mới đúng chứ...”

Chết tiệt! Quên mất trước đó không hỏi, không biết Hắc Nhân Kính này có giấy phép lái xe hay không, cư nhiên đã để cho anh ta cầm lái rồi!

Khác với biểu tình bối rối cùng lo lắng của tôi, Muộn Du Bình hí mắt nhìn Hắc Nhân Kính, trong mặt ngập đầy cảnh cáo.

“Đồng chí Thiên Chân, tôi chỉ là hơi khó chịu thôi...” Hắc Nhân Kính thoát nhìn thật là ử dột.

Tôi sững sờ, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Tôi thất tình rồi.”

Đúng lúc ấy, Muộn Du Bình hung hăng đá thẳng một cước vào đằng sau ghế lái, khiến cho Hắc Nhân Kính cắm mặt vào cái vô lăng.

Với một tiếng hét thảm thiết làm bối cảnh, chiếc ô tô quân dụng của chúng tôi lắc lư xiêu vẹo một hồi, cuối cùng dung hòa vào một mảnh ánh sáng chan hòa của thành thị.

— Lung văn song bức ngọc là một khối ngọc rất đáng yêu —

Giữ mộ thất to lớn như thế, chỉ có thanh âm của gió và tiếng những giọt nước tích tụ chậm chậm rơi xuống mặt sàn, tĩnh lặng mà yên ả. Bên trong, ở gần bức tường phía Đông tự nhiên xuất hiện một phiến đá bằng phẳng nho nhỏ. Bên trên phiến đá ấy có cái gì?

Ách? Tò mò sao? Được rồi, tôi cũng biết hẳn là nên đến xem một chút, xem trên đó rốt cuộc để cái gì nha.

Đưa ống kính lại gần một chút, ừm... ở trên phiến đá kia đặt một miếng ngọc bội và mấy mảnh ngọc đã vỡ vụn. Vừa nhìn đã biết là chẳng đáng tiền rồi, đi thôi, đi thôi.

Cái gì? Lại tới nhìn một cái nữa? Sợ là về sau sẽ không còn cơ hội hả?

Ai nha, tôi nói, sở thích của các người cũng thực là kỳ quái, ở một cái cổ mộ đã mấy ngàn năm, lại cứ chăm chăm đòi nhìn một khối ngọc đã vỡ nát để làm cái gì?

Vẫn còn nhìn à?! Thôi được rồi, nhìn đi nhìn đi.

Hỏi tôi vì sao mấy mảnh ngọc kia lại chuyển động hả? Này này, đừng có sợ, không việc gì phải sợ cả, chẳng phải chỉ là mấy mảnh ngọc vỡ đang bắt đầu quá trình tái tổ hợp thôi sao.

A, này này, đừng có chạy! Không phải chính các người muốn xem kỹ ngọc này à? Tại sao thời điểm nó vụn nát lại muốn chiêm ngưỡng, mà giờ nó tái tổ hợp thì lại không muốn xem rồi?

Các người hỏi tôi là ai à? Hi hi... Đó là một bí mật... Ai nha! Ai nha! Đừng đánh! Tôi vừa mới tái tổ hợp xong, còn rất yếu ớt mong manh nha!

Muốn thành thật thì liền thành thật đi... Tôi nha, chính là Lung văn song bức ngọc!

— Chính văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lung-van-song-buc-ngoc>